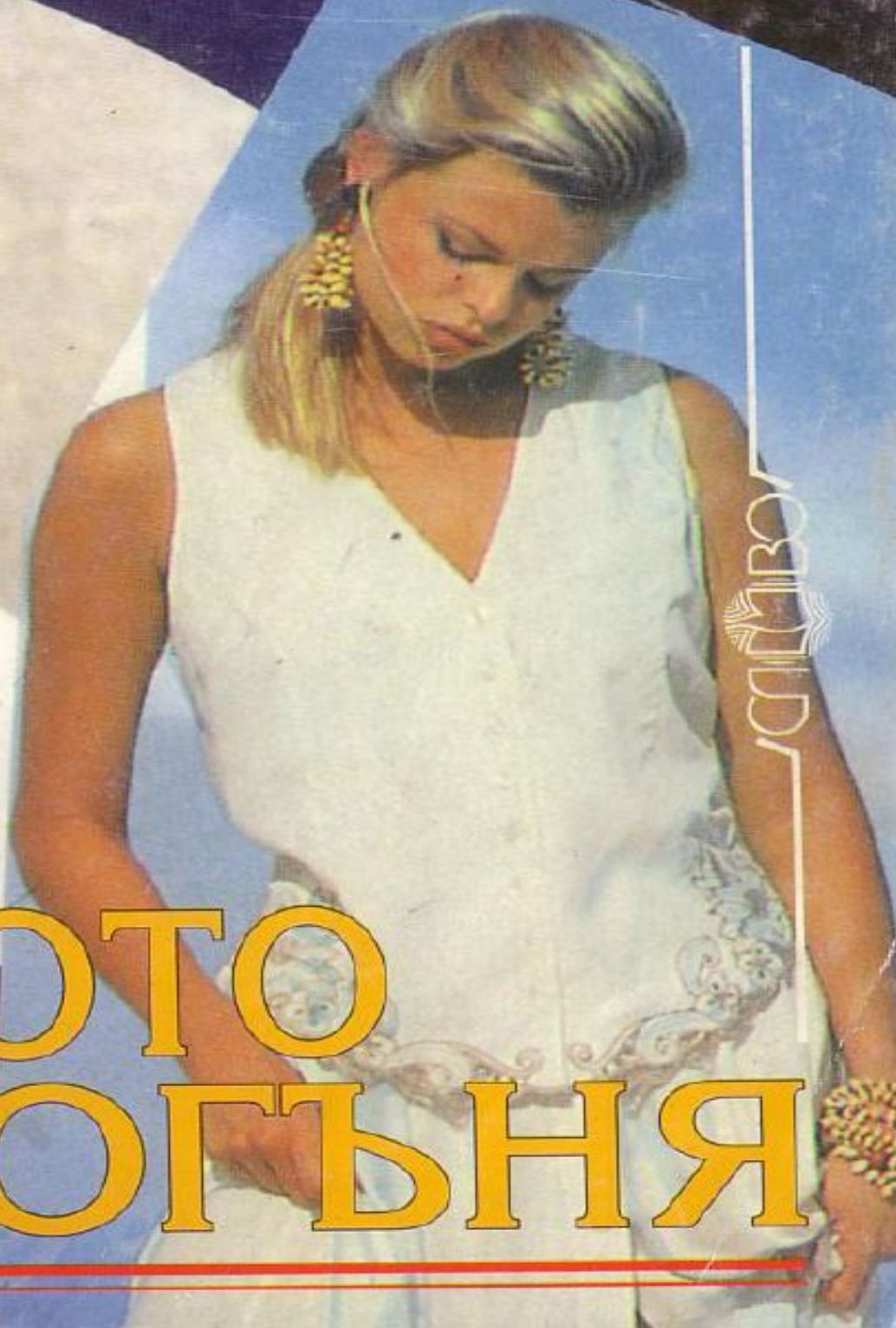

ДЖИИЛ ШЕЛДЪН

КОЛЕКЦИЯ
"ЛЮБОВ"

СЛИБО

ЛЯТОТО НА ОГЪНЯ

ДЖИЛ ШЕЛДЪН ЛЯТОТО НА ОГЪНЯ

Превод: Георги Налбантов

chitanka.info

След дълго отсъствие Ани Левърти се завръща в родното си градче. Годините не са заличили в съзнанието ѝ ужаса от смъртта на нейните близки. Кошмарът на миналото я преследва навсякъде, а мистериозният пожар в дома ѝ я довежда до отчаяние.

В най-критичния момент на помощ ѝ се притичва приятелят ѝ от детството Ноа Тейлър. И някак неусетно през това горещо лято в сърцата им лумва копнежът по близостта и споделената любов.

ПРОЛОГ

— Да-а-а! — простена от удоволствие притаената в храстите фигура. С едно бързо движение мъжът повдигна камерата и я включи на запис. — Точно така!

Червени десетметрови пламъци се врязаха в нощта, оставяйки огнени следи по черното небе. Отекна експлозия, която разтърси земята. Силната топлина заливаше мъжа, но той оставаше на мястото си. Очите му сълзяха, но той като че не забелязваше. Пушекът затрудняваше дишането му и болезнено изпъваше кожата на лицето му. Това сякаш нямаше значение. Нищо, абсолютно нищо, не можеше да се сравни с неподправената възбуда, която огънят разпалваше в него.

Пламъците обхванаха цялата сграда. След още няколко секунди от нея нямаше да остане нищо за спасяване. Грамадни отломки от покрива се сгромолясваха, разпилявайки снопове искри. Мъжът стенеше от удоволствие, задъхвайки се от еуфорията, завладяваща постепенно цялото му тяло.

Стъклото на някакъв прозорец се разби с трясък и се посипа по чакъления паркинг пред къщата. Той се изкикоти зловещо — беше толкова приятно. Обожаваше прекрасното предчувствие за удоволствие, което постепенно се надигаше в него, докато подготвяше пожара, и след това невероятната кулминация — да гледа как пламъците поглъщат всичко. Имаше само още едно нещо, което би могло да подсили това прекрасно чувство — пожарникарите с техния отчаян танц в опитите си да спасят нещо от горящата сграда. Един невероятен спектакъл, който щяха да изиграят. Но те все още не бяха се появили на сцената.

Изведнъж някъде далеч в нощта прозвучаха сирени. Той въздъхна доволно и свали камерата. С малко повече късмет, остатъкът от покрива нямаше да падне преди пожарникарите да са влезли вътре.

Със зловещ смях мъжът свали качулката и бръкна в джоба си за цигара и запалка. За момент цялото му внимание бе насочено към чистата красота на малкото пламъче, което обгаряше края на цигарата.

Пожарникарите наскачаха от камионите и се затичаха към горящата къща. Чуваха се заповеди, давани на висок глас. В следващия миг поредната експлозия разтърси и без това крехката сграда. Мъжът, скрит в сянката, дишаше насечено. Тялото му бе напрегнато. Той вдигна камерата отново. Предстоеше най-хубавата част — кулминацията, така да се каже. Гневни, пращящи пламъци се извисиха в небето, носейки заплаха за всеки, който се осмелеше да се бори с този ад.

Нямаше нищо по-прекрасно от това усещане.

ГЛАВА ПЪРВА

Спомените, които нахлуха в съзнанието ѝ, когато влезе в къщата, почти я зашеметиха. Цели десет години, а сякаш нищо не се беше променило. Ани въздъхна и с усилие прекрачи прага, но това като че ли изчерпи всичките ѝ сили и нищо не можеше да я накара да продължи нататък. От антрето се виждаше част от кухнята, дневната и дългата извита стълба, която водеше към нейната детска стая.

Във въздуха се носеше аромат — лек мирис на люляк, който събуди толкова ярко спомена за майка ѝ, че Ани сякаш отново я виждаше да стои в кухнята, с дървената лъжица в ръка, и чуваше как ѝ напомня да затвори по-бързо вратата, преди вкъщи да се е вмъкнал студеният морски бриз.

Майка ѝ и вторият ѝ баща Рос обичаха тази къща и Сан Райо с неговия типичен стил на градче от калифорнийското крайбрежие и модния му начин на живот. Ани също бе обичала тези неща. Тя бе прекарала щастливо детството си тук. Градът беше спокоен, с почти никаква престъпност, а по-голямата част от жителите му бяха отрудени хора с добре платени професии. Ани и брат ѝ Джес не познаваха никакви граници, освен океана и планините, простиращи се зад тях. Детството им приличаше на приказка — пълно с любов, радост и уважение. Тя никога не се бе съмнявала какво голямо значение има за своите близки.

Но сега беше сама. Близките ѝ си бяха отишли отдавна и тя имаше много по-важна работа от това, да се отдава на спомени. След всичките тези години Рос беше решил да продаде къщата. Той ѝ бе изпратил писмо, за да ѝ съобщи, че не желае повече да я задържа, че мъката, която му причинява това място, е твърде голяма. Поканил я бе да дойде и да прибере каквото поиска.

Ани влезе в кухнята, като с всички сили се опита да потисне болката, която прониза сърцето ѝ при вида на поизбелелите тапети на цветя, които мъчително ѝ напомниха за майка ѝ. Остави чантата си на масата и се огледа. Рос беше очевидно на работа и тя изведнъж

съжали, че не се бе обадила предварително. Не го направи, защото искаше да бъде сама при това свое първо завръщане след толкова време. Рос беше усетил, че спомените я бяха държали далеч от родния дом и за това я бе посещавал от време на време през годините.

Не познаваше биологичния си баща — бе умрял преди тя да се роди. Рос беше нейният истински баща във всяко отношение и като такъв бе заслужил много по-голямо внимание, отколкото му бе дала.

Но да направи повече не беше по силите ѝ.

Токовете ѝ изтракаха по плочките на пода, когато премина покрай хладилника. Миналото внезапно нахлу в съзнанието ѝ и тя с усилие преглътна сълзите си. Беше невъзможно да се разхожда тук, в любимата им стая, без да бъде завладяна от спомените. Брат ѝ беше постоянно гладен, а майка ѝ винаги с удоволствие се захващаше да му направи нещо ново за ядене, така че кухнята беше най-обитаваната стая в къщата.

Да се пребори със себе си и да се качи по дъбовото стълбище ѝ се стори по-лесно, отколкото да остане в кухнята, въпреки че чувстваше умора във всеки мускул, докато се изкачваше. Искаше да вземе нещо тяхно преди къщата да изчезне завинаги от живота ѝ, нещо, което да запази, за да задържи спомена за това място жив. Сякаш можеше да забрави своя дом!

Дом. Лицето ѝ се изкриви в гримаса, когато отвори вратата към спалнята на брат си. Ани не смяташе тази къща за свой дом, откакто те бяха убити в нощта на абитуриентския ѝ бал. Замина веднага след погребението и оттогава не се беше връщала. Но сега рискуваше сърцето и душата си в името на един последен спомен. Освен това рискуваше и работата си — редакторката ѝ в „Тайм“ нямаше да бъде развълнувана от нейната история. Като пътуващ кореспондент Ани имаше да върши доста работа и не можеше да си позволи да изоставя материала си и да тича към къщи винаги, когато ѝ се приискаше.

Хвърли се на леглото на Джес и се замисли защо Рос беше запазил къщата непроменена последните десет години. Помисли си, че би му било по-лесно, ако беше направил някои промени. Отвори чекмеджето на нощното шкафче и не се учуди, като видя безпорядъка в него, точно както, когато Джес беше жив. Вниманието ѝ привлече един малък бележник с бели листи. На най-горната страница, с едрия почерк на брат ѝ, беше надраскано някакво име: Ноа Тейлър.

Името я накара да се усмихне. Това беше най-добрият приятел на Джес и първото момче, с което тя се беше сблъскала. А този сблъсък имаше направо космически размери.

Ноа Тейлър беше черната овца на квартала — момчето, от което всяка майка се ужасяваше. Затворен, мрачен и саможив, Ноа беше пълна противоположност на Джес. Може би единственото нещо, което ги сближаваше, беше фанатичната им любов към компютрите. И въпреки всичките им различия, двамата останаха добри приятели до смъртта на Джес. Всъщност Ани и брат ѝ бяха единствените приятели на Ноа. Тя беше включена само защото беше „малката сестра“ — прозвище, което скоро започна страшно да ненавижда. Не беше виждала Ноа откакто той завърши гимназия заедно с Джес пет години преди нея, но със сигурност беше чувала за него. Всеки, който дори слабо се интересуваше от спорт, знаеше кой е Ноа Тейлър. Той беше станал — въпреки че това изглеждаше невероятно за всички — професионален тенисист. Ани бе допусната толкова близо до Ноа, колкото всеки друг външен човек. Така че тя дори не подозираше, че играе тенис. Но той бе станал не само професионалист, но и един от най-добрите тенисисти на всички времена.

Тя се зачуди дали все още е толкова угрижен и намръщен и поклати глава. Неговите широко коментирани в пресата авантюри с известни кралски особи, актриси, тенисистки и дори репортерки доказваха, че не беше. Жените наистина го обичаха. Този нов образ нямаше нищо общо с мълчаливото и понякога доста грубо момче, което тя познаваше в детството си. В онези дни той все още не беше съзрял физически, а къдравата му кестенява коса беше винаги твърде дълга и падаше пред очите му, така че и сега тя не беше сигурна какви са на цвят.

Ани изведнъж стана неспокойна. Изправи се. Почувства, че няма сили да се рови из нещата на майка си. Реши, че се нуждае от отдих и че Ноа Тейлър е подходящият човек за това. Тя грабна фотоапарата — едно от малкото неща, които носеше винаги със себе си. Нищо не можеше да я успокои по-бързо от една хубава разходка на лов за интересни снимки. А за тази цел нямаше по-подходящо място от калифорнийското крайбрежие.

Пътят до плажа не беше дълъг — трябваше само да прекоси градината на Ноа, която беше съседна на тяхната. С малко късмет

можеше да го срещне и да се посмеят за миналите времена.

Ноа посрещна острия сервис с бекхенд, който би стъписал дори най-добрия професионалист, но не и малкия, слабичък, единадесетгодишен Мартин Хоуп. Той се хвърли отчаяно, за да достигне топката, но това беше физически невъзможно, въпреки героичните му усилия. Така че той направи това, което всеки достатъчно хитър хлапак, израснал на улицата, би направил — излъга.

— Аут! — извика Мартин победоносно, посочвайки линията. — Чист аут, Ноа!

Тенисистът се засмя добродушно.

— Да бе! — Но все пак отстъпи. — Твой сервис.

Престори се на зашеметен от следващия удар на момчето и така продължи да губи мача. Мъчеше се да изглежда сразен, когато всъщност нямаше как да бъде по-доволен. Хлапето се справяше по-добре, отколкото той се бе надявал.

Откакто се бе върнал в родния си град преди няколко години, Ноа беше започнал да тренира изоставени и малтретирани тийнейджъри, като се опитваше да им покаже радостта от играта. Той бе побеждавал най-добрите в световния тенис, беше се срещал с кралски особи, беше пътувал по целия свят и въпреки това нищо не можеше да се сравни с новото му занимание. Това беше най-приятното нещо, което някога бе вършил.

— Ноа? — попита малкият колебливо, докато поставяше внимателно тенис ракетата, която му беше дал Ноа, в калъфа, сякаш беше направена от злато. — Колко... Колко дълго мога да остана... тук?

Ноа вдигна учуден глава. Мартин беше прехапал устни и го гледаше изпод вежди. Белезите, които беше оставил върху момчето последният му настойник, бяха почти изчезнали, но въпреки това Ноа почувства гневът да се надига в него с ненамаляла сила.

— Остани колкото желаеш — отвърна, като мислено си напомни, че трябва да отмъсти за всяка рана, на човека, който беше причинил тези страдания на момчето.

Тенисистът забеляза как погледът на хлапака се спусна през огромната зелена ливада и се спря върху голямата къща, построена на

стръмния нос високо над океана. Човек можеше да си помисли, че това е лятната резиденция на някой местен богаташ, но всъщност къщата беше едно тихо пристанище за момчета като Мартин. Наричаха я Тейлър Хаус и Ноа беше израснал в нея. В онези дни Розмари Тейлър беше нейна стопанка. И когато една нощ там се появи малкият, мръсен и окаян десетгодишен Ноа, тя не се поколеба нито за миг. Прибра го, а по-късно го осинови и го направи официално Ноа Тейлър. Това беше постъпка, която Розмари никога не бе правила дотогава, а и никога не повтори.

— Ами ако ме накарат да се върна при тях? — попита момчето, размърдвайки се неспокойно, сякаш не можеше да си намери място на пейката в края на игрището. На този корт Ноа играеше тенис, откакто беше намерил ракетата на Рози преди двайсет години.

Мартин разбира се говореше за детските социални служби.

— Не се безпокой, няма — окуражи го Ноа. Не искаше да му каже, че никой друг не го иска. Никой не искаше да се занимава с дете, което беше почти тийнейджър и беше подхвърляно от дом на дом през целия си живот. Това винаги означаваше неприятности.

Двамата се изправиха и Ноа леко се олюля. Лявото му коляно не му се подчиняваше и напоследък го тревожеше все повече. Но знаеше, че положението ще става по-лошо. Острата болка му припомни, че вече всички го смятаха за бивше величие в тениса, а също така, и че не беше в такова цветущо здраве, както някога. Но той не съжеляваше за нищо. В мислите му нямаше и следа от носталгия по професионалния тенис. На тридесет и две той все още беше достатъчно млад, но дори обещанието за отлично здраве не беше в състояние да го накара да се върне към спорта. Не можеше да си представи живота си отново изцяло подчинен на ранглистите, шампионатите, репортерите, феновете. Харесваше сегашния си начин на живот. Играеше тенис от време на време — за удоволствие и за да не губи форма. Помагаше на децата в Тейлър Хаус и развиваше успешно бизнеса си в любимата си област — компютърните системи.

Не, не съжеляваше за нищо. И ако все пак понякога го обхващаше чувството, че в живота му липсва нещо, Ноа махваше с ръка и си казваше: „Какво повече ми трябва?“

Двамата тръгнаха през ливадата към къщата. Мартин вървеше на определено разстояние от него и това направо изгаряше сърцето на

тенисиста. Момчето беше преживяло толкова злини и непрестанни насилия, че за него беше невъзможно да се довери напълно на когото и да било, дори тук. Никой не разбираше това по-добре от Ноа. Беше излязъл някога от същия жесток свят.

— Кой е там? — Гласът на хлапака беше изпълнен с възхищение. Тор сочеше към верандата на къщата, където в люлката седеше млада жена с висока чаша в ръка.

Ноа веднага забеляза, че чашата бе пълна с лимонада — любимото питие на Розмари. А когато вдигна поглед към очите на жената, с изненада откри, че познава това лице. Но учудването му веднага се смеси с някакво друго чувство — на смирение. Та това беше Ани Левърти. В детството му тя беше нещо като досадната по-малка сестра. Освен това беше единствената жена, която притежаваше неприятната, но и много провокираща способност да го влудява.

Тя погледна към тях и веждите ѝ се повдигнаха от изненада. Ани с любопитство съсредоточи погледа си върху Ноа и от лицето ѝ веднага изчезна познатият израз на раздражение.

Когато растеше, единствените жени, които му обръщаха внимание, бяха Розмари и Ани. Майка му — защото ѝ принадлежеше, а Ани, защото неотклонно следваше него и Джес навсякъде.

Той винаги бе бил само кожа и кости, дори като тийнейджър. Едва когато Розмари му намери добър треньор по тенис и изигра първия си сезон в шампионата, Ноа възмъжа. От момента, в който съзря физически, жените започнаха да гледат на него по съвсем различен начин. Той се превърна, против волята си, в много търсен мъж. Почитателките му крещяха, когато го зърнеха, репортерките се опитваха да нахълтат в съблекалнята му, жените го желаеха. Отначало му беше забавно и той в продължение на доста време се възползваше от това. Наистина много дълго.

В крайна сметка тръпката премина и осъзна, че всички те искаха само да вземат част от неговата слава, неговите пари и известност. Много бързо разбра как всъщност стоят нещата. Той просто беше изключително привлекателен и само това беше от значение за по-голямата част от жените, които срещаше. Никоя от тях не се интересуваше от истинския Ноа Тейлър. Знаеше, че ще бъде почти невъзможно да открие жена, която би погледнала отвъд външността,

късмета и славата, за да открие същността му. Отдавна вече се бе отказал да я търси.

Сега Ани го наблюдаваше с искрено възхищение, от което се почувства някак странно. Но не само погледът ѝ го смущаваше, а и фактът, че тя никога не би го погледнала така преди. От една страна тя винаги беше доста по-висока от него през по-голямата част от детството им. От друга... Господи, той наистина мразеше да мисли за това. Винаги бе таил скрити чувства към нея — сестрата на най-добрия му приятел, момичето, което той би могъл да възприема, като своя собствена сестра. Беше му мъчно и вълнуващо да си спомня за това сега, както му беше трудно да крие всичко в себе си тогава. Нито Ани, нито Джес разбраха някога какво чувства той към нея. Винаги бе успявал да го прикрива зад маската на саркастично равнодушие, щеше да го задуши и сега, преди тайната да е изскочила от сърцето му.

Ани все още го наблюдаваше по начин, по който той никога не бе предполагал, че тя ще го погледне някога, и който изненадващо му се стори някак обиден. Същото си помисли и за бързото потрепване на сърцето си, при вида на нейната зашеметяваща усмивка.

— Хей, Левърти. — Гласът му беше премерено безразличен, и поздравът прозвуча някак студено и неприветливо. Ноа въздъхна, осъзнавайки невъзможността да се наслади на радостта от срещата със стар приятел. Имаше твърде много мъчителни спомени, които не можеха да останат погребани.

Тя поклати глава. В жеста ѝ се четеше искрено учудване:

— Не мога да повярвам на очите си!

Тенисистът прикри болката, която прониза сърцето му, с кисела усмивка и ѝ представи Мартин. Ани се усмихна на момчето, което беше зяпнало от учудване.

— Ъ-ъ... Здравей! — каза Мартин. Друг път при подобна ситуация Ноа би се разсмял на висок глас, но сега отлично разбираше какво става във въображението на момчето.

Ани се бе променила много от последния път, когато я бе видял. Когато напусна града, тя беше на тринадесет — високо, тромаво момиче с вечно разбъркана коса, което постоянно се влачеше след него и Джес. Тя винаги упорито ги следваше, въпреки всичките им усилия да се отърват от нея и в крайна сметка се превърна в действащ член на бандата.

„Изобщо вече не е тромава и непохватна — помисли си Ноа, докато тя ставаше. — Женствена и грациозна — мина през съзнанието му, когато погледите им се срещнаха.“ Блестящите ѝ очи имаха цвета на мъгливо утринно небе, а русите ѝ коси бяха оформени в елегантна прическа. Фактът, че тя бе станала толкова красива, го раздразни.

— Доста време мина, Скелет — каза Ани, присви очи докато измерваше с поглед забележителния му ръст. Ноа трепна леко като чу стария си прякор и тя се засмя. — Променил си се.

— А ти не си! — На лицето му се появи същата хаплива усмивка, когато видя раздразнението, което проблесна в очите ѝ.

Все пак тя се засмя отново, и този приятен звук го върна години назад.

— Чух, че си изкарваш хляба с някакъв спорт. Крикет ли беше или бадминтон? Чакай, не ми казвай, ще се сетя... — Лицето ѝ изведнъж светна. — Май беше синхронно плуване!

— Точно така, Ани. — Той се облегна с рамо на дървената колона, и добродушно се засмя на шегата ѝ. Беше забравил, колко весело си прекарваха някога с постоянните спорове и закачки. Бедният Джес — никога не знаеше дали да вземе нечия страна или просто да се скрие някъде.

— Много мило, че си се сетила за мен.

— Как бих могла да те забравя. — Очите ѝ отново го заоглеждаха, и тя поклати глава. — Но не мога да повярвам, че това си ти! Нищо чудно, че всички ти падаха в краката. Погледни се! Най-последно порасна, а? Сигурно си почти два метра.

Всъщност той беше висок метър и осемдесет и седем, но изглежда това нямаше значение в случая.

— Да-а! — отвърна равнодушно. — Омръзна ми разни нахални жени да ми се качват на главата.

Тя се засмя звънко, но откритото ѝ възхищение от външния му вид го обезпокои. Той беше на осемнадесет, когато се видяха за последно и оттогава тя изобщо не бе го разглеждала по този начин. За бога! Тогава той ѝ беше като истински брат!

— Ани...

— Кой би помислил? — Устните ѝ се присвиха закачливо. — Обзалагам се, че жените наоколо са се опитали да си наваксат.

Той реши да ѝ го върне — може би така щеше да я накара да млъкне.

— Да-а, а междуременно ти си била не по-малко заета, нали? Да се обличаш модно отнема доста време! — Спря за миг, за да огледа яркото ѝ спортно сако, късата пола и обувките с високи токове. — Трябва да отбележа, че онази Ани, която познавах, предпочиташе тениските и рязаните джинси. Доколкото чух, пътуваш доста, мотаеш се по света, ходиш на партита и коктейли, срещаш се със знаменитости и политици. Пазаруваш. Ключкарстваш. Направо е изненадващо за какво плащат хората в наши дни.

Непринудената ѝ усмивка се стопи, а погледът ѝ помръкна.

— Защо хората си мислят, че пътуващият репортер е в нещо като целогодишна отпуска? — Върху лицето ѝ се изписа раздражение. — Аз не се мотая, а работя!

Погледна я с изненада, просто се шегуваше. Познаваше и уважаваше репутацията, която Ани си беше изградила като журналистка. Работеше за едно от най-големите списания в Щатите и материалите ѝ бяха винаги интересни и достоверни.

— Аз само...

— Извинявай. — Тя остави чашата на пода и слезе от верандата. — Трябва... да вървя.

Възхитеното лице на Мартин изведнъж се изкриви, а Ноа автоматично погледна към токетата на Ани, които всеки миг щяха да затънат във влажната, мека пръст на ливадата.

— Може пак да се видим — допълни тя, като се опитваше да измъкне затъналия си ток и да остане спокойна.

Ноа предвидливо не предложи помощта си и се постара да не се разсмее.

— Почакай малко...

Ани рязко му обърна гръб, воалът от златисти коси падна върху лицето ѝ, а късата ѝ, добре опъната пола се завъртя около бедрата ѝ.

— Не мога!

Закачливото му настроение изведнъж изчезна. Усети, че нещо дълбоко в нея я обезпокоява.

— Няма нужда да бягаш — каза той успокоително. От опит знаеше много добре, че Ани ще се опита да прикрие истинските си чувства зад гнева. Той самият прилагаше много често тази техника,

която винаги наранява — елегантно, но дълбоко. Погледна към Мартин. Реши, че ще е по-добре да му спести следващата сцена.

— Направихме страхотен мач днес. Би ли могъл...

Хлапакът го стрелна с поглед, пълен с толкова разбиране и симпатия, че Ноа премигна изненадан и не довърши.

— Разбира се — отвърна момчето тихо. — Ще се видим по-късно.

Мартин беше наистина много зрял за възрастта си. Вниманието му се върна към Ани.

— Добре, разбрах, че не си тук, за да се посдърпаме, както в доброто старо време. Струва ми се, че ще е по-добре да ми кажеш защо всъщност си дошла.

— Забрави. Няма значение. Беше грешка, че дойдох. — Гласът ѝ беше тих и някак странно приглушен, а в очите ѝ се четеше съжаление и мъка. Тя се обърна и си тръгна.

Ани закрачи надолу по алеята, надявайки се, че Тейлър Хаус ще се скрие колкото се може по-бързо. Но пътят беше дълъг и тя усещаше как очите на Ноа изгаряха гърба ѝ. Позабави малко крачка, осъзнавайки, че бе изляла напрежението си от завръщането вкъщи върху някой, който не заслужаваше това. Почувства се като глупачка и разбра, че острият ѝ език беше развалил всичко.

За да влоши нещата, в съзнанието ѝ внезапно изплува споменът, за това как Ноа Тейлър беше излязъл от професионалния спорт. Преди няколко години той изведнъж бе изчезнал от върха на световния тенис, заради една тежка контузия на коляното, и прекрати блестящата си кариера на тридесет години.

Ани въздъхна и спря. Далеч, вдясно от нея прибойт на океана се разбиваше в брега с някакъв успокояващ и хипнотизиращ ритъм. Калифорнийският бряг се простираше там долу със своята знойна красота. За пръв път, откакто се бе върнала, чувството ѝ на обърканост изчезна и беше сменено от отморяващо спокойствие. Изведнъж се почувства доволна, че си е вкъщи.

Тя се обърна към Тейлър Хаус, където дори от толкова далече можеше да види високата фигура на мъж с широки, добре оформени рамене, който седеше в люлката на верандата и я наблюдаваше.

Нямаше никакво съмнение, че това бе Ноа. Косата му беше все още твърде дълга, а лицето му изпито и сурово, но той беше пораснал. Вече нямаше почти нищо общо с мършавото момче, което някога беше.

Преглътна гордостта си и се запъти обратно към къщата. Спря пред стъпалото на верандата и срещна предизвикателния му поглед.

— Извинявай — каза тихо тя. Изражението на лицето му остана сдържано.

— На какво си толкова ядосана? — Дълбоко в гласа му имаше някаква твърда нотка, която някак я успокои.

— Не съм ядосана. Може би малко разстроена.

Без покана, тя се отпусна до него в люлката. В момента изобщо не я тревожеха баналните формалности.

— Кога за последен път си спомни за Джес?

Хладното му безразличие изведнъж изчезна и той за дълго се вгледа в океана. Толкова дълго, че тя вече не беше сигурна дали ще ѝ отговори.

— Тази сутрин — отвърна накрая той.

Не каза нищо повече, въпреки че тя искаше той да продължи. Винаги бе скъп на думите.

— Разкажи ми — настоя тя.

Ноа обърна очи към нея и тя разбра, че в мислите си той е някъде далеч от тук.

— Сутринта не можах да запаля колата. Джес обичаше тази проклета кола. За него тя палеше винаги без проблеми. Аз трябва да я умолявам, да я придумвам, да я убеждавам, а тя ме вбесява адски.

Ани се усмихна. Джес наистина имаше подход към колите, и особено към колата на Ноа и в това нямаше нищо странно. Той беше направил основен ремонт на стария открит форд мустанг модел 1962 и обичаше всяка минута, прекарана с него. Ноа беше запазил колата и това неочаквано я развълнува. Беше сигурна, че би могъл да си купи десетина нови коли, ако пожелаеше.

— Откога си тук? — попита тя.

Той сви рамене.

— От няколко години.

Тя си спомни за травмата и кимна. Все още ѝ беше трудно да възприеме промяната в него. Лицето му беше все така сурово — от многото години, прекарани под лъчите на слънцето, с дълбоки бръчки

около очите, които сякаш криеха съкровище от познания. Устата му беше широка и издаваше решителност. И както преди, не се усмихваше често. Но годините му бяха дали физическа зрялост, която тя дори не беше подозирала. Имаше красиво и хармонично развито тяло, каквото само атлет, изцяло отдаден на спорта, би могъл да има — стройно и силно, но без излишна плът. Той изглеждаше стегнат, солиден, загадъчен и опасен. Мъжествен от главата до петите...

— Ето пак започваш — каза той, присвивайки очи. — Да не ми е излязло трето око?

— Не — засмя се тя. Нямаше абсолютно никакво намерение да започва отново с глупавите, детински мечти — независимо от това, колко красив беше станал той. Нямаше нито време, нито сили, нито... о, по дяволите, какво си въобразяваше тя! През тези десет дълги години тя нямаше нито чувства, нито страст за нещо, което би могло да ѝ отнеме толкова много. Любовта, която погребва заедно със семейството си, беше оставила своите следи и Ани все още не беше готова да рискува сърцето си.

— Извинявай — каза тя. — Осъзнаваш ли колко отдавна не сме се виждали. Аз бях на тринадесет, когато ти замина.

— Аз те видях и след това.

— Не. — Тя поклати глава. — Не е възможно.

— На погребението.

Погледите им се срещнаха за миг, преди той да обърне поглед към далечната, почти незабележима линия, която разделяше небето и океана.

— О! — Ани не си спомняше много от онзи ден. Само невероятната болка, шока и невъзможността да повярва, че близките ѝ са си отишли завинаги. Спомняше си смътно и Рос, неутешим в своята мъка.

Тя отново го погледна. Двамата с брат ѝ бяха толкова близки. Чудеше се дали и него още го боли, дали му липсва Джес, както на самата нея. По застиналото му лице не можеше да прочете нищо.

— Чух, че работиш в Лондон — каза той, като неочаквано се опита да поведе приятелски разговор.

— Да, до вчера.

— Там ли живееш?

— Не, апартаментът ми е в Ню Йорк, но не съм била там отдавна.

— Е, какво те накара да се върнеш след всичките тези години?

Тя сви рамене, въпреки че се смути от това, как лесно върнаха разговора към въпроса, който я измъчваше.

— Много въпроси задаваш. — В гласа ѝ се долавяше тревога.

— Да-а. — Отстъпи, но в очите му се четеше твърда решимост да получи отговорите, които търсеше.

— Рос знае ли, че си тук?

Беше проникателен както винаги.

— Не — отговори, и усети прокрадващото се чувство на вина. Наистина защо не се бе обадила? Знаеше, че Рос щеше да я посрещне, развълнуван да я види отново вкъщи.

— Той много често отсъства.

— Както винаги — отвърна тя кратко, несъзнателно имитирайки стила на Ноа. Рос беше главният инспектор по противопожарна безопасност на цялата област и се занимаваше с разследване на многобройните палежи и всякакви други неизяснени пожари. Това беше тежка работа, която му налагаше често да отсъства от къщи по няколко дни. В писмото си до Ани беше писал, че прекарва все по-малко време в къщата, а тя заслужава повече.

Ани също мислеше така.

Тя се зачуди, дали баща ѝ ще си бъде вкъщи довечера. В интерес на истината не му се беше обадила, защото въобще не смяташе да идва. Но в края на краищата не можа да издържи и дойде да види за последно къщата, която ѝ бе дарила толкова приятни мигове, обич и радост.

— Рос ще продава къщата — призна, свеждайки глава. По дяволите! Гласът ѝ бе потреперил. Не искаше да повярва. Може би той нямаше да обърне внимание. Може би щеше да се отнесе с нея по същия груб начин, по който тя се бе отнесла към него преди малко. Но Ноа не каза нищо. След миг тя отново го погледна. Очите му потърсиха нейните. Бяха дълбоки, наситено кафяви и тя изведнъж се учуди как бе живяла толкова години, без да ги забележи.

— Това измъчва ли те?

— Не зная — отвърна му искрено. Изпъна крака напред и впи поглед във върховете на обувките си. Любимите ѝ високи токове бяха в

окаяно състояние, заради глупавото ѝ препускане през тревата. Беше си го заслужила.

— Та той дори не е събрал нещата им, Ноа!

— Може би не е имал сили.

Тя сви рамене.

— Не е толкова странно. Ти също никога не намери сили да се върнеш.

Беше прав. Двете неща в крайна сметка не бяха толкова различни. Но все пак тя се питаше как Рос бе живял така ден след ден.

— Беше ми толкова тежко да се разхождам из къщата, много повече, отколкото очаквах. — Тя отново сви рамене. — И за това дойдох тук.

Устните му се изкривиха в едва забележима усмивка.

— И сега красивите ти обувки са напълно разбити.

— Така е. И струва ми се за това е виновен претъпканият хладилник.

Това, че хладилникът беше пълен, както в добрите стари времена, накара стомаха ѝ да се свие болезнено. Млякото се бе вкиснало поне преди два дни. В онези дни Джес пресушаваше кутията в момента, в който тя се появеше.

Ноа повдигна вежди изненадано.

— Претъпканият хладилник?

— Рос го беше напълнил догоре и това ми напомни, че хранителните ни запаси се стопяваха винаги, щом ти и Джес бяхте наоколо.

— Да, спомням си, че прекарвахме голяма част от времето си в откъване на храна — от училище, от нас, от вашата къща. Чудя се как изобщо успяхме да завършим гимназия.

Ани настръхна. В съзнанието ѝ изведнъж изплува яркият спомен от деня на нейното собствено дипломиране. Облечена в красива сатенена рокля, прасковен цвят, тя се кипреше пред огледалото и се чувстваше така, сякаш всички тревоги на света са невъобразимо далеч от нея. Ключкарстваше по телефона с най-добрата си приятелка Тори, когато изведнъж Рос влетя в стаята, изтръгна слушалката от ръката ѝ, прекъсна разговора и започна да набира някакъв номер.

Трябваша ѝ няколко секунди, за да разбере какво става. Майка ѝ и Джес бяха въвн пред къщата, в горящата кола, хванати в капана на

ужасяващо бавната и мъчителна огнена смърт. Както се разбра покъсно, взривът бил отмъщение. Отмъщение за главния инспектор по пожарите. Не беше по силите ѝ да мисли за това както преди, така и сега. Въпреки че не можеше да обвинява баща си, все пак ѝ беше трудно да възприеме факта, че неговата работа бе причината за смъртта на семейството ѝ.

Долови сподавен звук и осъзна, че това бе собствената ѝ уморена въздишка.

— Какво има? — Ноа се наведе напред, и се вгледа в лицето ѝ.

Не можеше да му каже. Не можеше да сподели с никого мислите, които се бяха върнали, за да я измъчват отново. И всичко това само, защото се прибра вкъщи. Ноа отвори уста, за да каже още нещо, но един мек, треперлив глас го прекъсна.

— Кой е там?

Двамата се обърнаха едновременно по посока на тихия глас. На вратата стоеше една стара жена и ги гледеше. Ани едва сдържа учудването си, когато позна Розмари Тейлър. Някога тя беше силна и забележителна жена, с която никой в града не смееше да влиза в пререкания. Винаги защитаваше своите немирни момчета като лъвица, която се бори за малките си. Жената, която стоеше сега пред тях, беше само нейна бледа сянка. Тя беше болезнено слаба, с изпито лице, а величествените някога червени къдрици сега бяха прави и посивели.

— Розмари — каза Ноа. Гласът му беше изпълнен с толкова нежност, че Ани искрено се изненада. Той стана и тя също веднага се изправи.

Ноа хвана Розмари за ръка и ѝ помогна да седне в люлката. Наведе се до нея и Ани забеляза, че до едрия мъж тя изглежда още помъничка. Той ѝ се усмихна топло, но Розмари просто гледеше безразлично пред себе си.

— Как си днес, Розмари? — попита той. Старата жена обърна празен поглед към него и сякаш не го позна.

— Розмари, това съм аз, Ноа — каза той внимателно, но въпреки че беше на няколко крачки от него, Ани почувства напрежението на тялото му.

Тя видя краткия проблясък в очите на Розмари, който угасна почти веднага. За миг почувства горчивото му разочарование, но той бързо успя да го прикрие.

— Помниш ли Ани Левърти, сестрата на Джес? — попита Ноа с болезнено спокоен глас.

Розмари смръщи чело, без въобще да погледне към Ани.

— Ноа?

— Да, тук съм, тук съм. — Широките му рамене се отпуснаха с облекчение.

— Доматите вече зреят, а никой не ги бере — каза Розмари раздражено. — А сега ме слушай, младежо. Върви бързо навън и се погрижи за това вместо мен. Ако не можеш да достигаш високите, вземи някое от по-големите момчета да ти помогне. Кажим им, че аз съм наредила. Чува ли?

Ноа се изправи. Нежният му глас не се поколеба, въпреки че в очите му се четеше тревога:

— Не се притеснявай, Розмари. Ще се погрижа за всичко.

Розмари стисна ръката му и се усмихна на високия силен мъж пред нея:

— Добро момче. За вечеря ще ти направя някой от специалните сосове за спагети. Как беше училището днес?

— Добре. Почивай сега. Аз ще се погрижа за доматите вместо теб. Обещавам.

Ани наблюдаваше поразена как Ноа въведе Розмари обратно в къщата. Никога не го бе чувала да говори толкова нежно и мило. Никога не беше предполагала, че може да бъде толкова търпелив и внимателен. Никога не бе ставала свидетел на толкова затрогващо, дори разтърсващо отношение между майка и син.

— Ти си толкова добро момче, Ноа — каза Розмари. Една жена в бяла престилка се появи като от нищото, усмихна се приятно на Ноа и отведе старата жена.

Ноа бързо се обърна към Ани. Лицето му беше безизразно.

— Ани — каза той с предишния си глас, сякаш нежният и любящ мъж, когото бе видяла преди малко, изобщо не съществуваше. — Стой тук. Ще се върна след минута.

Спокойният му, но все пак властен тон ѝ напомни за детството, когато тя бе готова да направи всичко, каквото я помолеше той или брат ѝ. Но не можеше да бъде другояче. За нея брат ѝ бе всичко, а в Ноа бе влюбена откакто се помнеше. Те двамата я покровителстваха и

това ѝ даваше спокойствие, защото знаеше, че ще я защитят от всеки, който ѝ кажеше и думичка накриво.

Ани проследи Ноа с очи и си помисли, че макар всичко да се бе променило, то все пак си оставаше почти същото.

„Изобщо не трябваше да идвам“ — помисли си тя. В този град вече нямаше нищо скъпо за нея. Някоя извехтяла дреболия на близките ѝ нямаше да ги върне обратно. Всички спомени, от които имаше нужда, бяха в съзнанието ѝ. А и беше доста опасно да се навърта около Ноа, въпреки че все още не искаше да го признае пред себе си. Тя скочи от верандата и с уверени стъпки закрачи надолу по ливадата. Беше твърдо решена да се махне от този град колкото е възможно по-бързо.

Не успя да се махне от Сан Райо. Късно през нощта Ани най-накрая се отпусна уморена на дивана в дневната. Стомахът ѝ се обади, напомняйки ѝ, че бе предпочела да пропусне вечерята, отколкото да влезе отново в кухнята. Но този път причината не бяха мъчителните спомени. Тя просто бе абсолютно безполезна там. Това, че постоянно живееше по хотели, я бе направило зависима от рум сервиза и доставките на пица по домовете. Сега просто трябваше да се обади за малко китайска храна.

Пълната ѝ безпомощност като домакиня събуди в нея весели спомени. Сякаш сега виждаше Ноа, който гризеше някакви твърди като камък сладки, които тя бе забравила във фурната, и се кълнеше, че страшно ги харесва, въпреки че трябваше да изпива литри мляко, за да ги преглъща. Спомни си Джес, който се преструваше на болен от грип, само за да избегне вечерята, която тя бе сготвила. Друг път получи хранително отравяне — от нейното телешко задушено. След като се бе провалила в курса по готварство и се върна разплакана, Рос любезно бе предложил да я прати на частни уроци. Спомни си майка си, която отчаяно се мъчеше да ѝ предаде някакви домакински умения. Беше се опитала да я научи да вари яйца.

— Всеки може да свари едно яйце! — бе казала тя, смеейки се. Ани също се засмя, спомняйки си ситуацията. Да, всеки би могъл да свари яйце и това май бе всичко, с което се изчерпваха кулинарните ѝ умения.

Това бяха спомените, които Ани обичаше — щастливите и забавни случки от доброто старо време.

Нямаше никакви проблеми, докато не се качи горе в спалнята си. Просто не можеше да бъде там, без да я завладеят безбройните мъчителни спомени от детството, така че в крайна сметка се озова пак на дивана в дневната. Не че спомените бяха неприятни — напротив, и точно това ги правеше толкова болезнени. Към десетина пъти този ден тя бе твърдо решена да се махне, но нещо все я спираше. Дали бяха етажерките край стената, по които бяха подредени книгите на майка ѝ или гаражът, пълен с безценните инструменти на Джес, не можеше да каже. И въпреки всичко не искаше да повярва, че някакви непознати биха могли да пакетират всичко и да опразнят къщата. Не можеше да си представи, че и Рос би го направил.

Изведнъж болезнено ясно осъзна, че и на него тези неща ще му липсват колкото на нея. Беше се държала егоистично... и се мразеше за това. В този момент реши, че ако ще продават къщата, тя трябва да остане, за да помогне на Рос да се справи. Просто нямаше да бъде честно да го остави да преживее тази мъчителна раздяла сам.

Изобщо не трябваше да бяга толкова дълго. Завръщането в тази къща ѝ напомни, че все още има семейство, което така жестоко бе пренебрегнала. Вчера се бе обадила на шефа си да поиска едноседмична отпускат и веднага след това съжали, че го направи. Но сега разбра, че бе постъпила правилно. Настани се на дивана и твърдо реши да изчака баща си. Той вероятно щеше да работи през цялата нощ, както често се случваше и преди. Нямаше друг човек, който да се отдава така пълно на работата си, като него, независимо дали тя бе свързана с откриването на подпалвачи или с бащинските му задължения. Колко много нощи я бе чакал да се върне благополучно вкъщи след някоя среща. По ирония на съдбата сега ролите бяха разменени.

„Липсва ми“ — помисли си тя. След това въздъхна и бавно се отдаде на съня.

Спа дълбоко и сънува пламъци. Сънува писъците на майка си, сънува я безнадеждно затворена в горящата кола. През цялото време я измъчваше една натрапчива, смътна и обезпокояваща мисъл, че трябва да си спомни още нещо, но колкото и да го преследваше, то все ѝ се изплъзваше.

Ноа наблюдаваше как луната се издига високо над неуморния океан. Седеше в тъмнината на верандата и сънят му убягваше. Черната котка на Мартин, която той бе нарекъл със странното име Полунощ, схруска парченце от сухата храна в купичката до крака му.

Хладен полъх прониза нощта, сякаш не беше юли, а септември. Студеният океански бриз го прониза, но той не помръдна. Обичаше нощното море, студения, солен въздух, шума от разбиващите се върху тъмния пясък вълни. Облегна се назад в люлката, опъна ръце настрани и отмората се разля по тялото му. Почувства се успокоен.

Внезапно Полунощ замръзна. Ноа видя как тялото ѝ се изпъна и черната козина на врата ѝ настръхна. Само миг след това детектора за движение се задейства и автоматично включи мощната лампа, която освети алеята пред къщата.

Машинално обърна глава натам, но нищо не се виждаше в осветеното петно и не се долавяше никакъв шум. Почака още минута, чудейки се, какво ли беше усетила котката. След още няколко секунди лампата изгасна, и Полунощ продължи да хрупа храната.

Може би беше просто съвпадение. Котката беше чула нещо и детекторът беше засякъл някакво движение. Ноа стана и тръгнало алеята, след това заобиколи къщата и мина отзад. Премина покрай навесите, под които беше складирана плажна, тенис и всякаква друга спортна екипировка. До края на големия имот бяха построени седем малки къщички, където живееха постоянните обитатели на Тейлър Хаус. Те бяха достатъчно големи да съберат двайсетина деца, въпреки че в имението рядко имаше повече от десет. Зад къщичките се простираше широк зелен пояс, а отвъд него имаше поредица от вили. В най-близката от тях в момента се намираше Ани Левърти.

Тя бе избягала от него днес следобед. Само уважението към спокойствието ѝ и към очевидното ѝ желание да остане сама го беше възпряло да я последва. Въпреки че поривът да пренебрегне всичко това и да отиде при нея беше почти непреодолим. Това го развълнува и разтревожи.

Отдавна беше погребал чувствата си към сестрата на най-добрия си приятел, момичето, което го бе възприемало винаги като свой брат.

За негов ужас, дяволитите ѝ сиви очи бяха завладели мислите му. Преди много време той винаги беше в състояние да разбере какво е намислила, но сега всичко беше различно. Тя бе пораснала.

Често бе мислил за нея през тези години, особено когато с тъга си бе спомнял за Джес. Струваше му се, че ще бъде мъчително да я види отново — болезнен спомен за това, че първият му и единствен верен приятел беше мъртъв и за жената, която никога не би могъл да има. Вместо това му стана толкова приятно, че отново я вижда. Толкова приятно, че дори не искаше да го признае пред себе си.

Сега, застанал на границата на имението, Ноа изведнъж забеляза някакво движение в сенките на дърветата малко по-нататък. Сигурен, че бе хванал някое от момчетата да върши нещо нередно, тръгна напред.

Но това, което видя, накара сърцето му да спре за миг.

Ани с усилие се опита да избистри мислите си. Погледът ѝ беше размазан и всичко край нея изглеждаше като в мъгла. Задави я яростна кашлица.

С мъка седна на дивана, но главата ѝ се замая и тя се отпусна напред.

Пушек! Това изобщо не беше кошмарен сън. Пушекът се съгъстяваше около нея, а ужасяващите огнени езици се приближаваха застрашително към нея. Горещината беше непоносима и тя с неимоверни усилия се бореше да остане в съзнание.

„Господи! — помисли си тя. — Не мога да умра. Не и по този начин. Не както умря мама!“

ГЛАВА ВТОРА

Пламъците я бяха обкръжили. Пердетата танцуваха зловещ танц с огнените езици. Пушекът я задушаваше. Тя скочи, но моментално падна на колене. Гадеше ѝ се ужасно. С неимоверно усилие на волята успя да не повърне и започна да пълзи към външната врата, мобилизираща цялото си същество върху единствената ясна мисъл, да си поеме глътка чист въздух, преди да изгуби съзнание.

Пушекът беше толкова гъст, че можеше да вижда на не повече от половин метър пред себе си. Навсякъде край нея падаха въглени и се чуваше пращенето на горящото дърво. На около метър от вратата Ани изпищя неистово. Беше пропълзляла с голи колене върху силно нагорещената част от килима. Тя спря, зашеметена от болката. Тялото ѝ потрепери, когато прозорецът на дневната се пръсна на хиляди парчета и пронизващ вик се откъсна от пресъхналото ѝ гърло.

Вратата се отвори с трясък, въпреки че мислите ѝ бяха замъглени. Ани инстинктивно изпъна напред глава, борейки се за чист въздух.

— О, господи! — Нечии припрени ръце я грабнаха от пода и я притиснаха в силна прегръдка. — Господи, Ани, дръж се!

Главата ѝ клюмна върху едно стабилно рамо и тя за миг зърна напрегнатото лице на Ноа, преди новият спазъм на кашлицата да я разтърси. Той изтича бързо навън, държейки я здраво в прегръдката си, точно когато две пожарникарски коли с пуснати сирени и светлини се появиха иззад ъгъла.

Веднага я завиха с одеяло и я включиха на кислород, което беше необходимо, но и много удобно. Никой нямаше да я кара да говори, докато беше с маска на лицето, което малко я успокои. Силно изплашена, тя все пак седна и се загледа към пожарникарите, които като с магия гасяха огъня. Усещането, че Ноа е наблизо и бди над нея ѝ поддържа утешително.

Пожарът не беше толкова голям, колкото отначало си бе помислила. Беше засегнал само първия етаж. Но гледайки как

последните пламъци се предадоха пред силните водни струи, тя се върна назад във времето към нещо, което я накара да изпита смъртен ужас. Върна се към деня, в който близките ѝ загинаха пред очите ѝ.

Ноа видя как Ани стисна силно очи и слаб вик се откъсна от устните ѝ. Беше я наблюдавал така, откакто я бе измъкнал от горящата къща и сърцето му като че ли се беше качило в гърлото. Още не можеше да осъзнае напълно, какво се бе случило.

Той се наведе до нея.

— Ани.

Не отвори очи. Той хвърли бърз поглед към къщата и разбра какво я бе изплашило. Същото нещо тормозеше и него — смъртта на Джес и майка му. Но за него спомените бяха различни, а тя бе видяла всичко с очите си.

— Ани — повтори той, този път по-твърдо. — Ани, всичко свърши.

Жената поклати глава. Изглеждаше толкова развълнувана, бледа и трескава и той се зачуди дали медицинските работници, които бяха дошли с пожарните коли, не бяха сгрешили, като решиха, че няма нужда да я карат в болницата. Бяха се погрижили за обгарянията по коленете ѝ, а дишането ѝ се беше нормализирало. Но все още трепереше и той се изплаши, да не би да е изпаднала в шок.

— Ани, погледни ме!

Тя повдигна глава и се вгледа в него с мътни очи. Косата ѝ падна назад и откри лицето ѝ. Бузите ѝ бяха изцапани със сажди. Изненадващо се наведе напред и се отпусна в ръцете му, така че или трябваше да я прегърне, или и двамата щяха да се строполят на земята.

„Нямам избор“ — помисли си той, и я обгърна с ръце. Топлият ѝ дъх докосна бузата му и неочаквано дишането секна.

Той я бе прегръщал така безброй пъти, когато бяха деца. Веднъж тя настъпи някаква пчела и когато кракът ѝ се поду я носи цял километър до вкъщи. Друг път, когато беше на единадесет, едно глупаво момче безразсъдно я беше зарязало заради някакво по-хубаво и по-харесвано момиче. Сърцето ѝ беше разбито и той я утеши с една непохватна братска прегръдка, докато в същото време му се искаше да разбие физиономията на хлапака, който я бе наранил. Той дори бе

първото момче, което я целуна, когато беше на дванадесет. Е, в интерес на истината, тя го бе целунала и той се бе стъписал в първия момент. След това го подразни фактът, че тялото му реагира на нейния жест. Спомни си, че я блъсна назад, чувствайки се така, сякаш бе целунал собствената си малка сестра. И въпреки това отчаяно искаше още.

Главата ѝ беше притисната до гърдите му, но не се почувства отвлечен, нито пък успокоен. По тялото му премина тръпка, като от електричество и той усети надигащата се възбуда.

— Ани — каза с гърлен глас, опитвайки се да я отблъсне внимателно. — Всичко свърши. Всичко ще бъде наред.

Тя отново се притисна в него.

— Знам — прошепна тя. — Беше толкова страшно.

Той си позволи една спонтанна успокояваща прегръдка.

— Видях... — млъкна тя внезапно.

— Знам — каза той. Беше видял същите неща и се беше ужасил, както хиляди пъти преди това, колко много бяха страдали роднините ѝ.

Одеялото падна назад, когато тя повдигна ръката си и я обви около врата му, търсейки защита в сигурните му обятия.

— Мислех си, че ще умра по същия начин.

Той я притисна силно до гърдите си. Беше се отказал да се съпротивлява и нежно целуна косите ѝ.

— Тази нощ отне десет години от живота ми, Левърти. Почти щях да умра, докато дойда дотук, когато видях пушека през дърветата. И после твоят писък... Господи! — Той поклати глава и се наведе да я целуне по челото. В същия миг тя повдигна глава, за да го погледне.

Той докосна с устни бузата ѝ и тялото му потрепери.

Тя го погледна в очите, по лицето ѝ се четеше учудване.

— Извинете — чу се мъжки глас зад тях.

Двамата се обърнаха и погледнаха медицинския работник.

— Чудим се, дали сте помислили къде ще прекарате остатъка от нощта?

Ноа преглътна и се опита да прочисти пресъхналото си гърло.

— Аз... — започна Ани.

— Какво, по дяволите, става тук — обади се един дълбок мъжки глас.

— Рос — извика Ани, и се изправи несигурно на крака, загръщайки се в одеялото. — Насам!

Тя пристъпи олюлявайки се извън плътната сянка на пожарната кола, до която бяха седели.

Рос Левърти току-що бе изскочил от колата си и гледаше ужасен към къщата. Бурният вятър бучеше почти оглушително, навсякъде се виждаха хора, които си крещяха, за да се чуват. От полицейските коли се долавяше пращането на радиостанциите. Задушливият, гъст пушек правеше нощта още по-черна. През черния дим и невъобразимата врява наоколо Рос нито виждаше, нито можеше да чуе Ани.

Ноа хвърли бърз поглед към къщата и съжали, че го направи. В тъмното беше трудно да се оценят пораженията от стихията, но ясно се виждаше, че цялата долна част на сградата беше силно обгоряла. Отвсякъде се стичаше вода. Въздухът беше наситен с тежкия мирис на изгоряло. Двете пожарни, линейката и колата на шерифа бяха спрени безразборно, затваряйки улицата. Навсякъде се мотаеха хора с бледи, изморени и угрижени лица.

Мястото приличаше на бедствена зона, в която Ани за малко щеше да загине.

Тя тръгна към баща си и Ноа я последва. Отлично съзнаваше, че ще е по-добре да ги остави сами, но все още го безпокояха несигурните ѝ крачки и бледото ѝ лице.

— Рос — изхриптя тя. Гласът ѝ беше дрезгав от задушливия дим.
— Рос!

Той се обърна и се взря в тъмнината, да види кой го бе извикал.

— Ани — извика, с широко отворени от изненада очи. — Господи, Ани!

Устните ѝ се изкривиха в някакво бледо подобие на усмивка.

— Не е най-подходящият начин да се съберем отново, нали?

Рос беше висок и едър мъж и приличаше на голяма мечка коала. Той имаше закръглено коремче, а непослушната му, посивяла коса вечно стърчеше, в някаква посока. Но добродушният му и малко глуповат вид беше измамен. В действителност инспекторът беше проникателен и много умен и това го беше направило истински професионалист в областта му. Ноа добре знаеше, че той е всепризнат бог на разследването на палежи и пожари.

Но всички тези неща нямаха никакво значение в момента, когато Рос притисна в прегръдките си Ани, притваряйки очи.

— Когато ми се обадиха по радиостанцията, не можах да повярвам. И ти... ти си била вътре?

Тя кимна.

Ноа ги наблюдаваше, усещайки странното чувство на завист да се надига в него при вида на тази спонтанно изразена привързаност между баща и дъщеря, които не се бяха виждали цели десет години. Розмари беше добра майка, но тя самата бе имала безрадостно и тежко детство. Целувките и прегръдките не ѝ се удаваха лесно, а спонтанният израз на някаква нежност или чувства ѝ беше непознат. Тя се бе грижила за него дотолкова, че да го задържи и бе смятала това за напълно достатъчно. Но никога не му беше показвала, че майчината обич може да има и други измерения — това, което се случваше между Ани и баща ѝ след дългата раздяла.

— Добре ли си? Погрижиха ли се за теб? — Рос я хвана за раменете, отдръпна се назад и я погледна загрижено. А тя имаше наистина доста окаян вид. — Защо не си в болницата. Не им ли е ясно, че...

— Рос — прекъсна го, с учудващо силен глас. — Добре съм, повярвай ми. Пък и Ноа вече достатъчно ги подлуди.

— Но можела си получила отравяне от дима или...

— Рос, чуй ме. Всичко ще бъде наред. Не се притеснявай.

— Тя ми казва да не се притеснявам — засмя се дрезгаво той, и я притисна до себе си. — Как, по дяволите, си представяш, че бих могъл да не се притеснявам? Защо не ми се обади, че пристигаеш? Щях да дойда да те посрещна!

За няколко секунди те стояха така прегърнати, а Ноа се въртеше отстрани, не можейки да си намери място.

Пожарникарите познаха инспектора и след като го оставиха за малко на спокойствие с дъщеря му, дойдоха да му съобщят подробностите около пожара.

— Определено палеж, сър. — Човекът поклати мрачно глава.

Рос погледна към Ани. В очите му се четеше неверие.

— Какво? — извика той. Изглеждаше направо шокиран.

— Веднага подушихме газьола, сър. Пък и по силно обгорелите стени може веднага да се предположи, че са били обилно напоени. Без нафтата огънят щеше само да близне стените и да отmine в търсене на

по-подходящ, запалим материал. Можеше дори да изгасне сам, а вместо това виждате каква каша се е получила.

Стомахът на Ноа се сви при мисълта какво би могло да се случи. Някакво безумно чудовище беше запалило къщата, докато Ани спеше. И ако той не се бе появил навреме...

„Господи!“ — Не искаше дори да си го помисля.

По всичко личеше, че и Рос си бе помислил същото. Лицето му беше болезнено преbledняло и се бе покрило с капчици студена пот. Изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да припадне.

— Инспекторе — попита един от пожарникарите, — добре ли сте?

Той махна нервно с ръка и поклати глава, поглеждайки към Ноа и Ани.

— Господи! — отново прошепна. — Пожар. Тук. В нашата къща. Господи!

Шефът на пожарната се приближи и го повика настрана. Ноа ги наблюдаваше, докато се съветваха с другите пожарникари. Изглеждаше, сякаш всички бяха забравили него и Ани, поне за момента. Накрая Рос се върна при тях, кимна на Ноа, сякаш сега го забелязваше и погледна дъщеря си. Лицето му беше разтревожено и угрижено.

— Господи, Ани. Можели са да те убият!

— Добре съм — отвърна тя, опитвайки да се усмихне.

Той грабна ръцете ѝ и се вгледа в очите ѝ, сякаш искаше да провери дали не го лъже само за да го успокои.

— Защо не ми каза, че пристигаш.

— Въобще не мислех, че ще дойда — искрено отговори тя. — Рос, толкова съжалявам!

Лицето му се изкриви в гримаса.

— Недей, ти не си виновна. Всички се опитват да ме убедят, че си добре. Така ли е наистина?

Външно тя изобщо не изглеждаше така. Лицето ѝ бе покрито с черни петна, косата ѝ стърчеше във всички посоки, а в очите ѝ все още се четеше уплаха.

— Да, да... Наистина... Добре съм. — Тя погледна към къщата, и въздъхна дълбоко.

Коленете ѝ се показаха от одеялото, което бе увила плътно около себе си. Рос погледна към превръзките, после вдигна очи към лицето ѝ. Тя все още гледаше къщата.

— Обгаряния — обясни Ноа. — Опитваше се да изпълзи на колене, когато я намерих.

Инспекторът отново поклати глава. Изражението му ставаше все по-отчаяно, докато всички зловещи подробности от действителността проникваха бавно в съзнанието му. Шумът около тях се усили, ако това изобщо беше възможно, но Рос, вероятно навикнал с такива обстоятелства, като че ли не го забелязваше. Ноа не го познаваше добре. През всичките тези години необичайната му работа го бе принуждавала често да отсъства. Но репутацията му на съвестен и неуморим следовател беше добре известна.

Рос се сепна и се вгледа в тенисиста.

— Ти си я измъкнал оттам?

Ноа кимна. Сега, когато си припомни всичко, осъзна, че никога не би могъл да забрави как се бе почувствал в онези няколко ужасни мига, преди да се увери, че Ани е добре.

Рос пребледня ужасен.

— Господи, ако не беше там... Благо...

— Недей — бързо го прекъсна. Не смяташе за необходимо да му благодарят за нещо, което бе направил почти инстинктивно. Искаше му се да вярва, че всеки би направил същото в подобна ситуация. За себе си беше сигурен — би го повторил още сега ако му се наложеше. — Не е нужно да ми благодариш — добави той дрезгаво.

Рос го погледна и кимна.

— Добре тогава. Но не забравяй, че ще съм ти вечно признателен. — Той обви ръката си около раменете на Ани.

Ноа обърна глава към нея. Погледът му срещна невероятните ѝ сиви очи, които накараха нещо дълбоко в него да трепне, нещо, което бе повече от страст. Чудеше се какво точно се бе случило между тях преди Рос да се появи.

„Господи! — помисли си той. — Тя ми е като сестра, а аз изгарях от желание да я целуна!“

Спомни си тръпката, която премина през телата им и веднага се помисли, че това, което бе изпитала тя, е било само отвращение.

Ани премигна, разваляйки магията и Ноа забеляза умората и напрежението, които се бяха врязали в чертите на лицето ѝ.

— Двамата май се нуждаете от подслон за през нощта — каза той. — У нас има достатъчно място...

— Не, синко — прекъсна го Рос, гледайки тъжно към къщата. — Вече направи повече от достатъчно за нас. Благодаря за предложението, но ние ще се оправим някак.

Той погледна Ани по начин, по който само един баща би могъл да погледне детето си и каза без колебание:

— Ще си вземем стая за тази нощ. Всичко ще бъде наред. Благодаря ти, Ноа.

Ани подозрително остана безмълвна. Ноа разбра, че очевидно не се чувства добре, след като позволи някой друг да говори вместо нея. Той я наблюдаваше внимателно, опасявайки се да не е изпаднала в шок. Но тя не трепереше, просто беше мълчалива. След всичко, което бе преживяла току-що, кой би могъл да я обвинява. Освен това, Рос беше напълно способен да определи дали дъщеря му се нуждае от по-нататъшна медицинска помощ. Нямаше право да решава това и докато Рос я отвеждаше към колата, той остана на мястото си. Не му оставаше нищо друго, освен да се прибере вкъщи.

Както винаги, първото нещо, което направи, бе да провери как е Розмари. Тя спеше спокойно и сестрата бдеше до леглото ѝ. Това бе тъжна, но необходима мярка. Алцхаймерът ѝ постоянно се влошаваше и трудните дни бяха повече от добрите. И въпреки че му беше почти непоносимо да я вижда как страда все повече с всеки изминал ден, предпочиташе да я гледа тук, отколкото да я изпрати в старчески дом. Заслужаваше да доживее дните си тук, в единствения дом, който някога бе имала и той се чувстваше истински щастлив, че може да ѝ осигури постоянна грижа.

Всичко беше мирно и тихо в стаите на момчетата и този факт не го учуди. През деня те тренираха усилено и спяха наистина непробудно.

Бавно тръгна към своето жилище. Бе живял в голямата къща допреди да започне да обикаля света по тенис турнирите. Но когато се върна преди две години, предпочете да се устрои в последната от седемте по-малки къщички. След като прекрати кариерата си на професионален тенисист заради коляното, Ноа реши да направи фирма

за компютърни системи и оборудване. Беше мечтал за това още като дете. Никога не бе и помислял, че би могъл да се захване с Тейлър Хаус, но когато Розмари се разболя, цялата работа с момчетата се стовари на него и той не посмя да се откаже от нея. Не му даде сърце да върне децата обратно в ада, от който бяха дошли, ад, който самият той бе преживял. Така че му се наложи да се захване с двете неща едновременно и ги вършеше еднакво добре.

Беше твърде неспокоен да заспи и за това седна пред компютъра. Имаше поне три програмни продукта, които трябваше спешно да бъдат довършени.

Но докато пръстите му забързаха по клавиатурата, мислите му отново се върнаха към Ани.

Сънят бягаше от очите му. Споменът за страхотния пожар беше твърде ярък в превъзбуденото му съзнание. Легнал по гръб в леглото, той наблюдаваше играта на лунната светлина по тавана. Стисна очи и сподави нервния си смях.

Само мисълта за ярките пламъци беше достатъчна да го развълнува още повече. Той обичаше огъня, неговата неподправеност, топлината и ярките цветове. Обожаваше всичко това и не можеше да му се насити.

Но внезапно си спомни и моментално се отрезви. Обичаше огъня, но не и смъртта. Да, той бе причинявал смърт и преди, но не нарочно. И всеки път се беше разкайвал горчиво.

Никога не бе планирал нечия смърт в своите пожари. При тази мисъл студени тръпки плъзваха по гърба му.

Той потрепери, въпреки топлината в стаята. Смърт.

Тя за малко бе дошла тази нощ.

Към единадесет на следващия ден Ани не можеше да издържа в хотела нито минута повече. Рос беше настоял да отиде до къщата сам, убеждавайки я, че това би могло да я разстрои твърде много. Сега съжаляваше, че му бе позволила да отиде, тъй като и самият той изглеждаше немалко разстроен.

„Поостарял е“ — помисли си тя и с тъга си спомни за изгубените години.

След трите душа тя все още миришеше на пушек и всичко я болеше, но въпреки това трябваше да излезе. Стоенето тук я влудяваше — имаше прекалено много време да мисли. А тя изобщо не харесваше местата, където я водеха мислите ѝ. Предишната нощ за малко не беше загинала. Това, че не спа в спалнята си, бе спасило живота ѝ. Ако не бяха спомените, които съживяваше в съзнанието ѝ детската стая, тя щеше да остане да спи там и... щеше да се задуши.

Фактът, че кошмарните ѝ спомени за пожара преди десет години я бяха спасили от истинския огън миналата нощ я тревожеше ужасно.

Повика си такси, което беше доста трудно в град, в който имаше само три таксиметрови коли, но изборът беше между това и разходката пеш, а тя нямаше обувки.

Предположи, че трябва да се чувства късметлийка, че в Сан Райо, като курортен град, има няколко прилични хотела и бутика. Да, наистина имаше късмет, защото успя да получи някакви дрехи, след като се бе появила тук само по тениска и одеяло. Късата лятна рокличка беше добро попадение, но за нещастие не можа да се намери чифт обувки, който да ѝ става поне приблизително.

Примириявайки се с това неудобство, Ани упъти шофьора към къщата, като се опитваше да се подготви психически за гледката.

Не можа да сдържи слабия вик на ужас, когато се приближиха. Тревата, някога толкова зелена, сега бе смачкана и кална, цветята безнадеждно изпотъпкани. Навсякъде се виждаха разпръснати стъкла. Но, въпреки че два от прозорците бяха счупени, горният етаж беше почти незасегнат. И все пак представляваше зловеща картина — белите стени бяха в петна от сажди, боята бе напукана, а на места направо олющена. Алеята пред къщата и улицата бяха покрити с пепел и изгаснали въглени.

Гледката разби сърцето ѝ.

Ани излезе от таксито и съзнанието ѝ отново я пренесе в друго време и на друго място. Ако затвореше очи, можеше да се върне десет години назад, когато, гледайки към градината все още не можеше да проумее как биха могли близките ѝ да бъдат тук в един миг и да ги няма в следващия.

Някакъв спомен проблесна в съзнанието ѝ за секунда, но когато се опита да го улови, той потъна там, откъдето се бе появил. Тя тръсна

глава и решително отхвърли мислите за миналото. Ако не го бе направила, рискуваше да полудее.

Рос не беше наоколо. Вероятно се бяха разминали. Предпазливо се приближи до вратата, като внимаваше къде стъпва. Беше заключено. Тя заобиколи къщата. Отзад по нищо не личеше, че е имало пожар. Само тежкият мирис на изгоряло, който се носеше във въздуха, напомняше за това, което се бе случило през нощта.

Този мирис, от който не можеше да се отърве цели десет години, независимо колко далеч бягаше и колко силно се опитваше да забрави. Бяха й нужни всичките тези години, за да се освободи от спомена за него, а сега само в един миг той я завладя отново.

„Не е честно“ — помисли си тя.

Изгубена назад във времето, тя приближи задната врата на къщата. Струваше й се, че отново е малкото момиче, което се мъknеше постоянно след Джес и Ноа. Молеше ги да участва с тях в приключенията и те никога не можеха да й откажат. Особено Ноа. Всичко й се струваше толкова забавно сега. Въпреки че той нямаше нищо против тя да се навърта наоколо, никога не се отпусна напълно, никога не й позволи да се приближи до него. Тогава не го бе забелязвала, но сега й се стори интересно. Какво го бе накарало да бъде толкова циничен, толкова враждебен и затворен. Би могъл да бъде мил и любезен — вчера бе станала свидетел на това, как се бе държал с Розмари. Всъщност, ако не го беше видяла с очите си, никога нямаше да повярва.

Ами това, което се случи миналата нощ? Той я бе измъкнал от пожара без дори да се замисли за опасността, на която сам се бе изложил. Да, вярно, бяха приятели, но тя чувстваше, че той все още крие частица от себе си. Джес беше негова пълна противоположност — винаги бе отворен към всички.

В онези отдавна отминали дни Джес и Ани се връщаха у дома след училище или игра и в цялата къща се носеше неподражаемият аромат на току-що изпечени сладки. След това те бързаха да разкажат приключенията от деня на майка си. Баща им се връщаше от работа и наставаше истинска весела лудница.

Но майка й и Джес бяха мъртви, вероятно, защото някакъв откачен подпалвач бе решил да си отмъсти на следователя, който го бе тикнал зад решетките. Рос беше този следовател. Глупаво, детинско,

безполезно отмъщение. И още по-лошо — не успяха да разберат кой го бе направил, въпреки невероятните усилия на полицията и на самия него.

Ани добре знаеше, колко много този факт измъчваше Рос. В първите няколко години той говореше почти само за това, когато се виждаха. Не можеше да си прости, че пожарът беше, макар и индиректно, по негова вина.

Той и останалите от екипа му бяха работили дяволски упорито върху случая. Седмици, месеци, а след това години — напразно. Никакви следи, никакви улики, изобщо нищо.

Понякога ѝ беше трудно да повярва, че бяха минали десет години. През това време тя и баща ѝ се бяха отдалечавали бавно един от друг. Болезнените спомени ги бяха разделили, въпреки случайните посещения на Рос, писмата и телефонните обаждания. Винаги усещаше, че една малка частица от нея обвинява Рос за пожара, който бе убил майка ѝ и Джес. Знаеше, че няма право, но не можеше да избяга от това. Знаеше също, че той подозира нейните чувства, и че това го наранява дълбоко.

Тя натисна бравата на задната врата, а в главата ѝ отново и отново отекуваше гласа на Рос с мъчителните думи, които ѝ бе шепнал отчаяно на погребението:

— Толкова съжалявам, Ани, толкова съжалявам. Съжалявам...

— Ани.

Рязкото връщане към действителността я извади от равновесие. Тя се завъртя стреснато и се залепи с гръб на вратата. Но веднага въздъхна с облекчение, като видя, че този, който я беше стреснал, бе Ноа.

— Господи, Ноа. Изплаши ме до смърт! — Сърцето ѝ биеше бързо.

Няколко секунди той я гледа загрижено.

— Добре ли си?

Беше се свързала вече достатъчно, че да се пошегува:

— Страхотно. Чувствам се направо чудесно. — Опита се да звучи непринудено. — А ти как си?

Той присви очи и отпусна ръце върху бедрата си.

— Много добре знаеш какво имам предвид.

Един кичур от дългата му кестенява коса падаше върху лицето му, а тъмните му очи бяха сърдити и в този вид той изглеждаше доста опасен, дори малко жесток. Той се бе превърнал отново в намръщения, вечно кисел Ноа от нейното детство и това я накара да се усмихне.

— Но това си ти! — каза тя, отново виждайки в него мрачния самотник. Вчера си бе помислила, че Ноа се е размекнал, че е станал нежен и чувствителен. Вероятно това бе само плод на превъзбуденото ѝ въображение.

— Не бях сигурна. Вчера ти беше толкова... мил.

— Ани. — В гласа му се долавяше предупредителна нотка. Той пристъпи крачка към нея.

— Не че не си бил такъв и преди — побърза да добави, като прилепи дланите си върху вратата. — Просто вчера изглеждаше някак... по-уравновесен.

Той направи още една крачка към нея, а погледът му стана почти свиреп.

— Това би могло да обясни успеха ти с жените — продължи тя безразсъдно. — И това, че сега изглеждаш доста добре, Скелет.

„Много повече от добре — помисли си тя, — но защо да продължава да го лаская по този начин?“

Той спря и наклони леко глава. Очите му не изпусаха нейните.

— Това, че толкова често споменавах моя мним успех с жените, ме кара да мисля, че той живо те вълнува.

— О-о — възкликна тя, усмихвайки се дяволито. — Значи грешно си ме разбрал. Споменавам го просто, защото, когато те познавах преди, изобщо не си правеше труда да обръщаш внимание на някакви си глупави момичета. Единственото нещо, което те интересуваше тогава, бе компютърът.

— Тук грешиш, Ани — каза той, имитирайки язвителния ѝ тон. — Просто единственото момиче, което се интересуваше от мен тогава, бе едно дългокрако, мършаво хлапе, което постоянно се мъкнеше след мен и Джес.

Лицето ѝ пламна. Не можеше да повярва — беше се изчервила. Но това бе нищо в сравнение с чувството, което изпита миг по-късно, когато той направи последната крачка, която ги разделяше, докосна брадичката ѝ с пръсти и леко повдигна главата ѝ към лицето си. Взря

се в очите ѝ. Разтърсващите чувства, които се четяха в погледа му, накараха сърцето ѝ да забие лудо.

Изненадващо смутена, тя се опита да се брани с думи:

— Е, някой трябва да...

— Не говори, Ани — каза той спокойно.

Тя млъкна веднага, но не можа да се сдържи и се усмихна.

— Какво има?

— Знаеш точно как да се държиш с едно момиче!

Той повдигна вежди.

— Така разправят.

Беше ѝ трудно да мисли, особено когато ръката му докосваше лицето ѝ толкова нежно, като милувка. Беше изненадана от странния несъзнателен копнеж, който премина по тялото ѝ, към човек, когото бе познавала през целия си живот, но реши да не се тревожи за това точно сега.

Едно от нещата, на които опитът ѝ я бе научил беше: живеј за мига.

— Нямах ли работа с децата?

— Плащам на доста хора, пък и в момента нямаме много деца.

— О! — Усещаше, че бе глупаво да бърбори с него за такива неща.

— Е? — попита той. Очите му бяха сериозни. — Сега ще ми кажеш ли как се чувстваш в действителност?

Пръстите му пуснаха брадичката ѝ, отнасяйки със себе си приятното усещане от докосването му.

— Всъщност не съм чак толкова добре — призна, и скръсти ръце на гърдите си. — Мириша на пушек, коленете ме болят. Главата ме цепи от много мислене... И любимата ми тениска сега прилича на парцал.

Усмихна се — за пръв път, откакто го бе видяла. Но усмивката му бе толкова поразителна, че тя осъзна защо толкова жени по света го бяха желали.

— Имаш твърде много оплаквания — каза той, клатейки глава. — Вече съм сигурен, че ще се оправиш.

Протегна ръка и отвори вратата.

— Готова ли си за това?

— Да... — Тя се поколеба. — Но искам да бъда сама.

— Толкова по-зле — отвърна той, бутвайки я навътре, — защото аз идвам с теб.

Когато тя отвори уста, за да протестира, той сложи пръстта си върху устните ѝ.

— Не се тревожи, Ани. Не трябва да го правиш сама. Вероятно изобщо не трябва да го правиш. Така че идвам с теб.

„Пак същият заповеднически тон“ — помисли си тя. Ако не беше толкова дяволски изморена, сигурно щеше да му се противопостави и да се пребори за правото да бъде сама, когато си поиска. — „Следващия път“ — обеща си тя. — „Все пак, приятно е, че ще имам компания“ — каза си наум тя, когато сърцето ѝ се сви при вида на прогизналия килим.

Вървеше на крачка пред него. Наоколо беше страхотна бъркотия — по-голяма, отколкото си бе представяла някога. Но освен опърлените и изцапани одеяла, счупените прозорци и мокрия килим в дневната, останалите стаи почти не бяха засегнати.

— Мислех си, че ще намеря Рос тук — каза, като внимателно избираме къде да стъпи, въпреки че вече нямаше почти никакво значение. Босите ѝ крака бяха неописуемо кални.

— Беше тук приблизително три часа — отвърна Ноа. — Вземаше проби, записваше нещо в бележника си, мърмореше си под носа. После изведнъж си тръгна.

Тапетите в кухнята бяха повредени непоправимо. Красивите, избелели тапети, които майка ѝ толкова обичаше.

Тя прокара ръка по стената и пръстите ѝ почерняха от саждите.

— Каза ли какво е открил?

— Какво е открил?

Тя се обърна рязко с лице към него. Наблюдаваше я с онова проклето прикрито изражение, а тя много добре знаеше, какво означава то.

— Да. Какво е открил. Каква е причината за пожара?

Погледът му избягна очите ѝ.

— Сигурен съм, че ще ти каже, каквото е научил.

— Ноа! — В гласа ѝ се прокрадваха нотки на молба и закана. Без да помисли за новата си рокля, тя сложи изцапаните си ръце на кръста. — Кажете ми!

— Не! — Той погледна към черните петна, които останаха по плата. — Виж как си изцапа роклята.

— По дяволите роклята! Ноа, аз имам право да знам!

Дълбоките му очи отново срещнаха нейните и в тях тя с изненада забеляза блясъка на нещо, различно от обичайната студенина и недостъпност, нещо, което ѝ напомни за предишната нощ, когато той се бе грижил за нея толкова нежно.

— Ани — каза ѝ сериозно, като пристъпи към нея. — Не мисля, че...

— Просто ми кажи — прекъсна го, като махна кичур непослушна коса от лицето си, оставяйки саждени следи по челото си.

— Палеж — изрече твърдо, като наблюдаваше внимателно лицето ѝ.

Тя стисна очи, опитвайки се да се пребори с вълната от неверие, потрес и ужас, която я заля и така стисна дръжката на вратата, сякаш от това зависеше животът ѝ. Едва сега се сети, че миналата нощ бе дочула пожарникарите да говорят за някаква миризма на нефта. Вероятно бе изпаднала в доста голям шок, след като бе забравила за това.

— Не — прошепна тя. — Не пак.

— Ани?

— И това, че аз бях вътре е било само нелепо ужасно съвпадение? — Тя се изсмя високо, истерично и веднага сложи ръка на устата си, страхувайки се, че няма да може да спре. — Такъв вид съвпадения трябва да се вписват в книгата на рекордите, не смяташ ли? — попита го горчиво, като отвори очи и потърси неговите.

Той се приближи.

— Какво каза?

Тя поклати глава. Чувстваше се направо изтощена.

— Нищо, забрави.

— Не, кажи ми!

Тя вдигна глава, но когато срещна настойчивия му поглед, притвори очи.

— Страх ме е... — прошепна тя. — Опитвам се, но не мога да избягам от мисълта... дали това не е същият човек, който уби мама и Джес.

Ноа изсумтя замислено, и тя усети лекото докосване на пръстите му по лицето си, но не отвори очи.

— Знам, че звучи налудничаво.

— Не.

— Имам предвид минали са десет години. Защо някой ще иска да ме убие. Всъщност не мога да...

— Нормално е да си уплашена — каза ѝ тихо. — Всеки би бил.

— Просто съм изморена.

— Мога да си представя. Яла ли си нещо? — Погледът му пробяга по тялото ѝ. — Не ме разбирай погрешно, но приличаш на някои неща, които котката редовно довлича вкъщи.

Тя се усмихна — не можеше да се сдържи.

— Много си умел, особено що се отнася до нежностите. Спри се, преди да съм припаднала върху теб.

Тих смях се процеди през стиснатите му устни.

— Добре знаеш, че с мен не е лесно.

— Да — каза тя. Очите ѝ го изучаваха настойчиво. — Мога да си представя, че не е.

Очите му се присвиха, когато погледна босите ѝ крака.

— Господи, Ани, ще се порежеш тук някъде. Закъде си се издокарала така?

— Облякох се така, защото планирах да отида на едно чай парти следобед — озъби му се тя. — Какво си мислиш? Миналата нощ се измъкнах от тук само по тениска! Аз...

— Ани — прекъсна я той, очите му сякаш излъчваха мека светлина. — Просто се пошегувах. Роклята... — Той спря, и тя усети, как погледът му се провираше под късата, тясна лятна рокличка, която оставяше голи ръцете и дългите ѝ крака — е... направо върхът. А ти изглеждаш повече от великолепно в нея. Пък и няма човек, който да знае по-добре от мен с какво бе облечена ти снощи.

Тъмните му омагьосващи очи бяха приковани в нейните и тя не можеше да помръдне. Дъхът ѝ почти спря. Думите му бяха хипнотизиращи и всичките ѝ тревожни мисли отлетяха в един миг. Това, което ѝ каза я убеди, че и той се чувства така, както самата тя в този момент. Това, което премълча, отекна в мислите ѝ с непоносима сила. То ѝ подежда като детонатор. Изведнъж в съзнанието ѝ експлодира споменът за това, как Ноа я бе спасил. Тя го виждаше,

чуваше загрижения му глас, когато я грабна без усилие от пода и я измъкна от горящата къща. След това я положи навън, докосвайки цялото ѝ тяло с внимателните си ръце, проверявайки дали не е наранена някъде. Миналата нощ нямаше място за свенливост или притеснения.

Сега не знаеше какво да му каже. Той все още я наблюдаваше и тя изведнъж осъзна ужасена, че не му бе благодарила. Бе спасил живота ѝ, бе рискувал своя заради нея, а тя само се заяждаше с него. Почувства се подла и жестока.

— Това, което направи снощи, беше наистина невероятно — прошепна тихо. Цялото ѝ раздразнение отпреди сякаш се беше изпарило. — Да кажа просто благодаря ми се струва недостатъчно подходящо.

— Ами тогава не го казвай — отвърна той. Изглеждаше засегнат.

— Но...

— Не се нуждая от благодарностите ти, Ани — прекъсна я рязко, плъзвайки ръцете си в джобовете на протритите и избелели дънки, които подчертаваха дългите му мускулести крака и тесния му ханш. Полото падаше свободно от широките му рамене и в този вид той толкова приличаше на младия, вечно затворен в себе си Ноа от миналото, че за миг тя си представи, че отново са тийнейджъри. И, както някога, не можа да издържи да не го подразни.

Тя прекрачи разстоянието между тях и сложи ръце върху гърдите му, повдигайки глава, за да срещне очите му.

— Но аз чувствам, че трябва да ти благодаря! — каза с онзи гърлен, прелъстителен глас, който той винаги бе мразил. Ноа присви очи и отстъпи назад — далеч от нейното докосване. Без да обръща внимание на това, тя пристъпи още една крачка напред през нечистотията и локвичките мръсна вода и остана наистина изненадана, защото той отново отстъпи, опирайки гръб в стената.

— Ноа, какво ти става? Аз просто искам да ти благодаря както трябва.

Вместо отговор, той изсумтя и се стрелна край нея в дневната. Тя го последва.

— Струва ми се, че май те изнервям.

— Хайде, стига — отвърна той раздразнено. — Вземай каквото ти трябва оттук и да се махаме.

Тя въздъхна доволно. Все още ѝ доставяше несравнимо удоволствие да го дразни.

— Трудно ми е да повярвам на репутацията ти на голям любовник — каза тя, когато той се обърна с гръб, опитвайки се да избяга от нея. — Аз не мога да те накарам да стоиш спокойно достатъчно дълго, за да...

— Никога ли не се отказваш? — попита я учудено, вдигайки ядосано ръце. — Исусе, та ти говориш повече от всеки друг, когото познавам.

— Какво е това? — попита, посочвайки малката видеокамера, която висеше от рамото му.

Той се обърна към нея.

— Намерих я на ливадата между Тейлър Хаус и вашата къща. Твоя ли е?

Тя поклати глава:

— Не.

— Тогава побързай. Вземи каквото ти трябва и да вървим.

— Къде да вървим?

Ръцете му отново бяха на хълбоците. Той въздъхна тежко — звукът подсказваше, че беше наистина страшно ядосан.

— Не можеш да останеш тук. Знаеш го много добре.

— Имам стая в хотела. — Мразеше тази мисъл. Мразеше неизбежното си връщане в празната, самотна, неприветлива хотелска стая. Рос винаги беше всецяло отдаден на работата си, още повече сега, след всичко, което се случи, а тя не можеше да понесе мисълта, че ще остане сама. Беше смешно да се чувства така. Бе живяла сама години наред и въпреки това сега не можеше да си го представи.

— Имаме две празни къщички — каза той, и в следващия миг изглеждаше така, сякаш искрено съжалява за това.

Тя се усмихна:

— Много мило от твоя страна, Ноа.

Не си направи труда да ѝ отговори.

Това, че Ани изглеждаше толкова крехка и ранима беше нещо ново за Ноа. Може би този факт бе причината да ѝ предложи подслон. Защото Господ му бе свидетел, че в този миг не мислеше трезво. Тя

беше облечена в умопомрачаваща жълта рокличка, която би могла направо да му подкоси краката, ако не бяха тези превръзки на коленете ѝ. Ами това, че потреперваше цялата. Не можеше да изгони от мислите си налудничавото изражение върху бледото ѝ лице. Определено съблзняващо, но и смуцаващо. И освен това ужасено.

„Хей, Ноа“ — каза си той мрачно. — „Единственото нещо, което можеш да си позволиш с Ани, са братски чувства. И нищо повече!“

Чувстваше се като страхливец.

Отведе я в най-отдалечената от неговата къщичка. „Предпазни мерки“ — помисли си той. Само дето не беше сигурен срещу какво. По пътя спряха за малко готова храна, защото подозираше, че тя не бе яла нищо от вчера.

Тя се усмихна, когато прекрачиха прага.

— Хубаво е.

Смешно, но думите ѝ му доставиха удоволствие. За да го скрие, той сложи ключа в дланта ѝ и огледа малкото помещение. Голямата стая, както той я наричаше, обединяваше кухнята, трапезарията и дневната едновременно. Ярките цветове, индианските черги по дървения под и огромната тухлена камина придаваха на жилището топлия уют на дом, въпреки оскъдното обзавеждане. В тясната спалня имаше само двойно легло и дъбов скрин, но пък беше приятно.

Ани веднага отиде до скрина и пусна нещо дребно в най-горното чекмедже.

— Какво беше това? — попита той.

— Намерих една от обещите на мама в къщата. Напомни ми за нея. Бяха любимите ѝ. — Тя сви рамене, сякаш това нямаше особено значение.

— Трябва да я пазиш някъде заключена.

— Предполагам, че тук е достатъчно сигурно място за една обеща.

Той пусна торбата с храната на масата и я подкани към нея.

Ани се отпусна в един стол и се залови с пържените картофки.

— Ноа, защо се върна тук?

— Какво имаш предвид? — Дръпна един хамбургер към себе си, и се намръщи. Мразеше готовата храна. Предпочиташе да готви, но не му се искаше Ани да бъде край него толкова дълго. Трябваше да тръгва, да отиде да нагледа децата. Да поиграе тенис. Да поработи на

компютъра. Каквото и да е, само не и да остане в компанията на изумително красивата и направо неустоима Ани Левърти, дори и минута повече. Струваше му се невероятно, но чувстваше, че не може да вярва сам на себе си.

И все пак не можеше да стане и да си тръгне. Не и когато тя изглеждаше толкова необичайно тъжна и сама.

Тя преглътна, отпи глътка студен чай и впи в него блестящите си очи.

— Би могъл да отидеш навсякъде, да вършиш каквото си поискаш. Защо се върна тук?

Тонът ѝ му подсказа, че тя смяташе това за стъпка назад.

— Може би просто защото така ми се искаше — отвърна той безстрастно.

— Май те разстроих — предположи, и беше права. — Ноа, извинявай. Не исках да ти причинявам мъка. Заради Розмари ли се върна?

— Покрай другите неща.

— Зле ли е?

Той погледна към нея. Долови съчувствието и симпатията в очите ѝ и това го ядоса. По дяволите! Той нямаше нужда от съжалението ѝ. Сам бе избрал да бъде тук, а не някъде другаде.

— Алцхаймер — отговори кратко той. — Никога няма да се оправи. Само ще се влошава.

Ани потрепери. Косите ѝ блестяха като злато.

— Тя винаги имаше толкова здрав вид. Сигурно е много тежко да гледаш как майка ти си отива по този начин.

— Тя не ми е майка — поправи я, и за миг затвори очи. Как успяваше Ани да го накара да се отпусне толкова лесно и да развърже езика и мислите му.

— Не ти е майка? — Ани бавно остави картофките на масата.

Той въздъхна и прокара ръка по челото си.

— Забрави.

Тя го гледаше изпод дългите си тъмни мигли.

„Очите ѝ са сиви като стомана и страшно подхождат на твърдия ѝ характер“ — помисли си той. Добре познаваше този особен поглед, който му казваше, че ще е по-лесно сам да ѝ обясни всичко.

— Осинови ме, когато бях на дванадесет. Бях дошъл преди няколко години, просто едно от хилядите деца, които преминаваха през Тейлър Хаус. Нямах как да узнаеш — беше твърде малка.

— Да, изобщо нямах представа — поклати глава. — През всичките тези години си мислех, че си неин син и че само ѝ помагаш с другите деца. — Понечи да каже още нещо, но се отказа. Внимателно избърса ръце и бутна храната настрана. Наведе се напред и се подпря с лакти на масата, гледайки го с топло съчувствие, което той не искаше да вижда. Изобщо не можеше да повярва, че току-що ѝ бе казал за Розмари. Никога никому не бе разказвал за себе си, пък и рядко след смъртта на Дъжес си бе позволявал лукса да има приятели.

— Значи сега ти се грижиш за всичко.

Той кимна и се изправи. Изглежда любопитството ѝ действаше като възстановителна доза витамини. Лека руменина бе избила по бузите ѝ, очите ѝ блестяха и вече не изглеждала така немощна, както преди. Тя просто не се нуждаеше повече от него и той почувства натрапчивата необходимост да се махне колкото се може по-далеч от нея.

Ани сграбчи ръката му, опитвайки се да го спре. И когато той я погледна, тя промълви с глас, който го засегна дълбоко.

— Това е най-благородното нещо, за което някога съм чувала... като изключим факта, че снощи ме измъкна от горящата къща.

Тонът ѝ направо го вбеси, но бурният изблик на чувствата му замря още неизречен, при вида на честното, искрено изражение на лицето ѝ.

— Никога не съм бил и няма да бъда... благороден! — отсече и се запъти стремително към вратата. Беше страшно ядосан на себе си, за това, че и предложи къщата, че го бе съблазнила да пожелае единствената сестра, която някога бе имал и на съдбата, че ги бе събрала отново заедно. Тя го последва и отново хвана ръката му.

— Ноа! — прошепна нежно. — Защо се разяри така?

Той погледна към нея смутено. Внезапно бе забравил причината за раздразнението си. Фината ѝ ръка изглеждала толкова малка върху тъмната му китка. Тя го стисна леко и се приближи, опирайки гърдите си в лакътя му. Възбудата разтърси цялото му тяло.

— Ноа...

— Ани, недей! — изрече приглушено, отстъпвайки назад. — Можеш да останеш колкото пожелаеш — промъкна се край нея, и затръшна вратата след себе си. В следващия миг направо подскочи от изненада, забелязвайки Мартин, който го чакаше отпред.

Момчето имаше навик да го следва навсякъде, и Ноа нямаше нищо против. Добре разбираше неговата нужда да бъде винаги край него. Те тръгнаха заедно, без да обелят нито дума. Ноа въздъхна облекчено, едва когато излязоха на ливадата, на път за кортовете. Трябваше да бъде там преди петнадесет минути, за да се срещне с четири от децата. Сега обвиняваше Ани за закъснението си, защото така беше по-лесно.

„Тези момчета се нуждаят от точна програма. Трябва да знаят, че винаги могат да разчитат на мен! — помисли си той. — Не им трябва никакъв влюбен настойник, който копнее по нещо, което не би могъл да има.“

Тя се бе докоснала до него и той за малко не се бе разтопил. Беше му много трудно да се въздържа да не ѝ се нахвърли там, в къщичката, да не я събори направо на твърдия дървен под и да не се потопи дълбоко в сладостна забрава.

Стигнаха до кортовете и Ноа с усилие сложи жизнерадостна усмивка на лицето си. Четирите момчета седяха на пейката отстрани и изобщо не бяха започнали тренировката. Пот изби по челото му. Изтри я с опакото на ръката си и погледна Мартин. Момчето му се усмихваше съчувствено.

ГЛАВА ТРЕТА

Ани се отправи към голямата къща. Искаше да използва телефона, за да се обади на Рос. Наоколо се носеше приятният звук от млади гласове, лека музика и потракване на чинии. Приятелят ѝ обаче не се виждаше наоколо. Това не я учуди, само малко я обърка.

Защо изобщо ѝ трябваше да го вижда.

„Признай си, Ани!“ — каза си тя. Ноа Тейлър отново я бе заинтригувал ужасно, както когато бяха деца. Въпреки очевидното му нежелание да има нещо общо с нея. Винаги бе бил непредсказуем и неприветлив. Трябваше вече да му е свикнала. И все пак не можеше да се освободи от чувството, че до известна степен тя бе причината за отвратителното му настроение днес.

Навсякъде в къщата беше безупречно чисто и някак приятно разхвърляно. Беше идвала тук само няколко пъти преди, но си спомняше добре кухнята. Помещението беше широко и удобно и персоналът го поддържаше винаги в отлично състояние. Като деца Ноа, Джес и тя често отмъкваха храна оттук. Тя се усмихна на приятния спомен. Те се опитваха да правят всичко тайно, а всъщност можеха да получат каквото пожелаят, ако помолеха Розмари.

Откакто се бе върнала тук, често в съзнанието ѝ се появяваха спомени за подобни случки. Особено свързани с Ноа. Той бе затворено хлапе и никога не беше лесно да се отгатнат мислите му. Но пък притежаваше някакъв вроден чар, който го правеше толкова магнетичен. Това я бе привлякло някога, а сега я караше да се чувства неспокойна.

„Какво ли би си помислил — чудеше се тя, — ако разбере, че винаги съм си падала по него?“ Щеше страшно да поласкае егото му и да го направи недостъпен. Никога нямаше да му каже — би било твърде унизително.

Тя въздъхна, усмихна се на хората от персонала, които минаха покрай нея и с усилие изхвърли Ноа от мислите си. Телефонът беше закачен на стената в кухнята и тя побърза да звънне на Рос в офиса му.

— Ноа ми каза, че подозираш палеж — каза му без предисловия.

— Това хлапе говори твърде много — отвърна той. Умората, напрежението и изненадата в гласа му я изплашиха.

— Рос, това няма нищо общо с Ноа. Ти сам трябваше да ми кажеш.

— О, Ани...

Двамата замълчаха за момент, спомняйки си миналото.

— Рос — прошепна тя накрая. — Кажи ми, същият човек ли го е направил. Същият, който тогава...

— Не зная — призна той, после въздъхна. — Къде си? Опитах се да ти се обадя в хотела, но никой не отговаряше.

— В Тейлър Хаус съм.

Последва секунда тишина. И после:

— Ани, след такова... произшествие е нормално човек да е изплашен. И уязвим. Много е лесно някой да се възползва от това.

— Ноа не се възползва от мен — отвърна тя, опитвайки се да остане спокойна. — Аз просто не можех да издържам в хотела и секунда повече. А ти излезе, без да кажеш нито дума.

— Съжалявам, скъпа, имах страшно много работа.

— Щеше ли да ми кажеш?

Отново мълчание.

— Рос — тя потисна една въздишка, — кажи ми, че щеше да ми съобщиш за предполагаемия палеж.

— Щях да ти съобщя, все някога — когато бях напълно убеден, че си... добре.

— Добре съм — процеди тя.

„Господи! Бащите са направо невероятни“ — помисли си ядосано. Добре знаеше, че той просто се опитва да я предпази от ненужни сътресения, но това само я вбеси още повече.

— Имаш ли някакви улики? Все трябва да си открил нещо.

— Ани... — той въздъхна — все още разследваме.

— Просто не искаш да ми кажеш, нали? — каза тя безстрастно. В гласа ѝ се долавяше разочарование. — Рос, не можеш да ме пазиш от това. Всичко, свързано с този пожар, ме засяга точно толкова, колкото и теб.

— Ани, моля те. — Тонът му беше умолителен, и тя веднага съжали, че го бе притиснала така. — Остави следствието да си свърши

работата и тогава ще ти съобщя всичко, каквото открием.

Тя нервно навиваше шнура на телефона около пръста си и мислеше.

— Ани?

— Добре — каза след малко. — Обещавах ли да ми кажеш всичко?

— Обещавам.

— Но, Рос — допълни тихо. Не можа да се сдържи. — Може да е същият човек, нали?

Баща ѝ въздъхна тежко и Ани си представи как в същия момент се бе отпуснал в стола си с крака на бюрото.

— Създал съм си доста врагове през всичките тези години — каза той с още по-голяма мъка в гласа. — Много хора биха го направили. Предал съм стотици дела в съда, разследвал съм хиляди заподозрени. Би могъл да е всеки един от тях.

Не беше подготвена за това. Хиляди!

— Искаше ми се да ти спестя това — особено като имам предвид какво се случи.

— А кой ще се погрижи за теб, Рос? — попита го нежно. — За теб всичко това е също толкова тежко.

— Аз ще се справя, скъпа — поколеба се за момент. — Ще работя до късно тази вечер, но мога да си взема почивка и да вечеряме някъде.

Тя усети мъката и съжалението в думите му.

— Всичко е наред, Рос. Щом имаш работа... Аз ще остана тук, нали нямаш нищо против?

— С тенисиста?!

Без малко да се засмее с глас. Той си беше същият загрижен татко.

— Не, Рос. Ноа ми даде една от къщичките. Ще остана там... сама.

Той се засмя.

— Само проверявам. Радвам се, че ще имаш по-добра компания от мен.

— Ти си чудесна компания — настоя тя убедено. — Освен това... реших да остана цяла седмица. Помислих си, че бих могла да ти помогна с къщата — да съберем нещата или каквото там си решил.

— Не е необходимо да го правиш.

— Но аз така искам — увери го тя. Знаеше много добре, че не би могла да го остави сам точно сега. Всъщност не бе сигурна, че самата тя ще се справи, но поне щеше да опита. Бе го изоставила вече веднъж — през тези десет години. Нямахше да позволи това да се случи отново.

— Имам цяла свободна седмица. Моля те, позволи ми да ти помогна.

— При едно условие — каза той твърдо. — Не ходи сама в къщата. Никога. Изчакай ме.

— Няма да ходя там сама — отвърна тя, знаейки, че ще ѝ е много лесно да изпълни обещанието си.

Веднага след това се обади на редакторката си в „Тайм“. Сю беше властна и много способна жена, която ръководеше Нюйоркската секция на списанието като истински фелдфебел, но имаше слабост към Ани и тя добре го знаеше.

— Как си, сладурче? — попита Сю със силния си акцент — тя бе израснала в Бронкс.

— Вече съм добре — отвърна Ани.

Сю изслуша ужасена историята за пожара миналата нощ и попита изплашена:

— И ти наистина си добре?

— Всичко е наред.

— Добре — каза Сю, и без излишни любезности добави: — Тогава бързо се връщай тук!

Ани се засмя. Как би могла да не обича добрата сладка, отдадена на работата си Сю.

— Загрижеността ти е трогателна.

— Ани — продължи Сю неумолимо, — работим заедно вече доста години. Знаеш, че ти съчувствам, че не успя да намериш подходящия мъж, да създадеш семейство. Миналата седмица ти ми излезе с онази съзливиста история за втория ти баща, който щял да продава семейната къща и за това, че искаш да запазиш няколко спомена за роднините си. Разбира се, проявих съчувствие и ти дадох почивка.

— Така беше — каза Ани, усмихвайки се. Сю обичаше драматичните истории.

— Естествено, че беше така! — отвърна Сю. — И сега, мога да предположа какво ще стане. Без да се засягаш, този път ми разказваш някаква история за някакъв пожар и аз просто предчувствам какво следва. Искаш още време! Да, никой не го заслужава повече от теб, знам. От години не си вземала отпуска. Оценявам отдадеността ти на работата, наистина. Но изобщо не смятам да пусна следващия брой без чуждестранния репортаж — този, който, позволи ми да ти напомня, очаквам да пристигне от Лондон! Този, който ти спря без предупреждение!

— Спомням си.

— Така че побързай и се връщай тук! Дължиш ми го!

Това бе истина.

— Следващата седмица. — Ани окачи слушалката и се усмихна. Но лицето ѝ моментално стана сериозно, когато забеляза Ноа, който се бе облегал на хладилника и я наблюдаваше така, че сърцето ѝ ускори ритъма си. Тя си бе изградила нова представа за него, която бе много повече от сърдития, враждебен приятел, който си бе мислила, че познава. Той се беше отказал от толкова много неща, за да се грижи за Розмари, за децата, с които се бе заобиколил. Беше я спасил от огъня без колебание, без да се замисли за собствената си безопасност. Предполагаше, че би я намразил, ако узнаеше, че го бе провъзгласила за герой, но просто не можеше да не го направи.

Тя мислеше за него като за герой!

— Ноа — каза тя и се подразни, че се чувства толкова развълнувана. — Не те видях.

Той повдигна кутийката сода, която държеше в ръка, за поздрав:

— Просто дойдох да си взема нещо за пиене.

Той отпи и Ани с възхищение наблюдаваше изящната му шия.

— Навън е невероятна жегата — продължи той, облизвайки устни.

Ани просто го гледаше. Беше ѝ приятно. Тялото му я удивляваше. Беше възбуждащо да знае, че до преди малко бе тренирал на корта. Тениската му прилепваше плътно по гърдите му, а силните му, стегнати крака, обути в тесни шорти, бяха великолепна гледка.

— Защо ме гледаш така — попита я, смръщвайки се. Тялото му се изпъна. — Престани!

Ани повдигна очи към неговите и с усилие се застави да не се изчерви. Беше се загледала в него и той го бе забелязал. Какво ѝ

ставаше?

— Играл си тенис, нали? — попита тя глупаво.

Устните му се изкривиха леко.

— Бърза си, Левърти. Наистина много бърза. Винаги съм си мислел, че ще станеш нещо подобно някога.

Странно безмълвна, тя му обърна гръб. Все още седеше до масата. Усети, когато той се приближи зад нея.

— Значи си по-добре?

Това не беше загриженост, независимо колко ѝ се искаше да е така.

— По-добре от кога?

Той изруга на ум.

— По-добре от тогава, когато те намерих бяла като платно, канейки се да влезеш в къщата. Оттогава, когато те оставих в къщичката и изглеждаше така, сякаш отново си загубила любимата си кукла.

Тя се усмихна. Беше ѝ напомнил за времето, което тя отдавна бе забравила. Веднъж, когато беше на около пет години, забрави любимата си кукла — Сузи — на плажа. И преди Ноа и Джес да успеят да се върнат, за да я намерят, приливът я бе отнесъл. Цяла седмица след това тя плачеше всяка нощ и момчетата толкова се отчаяха, че събраха джобните си цари и ѝ купиха нова кукла. Но тя не пожела дори да я погледне — искаше си старата Сузи. Беше безутешна. Но, като по чудо, след няколко дни океанът изхвърли куклата обратно на брега — без око и крак. Но това нямаше значение — Ани я заобича още повече.

Тя рискува и го погледна през рамо. Отново беше намръщен и изглеждаше почти свиреп. Не можеше да я заблуди — беше страшно загрижен.

— Добре съм.

Изражението му ѝ подсказа, че не ѝ повярва.

— Наистина съм добре — повтори тя, но за момент си пожела нещо непостижимо — нещо като прегръдка.

Преди да успее да отгатне намеренията му, Ноа издърпа стола ѝ заедно с нея и я обърна към себе си. След това приклепна и измъкна краката ѝ напред.

— Какво...

— Тихо — прошепна с дрезгав, но мил глас. — Искам да хвърля един поглед на изгарянията.

Тя отвори уста, за да протестира, но усещайки грубите му, топли ръце върху голите си глезени, не можа да издаде и звук.

— Добре са. Казах ти и преди, всичко е наред — успя да промълви, но той не ѝ обърна никакво внимание. Стиснал устни, внимателно свали превръзките от коленете ѝ. Тя изпищя и потрепери и той рязко вдигна глава нагоре.

— Боли ли?

— Да! — изскърца тя със зъби. Така бе хванала стола, че кокалчетата на ръцете ѝ бяха побелели. — Превръзката беше залепнала за някакво косъмче.

— Стегни се, Левърти — допълни той меко, въпреки че преди това се изхили. — Ето ти поука — следващия път се обръсни, преди да си залепиш превръзките!

Краката ѝ бяха гладки, дяволски гладки. Той плъзна леко ръка по прасеца ѝ и по проблясването на очите му Ани разбра, че и той осъзнаваше този факт не по-зле от нея.

— Не предполагам, че ще ме проверяват. — Смутена, тя се опита да се отскубне от ръцете му, но той я стисна здраво. Погледите им се срещнаха и дъхът ѝ замря. Бяха близо, прекалено близо един до друг. Трябваше ли да се чувства толкова добре, когато той я докосваше? Трябваше ли да ѝ е толкова хубаво, когато той я гледаше по този начин? Приятна топлина заля лицето ѝ, цялото ѝ тяло. Пръстите му продължаваха да докосват нежно кожата ѝ. Изведнъж ѝ се стори твърде горещо в тази кухня. Нуждаеше се от въздух, свеж въздух!

— Хайде, свършвай!

Той прочисти гърлото си и наведе глава, вглеждайки се внимателно в раните по коленете ѝ. Но тя чувстваше, че и той бе толкова възбуден, колкото е самата тя.

— Моля те, махни се — повтори тя, този път по-меко.

— Още малко. — Внимателно покри раните и залепи лепенките, бръчката между веждите му подсказваше пълната му концентрация.

— Изглежда всичко е наред. — Вдигна очи към нея, и Ани забеляза в тях за пръв път неприкритата му загриженост. — Боли ли много?

— Не — излъга тя. Само преди минута по тялото ѝ се бе разляла вълна от страстно желание. Сега, когато усещаше близостта му и виждаше съчувствието в очите му, внезапно я задави вълнение. Колко приятно бе усещането, че има някой, който се грижи за нея. Колко дяволски приятно!

— Много мило от твоя страна, Ноа.

Той отново се намръщи и Ани с усилие потисна желанието си да приглади с пръсти бръчката между веждите му.

— Какво е мило?

— Че се грижиш за мен.

Той се отдръпна назад и седна на пода.

— Е, като се има предвид колко се оплаква, че косите ти миришели на пушек, че дрехите ти били заприличали на парцали, все на някого трябваше да му стане жал за теб.

Усети, че бе станала смешна.

— Още мириша на пушек — наведе се към него и му предложи кичур коса. — Помириши!

Ноа скочи рязко и отстъпи назад, плъзвайки ръцете в джобовете си. Погледът му отново стана чужд.

— Да-а, смърдиш чудно. Опитай с фъстъчено масло. Разправят, че помагало.

— И изобщо не съм се оплаквала за дрехите.

Погледът му пробяга по тялото ѝ и тя почувства едновременно жегата и хлад, ако това беше възможно. Той нарочно отстъпи още крачка назад.

Ани наклони глава:

„Значи не може да се контролира, когато е твърде близо до мен. Много интересно“ — помисли си тя. Прехапала устни се изправи, и за миг се поколеба, преди да пристъпи напред. Кога се бяха променили отношенията между тях, така че в момента изобщо не се чувстваше нормално. Само преди минута ѝ се искаше да избяга, а сега дори не помисли за това.

— Знам, че не би искал да ти го кажа, но бих желала да ти благодаря, че ми позволи да остана...

— Не ми благодари! Бих го направил за всеки, който изглеждаше толкова зле, колкото ти миналата нощ.

— Все пак, благодаря ти.

За да изпита него, а и себе си, Ани пристъпи напред. С какво ѝ въздействаше Ноа, че я караше да изпитва почти непреодолимо желание да изтича и да се хвърли на врата му? Не го направи.

— Ноа...

— Казах ти, няма нужда да ми благодариш!

Той отново отстъпи крачка назад. Защо се плашеше от нея — мъжът, който бе доказал, че не се страхува от никого и нищо. Помисли си, че ще е по-добре да остави нещата такива, каквито са, но не можеше. Точно в момента той бе единственият ѝ приятел и това, от което се нуждаеше, беше прегръдка и няколко успокоителни думи. Струваше ѝ се, че не иска твърде много. Просто една прегръдка.

— Ноа...

Той отстъпи още крачка към вратата.

— Ноа...

Погледите им се срещнаха.

— Ани, точно сега съм страшно зает. Трябва да...

Ноа изсумтя и застана на прага. Ани преглътна смеха си — желанието ѝ да се разплаче се бе изпарило внезапно. И все пак една прегръдка щеше да свърши добра работа.

— Просто исках... — Тя спря. Почувства се глупаво.

— Какво? — попита я, гледайки празно към вратата.

— Нищо.

Искаше му се да се махне — колкото е възможно по-бързо. Тя въздъхна:

— Просто... нищо.

Два дни по-късно Ани беше вече напълно убедена, че почистването след пожара е мръсна и потискаща работа. Страшно мръсна и страшно потискаща.

Рос беше претрупан с работа. Бяха прекарали не повече от десет минути заедно, но въпреки че и двамата съжаляваха за изгубеното време, Ани настояваше той да се занимава с работата си. Беше ѝ пределно ясно, че и двамата няма да намерят спокойствие преди случаят да е разрешен. Никой не желаше повече от нея залавянето на подпалвача. Никой, освен може би Рос.

Но Ани се чувстваше самотна.

Освен това Ноа... Е, Ноа си беше Ноа.

Седейки на широката кухненска маса в Тейлър Хаус, тя го чакаше да се появи. Не бяха си разменили повече от десетина думи, откакто той бе изхвърчал от кухнята преди няколко дни. Ани знаеше, че той я избягва съзнателно, но не можеше да разбере защо. Какво толкова бе казала или направила, че да го изплаши така? Беше се изморила да гадае, пък и не желаше да участва в тази игра повече, така че сега бе твърдо решена да разреши проблема. Тази мисъл я смути. Да разреши проблема!? Та тя нямаше и най-малка представа как да го направи, нито пък знаеше защо изобщо се захваща с това.

През тези десет дълги години бе вечно заета да обикаля света, за да гради име в журналистиката. Това я бе отвело в кръгове, за които само бе чела, бе я срещнало с хората, които винаги бяха по първите страници на световните вестници и списания. Беше свикнала да идва и да си отива, когато пожелае. Но винаги бе живяла в самота. Професията ѝ позволяваше съвсем малко лични връзки. Най-добрата ѝ приятелка беше редакторката ѝ в „Тайм“ и то само защото им се налагаше често да разговарят по работа. Всъщност истината бе, че за тези десет години, Ани бе успявала да избегне всякакви по-трайни връзки, защото просто така беше по-безопасно. Грижата, нуждата, любовта към някого винаги криеха опасността някой ден да се окаже отново сама и жестоко наранена. Бе научила това по един наистина жесток начин — със загубата на майка си и Джес. Знаеше, че може да бъде наранена, само ако заобича със сърцето си. И сега опитът, който ѝ показваше пътя, ѝ се струваше погрешен. Не беше сигурна, че това е най-правилния начин да изживее живота си. Може би любовта, истинската любов си струваше рисковете.

Някакъв шум я накара да се обърне и видя Розмари.

Сякаш това беше напълно друга жена — различна от онази, която бе видяла преди няколко дни. Беше облечена в елегантен костюм с панталон, а не със старата рокля, както предния път. Къдравите ѝ сиви коси падаха свободно върху раменете ѝ и това доста я подмладяваше. Дори се беше гримирала и това засилваше приликата с онази Розмари от миналото.

— Здравейте — каза Ани нежно. Не искаше да стресне жената, която помнеше, но трудно бе успяла да разпознае.

— Ани? — попита Розмари. В гласа и прозвуча радост и изненада. — Малката Ани? — протегна ръка, която се стори на Ани учудващо стабилна. Очите ѝ блестяха от щастие.

Ани пое ръката, удивена от промяната. Силната и уверена Розмари, която виждаше сега, нямаше нищо общо с тъжната и объркана жена от предишния път.

— Розмари, много се радвам да ви видя! — Знаеше малко за болестта, но беше чувала, че в ранните стадии болният може да е много добре някой ден и напълно отнесен на следващия. Тези състояния се редуват, като в съзнанието му не остава и спомен от това, което се е случило, когато не е бил на себе си. — Как сте днес?

Сянка премина през лицето на Розмари.

— Била съм и по-добре. — Тя отмести поглед настрана. — Значи вече си ме виждала.

Ани кимна.

— А аз... не си спомням.

Думите ѝ, произнесени тихо и с такова достойнство, трогнаха младата жена. Не бе чувала за по-жестока болест.

— Всичко е наред, Розмари. Разбирам. Днес сте добре, нали?

— Засега. — Тя сви рамене. Отиде до барплота и си наля чаша кафе. — Искаш ли кафе?

Ани поклати глава. Искаше ѝ се по някакъв начин да смекчи ужасната болка, изписана по лицето на Розмари.

— Така е по-добре — каза тя меко. — Иначе можеше да забравя да ти го донеса. Или още по-лошо — докато ти го наливах, можеше да забравя какво върша и да разлея всичко наоколо. — Произнесе всичко това тихо, сякаш сама презираше себе си и Ани не знаеше какво да ѝ отговори.

Ако беше друга жена, би я прегърнала и би ѝ казала да не се самообвинява, би я уверила, че разбира всичко. Но Розмари бе различна — и винаги бе била. Въпреки че бе предоставила дома си и всичко, което притежаваше на нуждаещите се деца, тя никога не бе допуснала никого до сърцето си. Включително и Ноа. Ани ги познаваше от толкова години, но никога не бе виждала истински майчински или синовни чувства между тях. Това я бе учудвало в миналото, особено, когато го бе сравнявала с невероятно близките отношения между майка си и Джес. Сега наблюдението от детството ѝ

се струваше по-обяснимо, откакто научи, че Ноа не е истински син на Розмари. Но това не ѝ помагаше да се доближи повече до старата жена.

И все пак нищо не променяше факта, че в момента Розмари страдаше, а Ани не можеше да понася някой да страда пред очите ѝ.

— Толкова съжалявам, Розмари — каза Ани, чувствайки се сковаващо безпомощна. Розмари винаги бе била най-независимата и силна жена, която тя познаваше. И все още не можеше да проумее как всичко това ѝ бе отнето. — Кажете ми с какво мога да ти помогна?

Розмари въздъхна и огледа кухнята.

— Обичам тази къща.

Ани се усмихна.

— Знаеш, че и аз я обичам. Трябва да си страшно горда — помагаш на толкова много деца тук.

— Не аз, а Ноа върши всичко сега. Той е направо... чудесен. — Приблечи се бавно до масата и седна до Ани.

— Но аз с всеки изминал ден се превръщам във все по-голямо бреме за него...

— Не — прекъсна я Ани бързо. — Той никога не си го е и помислял.

— И точно там е проблемът — продължи Розмари упорито. — Той се притеснява за мен, знам това. А аз не искам да е така.

Въпреки че добре знаеше, че Розмари не понася физическата близост, Ани се протегна и я хвана за ръка.

— Никога не би могла да накараш сина си да не се тревожи за теб. Той те обича твърде много.

Розмари се вгледа в стиснатите им ръце.

— Какво би си помислила, ако ти кажа, че изобщо не го заслужавам — попита тя много тихо.

— О, Розмари — промълви Ани. Гърлото ѝ внезапно пресъхна. Знаеше много малко за миналото ѝ, освен че вероятно бе имала тежко детство, като на момчетата, които прибираще в Тейлър Хаус. — Всеки заслужава да бъде обичан, не смяташ ли? — Нежно стисна ръката на старата жена. — Освен това синът ти е толкова упорит и несговорчив, че се съмнявам, че би могла да го спреш да се притеснява за теб.

Розмари се засмя късо.

— Несговорчив е, нали? — Тя погледна към нея. Очите ѝ внезапно бяха станали любопитни. — И много красив, не смяташ ли?

Ани усети пронизващите майчини очи върху себе си и се размърда неспокойно.

— Е, да... хубав е.

Розмари се засмя.

— О, Ани, толкова си добра към мен! Много се радвам, че си тук. Какво те държа толкова дълго далеч от дома?

Ани си спомни за годините на път, за стотиците материали, които бе написала, за нещата, които бе видяла. Спомни си и за семейството си, и за нещата, които бе загубила.

— Просто ми се струваше по-лесно да бъда далеч от тук.

— Но сега се върна...

— Само за малко — поправи я тя.

— Само за малко — повтори Розмари, подсмиввайки се. — Ти и Ноа подновихте вашето... приятелство?

Ани вдигна неопределено рамене и лицето на старата жена се озари от усмивка.

— Ще бъдеш добра и към него! Той се нуждае от приятел.

Ани искрено се съмняваше в това, но не искаше да развали доброто настроение на Розмари.

— Докато съм тук със сигурност бих могла да помогна.

— Е, след като го споменаващ, може би има нещо, което би могла да направиш. — Стрелна Ани с очи, а на устните ѝ имаше тънка усмивка, която страшно напомняше за Ноа. Въпреки че не ѝ беше истински син, двамата много си приличаха, особено по някои маниери.

— Дали си толкова добра с лопатата, колкото си с пишещата машина? Тъкмо идвам от градината. Направо е в окаяно състояние. Плевелите са плъзнали навсякъде. Доматите са задушили тиквите, а изобщо не е трябвало дори да се доближават до тях. — Тя поклати глава печално. — Знам, че не трябва да се оплаквам. Ноа прави всичко възможно. Къщата никога не е била поддържана така добре и децата не са били по-щастливи, но градинарството изобщо не го влече.

Ани се усмихна. Мислите ѝ се объркаха. Ноа, даващ радост и обич на децата! Това бе картина, която просто не можеше да си представи. Някаква глъчка в коридора привлече вниманието им и двете жени скочиха стреснати. След миг и двете се заковаха на прага. Някакво момче, на около тринадесет, стоеше на второто стъпало от горе надолу, гледайки печално към разпилените по цялото стълбище

ябълки. Някои се бяха смачкали, други бяха само наранени, но наоколо все пак цареше лепкава бъркотия. На всяко стъпало имаше парчета или цели ябълки. Плодове се виждаха и долу по пода. Момчето стоеше там, опитвайки се да не трепери и едва сдържайки сълзите си, но все пак успя да хвърли предизвикателен поглед надясно. Ани погледна натам и видя Ноа, който оглеждаше бъркотията. Той бавно повдигна поглед към очите на момчето, което всеки миг щеше да се разплаче.

— Направих го нарочно — каза то с треперещ глас. — И няма да го почистя!

— Не, ще го направиш — отвърна Ноа тихо, но без злоба или гняв. — Ако започнеш веднага, ще ти помогна.

Момчето слезе едно стъпало надолу и спря.

— Защо? — попита то горчиво. — Защо да ти помагам да изчистиш. Така или иначе ще ме отпратите. Но аз няма да се върна. Никога няма да се върна там!

— Не — съгласи се мрачно Ноа. — Няма да се върнеш там.

Момчето преглътна и продължи, сякаш не беше чуло думите му:

— Няма да му позволя да ме докосне отново — каза то с пресилена увереност. — Първо ще го убия!

Ноа се взираше в обърканите очи на момчето и това, което каза развълнува невероятно Ани.

— Не, Джери. Ако той те докосне отново, аз ще го убия вместо теб.

Момчето преглътна отново, опитвайки се да сдържи чувствата си, но не успя. Не можа да овладее сълзите си и те закапаха от очите му. Джери хукна надолу по стълбите и се хвърли в очакващите ръце на Ноа. Момчето хлипаше на рамото му, а той се опитваше да го успокои, галейки треперещите му рамене и шептейки нежни думи, които Ани не можеше да долови.

Чувствата, които предизвика тази сцена в нея, я разтърсиха. Ако беше сама, щеше да освободи сълзите си, които и сега пълнеха очите ѝ. Макар че детството ѝ бе помрачено от трагедията, разиграла се преди десет години, животът ѝ преди това бе протекъл в любов, радост и безгрижие. Никога не се бе страхувала от сериозни порицания, от физическо или психическо насилие, не бе преживявала сексуален тормоз. Всички деца тук бяха преминали през това и тя потресена осъзна, че вероятно и Ноа също го бе преживял. Картината, която

изникна в съзнанието ѝ я разтърси. Сега, когато бе разбрала, че той беше дошъл тук на десет, тя изведнъж си представи какъв бе бил животът му преди това. Наблюдавайки напрегнатото му лице, докато се опитваше да успокои ридаещото дете, сърцето ѝ се изпълни с ужас и студени тръпки ползиха по тялото ѝ. Той бе страдал, а сега тя страдаше, осъзнавайки това.

Ако всичко бе вярно, то можеше да обясни много черти от характера му. Понякога мълчалив, друг път груб, гневен или отчужден, тя винаги бе долавяла в него много горчивина и дори прикрита агресия. Винаги бе чувствала това. Сега знаеше причината — дълбоките рани, които бе получил в детството си и които нямаше да зараснат лесно.

Ноа притисна Джери до себе си. Сърцето на Ани заби бързо от дълбокото вълнение, което изпита. Той никога не бе показвал чувствата си, освен когато не го бе предизвиквала. А сега го правеше несприинудено, всецяло отдавайки се на обичта си към момчето.

Очите я боляха. Нещо стисна гърлото ѝ при вида на трогателната сцена. Когато един мъж обича по този начин и се раздава така пълно, той става изумително прекрасен. Жестът му беше толкова естествен и безкористен, жест, породен в сърцето му. Връщането му в Тейлър Хаус не беше стъпка назад. Не беше и милосърдие — той не изпитваше такова чувство. Беше тук, защото искаше да бъде и защото беше дяволски добър в това, което вършеше.

Ани се извърна към Розмари с пресилена усмивка, която замръзна на лицето ѝ веднага. Старата жена се беше прибрала в черупката си.

Тих боязлив вик зад гърба му накара Ноа да погледне през рамо. Розмари се оглеждаше около себе си видимо обърквана, а Ани стоеше до нея и я гледаше загрижено.

Той въздъхна, чудейки се защо всички неприятности му се стоварват едновременно, а не една по една. Притискайки здраво хлипащото дете към себе си, Ноа попита:

— Розмари?

Тя не отговори.

— Розмари.

Тя се взираше в ръцете си с ясни, но безжизнени очи.

— Трябва да изляза и да се погрижа за зеленчуците — промълви тя с тих, треперещ глас. — В пълен безпорядък са.

Той се огледа за сестрата, но нея я нямаше. Джери изхлипа отново. Ноа искаше да се разкрещи, заради несправедливостите, които беше изживяло момчето. Или поне да смачка, да счупи нещо. С усилия на волята запази спокойствие. Трябваше да свърши всичко последователно.

Разсипаните и смачкани ябълки излъчваха сладникава миризма, от която му се повдигаше. Розмари го гледаше с раздражение, като майка, която гледа капризното си дете.

— Зеленчуците, Ноа!

— Ще се погрижа за тях.

— Не, няма — каза тя строго, заканвайки му се с пръст. — Преди също ми каза, че ще се погрижиш за тях, а не го направи. Би трябвало да ти се скарам, заради непослушанието ти, но сега съм твърде уморена за това. — Тя въздъхна. — Аз просто искам да се погрижа за градината си, а няма кой да ми помогне.

Ноа щеше да бъде вечно благодарен на Ани за това, което направи в този момент. Тя се приближи към Розмари и ѝ се усмихна нежно.

— Позволи ми да ти помогна, Розмари. Отлично се справям с градинарството, а и освен това обичам да го правя.

Старата жена я погледна сурово.

— Коя си ти?

— Ани Левърти — отговори ѝ със същата мила усмивка. Това стопли напрегнатото, уморено сърце на Ноа. — Живея от другата страна на моравата и съм приятелка на Ноа. Искаш ли да се погрижа за градината вместо теб?

Розмари отвратено огледа високата, стройна, но боса жена и Ноа за малко не се разсмя. Откакто се помнеше, Ани мразеше да ходи с обувки.

— Изглеждаш ми твърде мършава, Ани Левърти. Не съм сигурна, че ще ми помогнеш много.

— Но ще го направя. Заклевам ти се, знам какво правя. Позволи ми да ти помогна.

Възрастната жена хвърли последен поглед към светлата ѝ лятна рокличка и примирено сви рамене.

— Нямам голям избор. Ела, ще ти покажа къде се намира. — Тя я хвана за ръка и се запъти към хлъзгавите стълби.

Нежно, но настойчиво младата жена я обърна и я поведе назад, там, където в действителност беше градината. Синът ѝ гледаше изумено как Розмари се оставя да я водят. Обикновено, когато беше „в настроение“, както го наричаха децата, тя отказваше да слуша, когото и да било — освен него. Беше му трудно да възприеме нейното връщане назад във времето и отношението ѝ към него, все едно бе отново момче. Това не зависеше от нея, а той просто искаше тя да се чувства добре. И да бъде в собствения си дом. Майка му ненавиждаше мисълта, че би могла да живее в старчески дом и Ноа не би позволил това да се случи.

Джери се отскубна подсмърчайки от прегръдката на младия мъж, после вдигна нервно очи към него и изхлипа.

— Сега ще ме накараш да си отида, нали?

— Не-е! — Той се поусмихна. — Но ще те накарам да изчистиш всичко тук.

Джери се дръпна изплашен.

— Не е нужно да ме...

— Не, Джери, не по този начин — каза нежно мъжът, въпреки че леден гняв го заля отново. Момчето стоеше настрана треперещо, сякаш очакваше, че ще го удари. — Никога няма да ти посегна. Кълна се!

Джери го слушаше притихнал, сякаш проверяваше, дали думите бяха искрени.

— Съжалявам за ябълките — промълви след малко.

— Знам — отвърна Ноа. — Хайде сега ми помогни да почистим.

Двамата се заловиха със задачата. Джери подскачаше насамнатам с енергията и пъргавостта на младостта, а за Ноа работата се оказа откъсване от опустошителните емоции на деня. Той повдигна глава и обгърна с очи стройните рамене на Ани, докато тя се отдалечаваше с майка му. Начинът, по който младата жена се бе намесила, за да помогне, го трогна. Да се разбереш с Розмари в това състояние бе най-малкото сложна задача и въпреки това тя се бе справила със ситуацията елегантно и уверено. Когато стигнаха до остъклените врати, Ани се спря и погледна назад към него. Дори от това разстояние той долови възхищението в топлите ѝ очи и изведнъж нещо сякаш се преобърна в него. Почувства, че е лудост и глупост да

очаква нещата, които очакваше от нея. Той пусна една ябълка обратно в кошницата и я погледна съсредоточено. Никой не се усмихваше.

— Левърти!

Очите ѝ заблестяха.

— Да?

— Не си навличай неприятности с това.

Ани се усмихна и излезе, без да продума.

Трябваша му няколко часа, за да свърши всичко. През това време прекрати две сбивания, организира малък турнир по софтбоул, наглеждаше вечерята и направи няколко предварителни приготовления за годишния благотворителен бал, който щеше да се проведе след три седмици.

Смяташе бала за необходимото зло и, ако зависеше от него, би го пропуснал, но нямаше тази възможност. Постъпленията в бюджета на Тейлър Хаус зависеха изключително от него, пък и хората от градчето го обичаха. Събитието им даваше повод и шанс да се облекат официално, да се докоснат до някои от местните знаменитости, сред които беше и той, и да се напият.

Когато бе приключил с всичко това, реши да отдели на бизнеса си малко внимание, от което той се нуждаеше отчаяно, изведнъж почувства, че умира от глад. Но преди това трябваше да провери как е Розмари, както правеше всяка вечер.

Спалнята ѝ беше празна. Все още спокоен, той се запъти към кухнята. Често в лошите дни като този, сестрата я отвеждаше в кухнята преди лягане, да хапне малко, за да не се събуди през нощта гладна. Кухнята също бе празна и Ноа почувства смътна тревога, която започна да завладява съзнанието му. Той преброди къщата и се поуспокои, когато видя, че всичко при момчетата е наред. Но Розмари я нямаше. Провери вратите, вече сериозно притеснен. „Господи!“ — помисли си ужасен. Нямаше да го понесе. С всяка изминала седмица състоянието ѝ се влошаваше и той знаеше, че скоро ще я изгуби завинаги.

Точно както всеки друг в живота му.

Разтърси рязко глава, проверявайки задната врата. Това не беше вярно. Розмари не го напускаше по свое желание. Тя не бе избрала

сама ужасната си болест. Въздъхна и се облегна на стената. Просто не беше честно! Животът ѝ и без това бе толкова тежък. Родителите ѝ я бяха изоставили, съпругът ѝ я бе тормозил и изнасилвал и въпреки това тя бе посветила живота си на другите. Какво, че беше затворена и дори отчуждена понякога. Розмари се бе грижила за него, когато той бе останал сам в света. И само това бе достатъчна причина, за да ѝ бъде дадена възможност да преживее остатъка от дните си възможно най-щастливо и на единственото място, което бе смятала за свой дом.

„Мисли, Ноа, мисли! Къде би могла да отиде по това време? И къде, по дяволите, е сестрата!“ — изруга наум той.

Но внезапно откъм верандата долетя напевното поскърцване на люлката и той се отпусна облекчен. В следващия миг прелетя през дневната и рязко отвори вратата.

Остана като закован на мястото си.

Розмари седеше в люлката, а сестрата бе коленичила пред нея.

— Нищо тук не ми е познато! — изплака старата жена и отпусна глава в шепите си. — Дори... Дори не знам името си! — Тя изхлипа тихо и звукът се заби остро в сърцето на Ноа.

— Името ви е Розмари — каза сестрата приглушено. — И в момента сте на любимото си място в къщата — люлката на верандата.

Риданието на Розмари наруши нощната тишина.

— Мразя това място!

— Не — промърмори сестрата. Гласът ѝ бе търпелив, изпълнен с разбиране. — Не е така.

— Това не е моят дом и аз изобщо не те познавам — извика Розмари, вдигайки глава. Лицето ѝ бе набраздено от сълзи, със застинала грозна гримаса на жесток, безсмислен гняв. — Махни се от мен!

Ноа пое дълбоко въздух и пристъпи напред.

— Всичко е наред, Джийни — обърна се към сестрата. — Аз ще я заведа да си легне.

Жената кимна с видимо облекчение и погледна към него със съчувствие.

— Ще ви чакам горе в стаята.

Той поклати глава в знак на благодарност и седна до жената, която бе негова единствена майка.

— Розмари, аз съм. Синът ти, Ноа.

Тя го погледна и присви очи.

— Не!

— Да, аз съм — увери я той тихо. — Ти ме отгледа, не си ли спомняш? Всяка неделя ми правеше мелби, защото страшно ги обичах. И с часове стояхме в градината, само защото исках да съм с теб. Веднъж окъсах всички цветове на розите, защото си мислех, че са плевели. Спомняш ли си колко се ядоса?

Розмари поклати глава. Изглеждаше сериозна.

— Не се спомням. Ударих ли те?

— Никога не си ме удряла — отвърна Ноа, и бръкна в джоба си за кърпичка. Подаде ѝ я, но тя сякаш не забеляза и той сам избърса сълзите ѝ. — Но не беше необходимо — можеше да ме ужасиш само с поглед.

Устните ѝ се изкривиха леко.

— Ти си голям мъж, който и да си, и се съмнявам, че някой би могъл да те уплаши.

— Но ти го правеше — увери я той. — Повярвай ми, Розмари Тейлър. Гневът ти е нещо, което не всеки, независимо колко е голям, би могъл да понесе леко. — И показвайки открито чувствата си — нещо, което се случваше много рядко — взе ръката ѝ.

— Вкъщи си, Розмари. Можеш ли да ми се довериш и да ми повярваш, че е така. Разбери, ние всички сме страшно загрижени за теб.

— Толкова е трудно — прошепна тя, очите и отново се изпълниха със сълзи. — Чувствам се изгубена... и толкова... самотна. Страх ме е.

Той кимна. В гърлото му сякаш бе заседнала буца.

— Знам. И всичко това те ядосва, разбирам напълно. Тежко е да се чувстваш объркан.

— Чувствам се и унижена. Мразя всичко това! — добави тя ниско. — Толкова го мразя!

За миг и двамата седяха облежнати в люлката, изгубени всеки в своите мисли. Нощта ги бе обгърнала приятно. Далечният ритмичен шум на приборя, който като че ли бе станал част от градчето, и соленият нощен въздух бяха невероятно успокояващи и отпускащи.

— Толкова съм изморена — изведнъж промълви старата жена. — Страшно изморена. Иска ми се да съм си в леглото.

„Дори гласът ѝ звучи изтощено“ — помисли си той, ставайки на крака.

— Нека те отведе до стаята ти. — Видя паниката в обърканите ѝ очи и се опита да се постави на нейно място. Ужасена, поради факта, че нищо, абсолютно нищо наоколо не ѝ бе познато, тя трябваше да се довери на един напълно непознат. Всеки би бил изплашен.

— Всичко ще бъде наред — обеща той и ѝ подаде ръка, за да стане.

Само ако можеше сам да повярва на думите си! Мразеше да вижда майка си толкова крехка и ранима. Трябваша му десет минути да я заведе до стаята ѝ на втория етаж. Тя категорично отказа той изобщо да я докосва, камо ли да я занесе до там. И въпреки че полагаше усилия да я разбере, все пак го заболя силно.

Особено осъзнавайки, че добрите дни щяха да бъдат все по-малко и все по-рядко между лошите. Той спря пред вратата на спалнята, изчаквайки да чуе прещракването на бравата, за да се увери, че двете със сестрата са в безопасност. Това бе тъжна, но абсолютно необходима мярка. Ако Розмари успееше да се измъкне през нощта, можеше да се нарани лошо.

Вече не беше сигурен, че ще успее да се справи. Господи, имаше ужасна нужда от приятел!

В съзнанието му внезапно се появи Ани, облечена в жълтата си лятна рокличка, която така плътно описваше стройната ѝ фигура и направо го влудяваше. Нуждаеше се от хубава вечеря и здрав сън, но по някаква необяснима причина реши, че първо трябва да я види.

От братска загриженост.

„Глупости.“ Желаете да я види. Отчаяно.

Тъмната къщичка можеше да означава само едно — че Ани не го бе послушала. Той пресече моравата и се спря зад обгорялата къща. Никой не отговори на почукването му, но усещаше, че тя е вътре.

Влезе тихо, без да си дава сметка, че би могъл да я изплаши до смърт. Тя нямаше никаква работа в тази къща, още повече сама, но той не можеше да каже точно защо. Може би защото подозираше, че това ще я разстрои. Може би, защото се страхуваше да не се нарани. А може би просто, защото се притесняваше за нея.

Последната мисъл го ядоса. Имаше достатъчно други хора, за които да се притеснява.

Откри я на втория етаж, в спалнята на майка ѝ. Седеше на пода, с кръстосани крака. Пред нея стоеше отворена кутия с бижута. Нямаше я жълтата рокличка. Вместо нея бе облякла къси панталонки и бяла тениска. Непослушните ѝ златни коси се бяха разпилели около лицето ѝ. То бе твърде бледо, а устните — напрегнато присвити и Ноа разбра, че тя бе плакала. Вместо да го разнежи, тази гледка го ядоса още повече.

— Какво, по дяволите, правиш тук горе? — попита той грубо.

Ани подскочи.

— За бога, Ноа! — Изтри с ръка сълзите си, и се изправи несигурно. Две гневни червени петна се появиха на бузите ѝ. — Никога повече не го прави!

— Изобщо не трябва да си тук!

— И защо не? — Очите ѝ бяха като блестящи камъчета, твърди и предизвикателни. „Много добре знае, че не трябва да идва тук сама“ — помисли си той. Тя бавно сложи стиснатите си юмруци на кръста. Ноа я наблюдаваше внимателно, хипнотизиран от частицата гладко, стегнато тяло, която се показваше между шортите и късата ѝ тениска. Плъзна ръце в джобовете си, за да не посегне към нея. „Братска загриженост!“ — напомни си той.

— Това си е моята къща, Ноа — срязва го тя. — И мога да идвам тук, когато си поискам. Само защото в момента живея на твоя земя не ти дава правото да...

Той се протегна към ключа на лампата, защото вече се здрачаваше. Внезапно проблесна ярка синя светкавица и силен трясък отекна в стаята. Жената изпищя и се хвърли на пода, с ръце върху главата си. Това бе просто една избухнала крушка, но при вида на жената, трепереща и свита на кълбо върху пода, нещо прободеше сърцето му. Но той остана с ръце в джобовете, страхувайки се да я докосне.

— Ани.

Тя не помръдна, но той чуваше хлипането ѝ.

С една дълга и цветиста ругатня се приближи до нея, вдигна я от пода и я притисна до себе си.

„Това е грешка — помисли си, когато ръцете му докоснаха голите ѝ рамене. — И ще ми струва скъпо!“

— Ани, всичко е наред. — Тя увисна на врата му, очите ѝ бяха силно стиснати. Той знаеше какво се случва с нея, можеше да

почувства тръпките, който я разтърсваха, страхът, който свиваше сърцето ѝ. — Просто крушката гръмна. Няма пожар. Всичко е наред.

Тя отново потрепери, той спусна ръката си по гърба ѝ и затвори очи. Вълна от нещо, което можеше да се опише само като непреодолимо желание, се надигна в него. Опита се да убеди себе си, че тя не ухае нежно на пролетни цветя, само за да го влудява, че кожата ѝ не е гладка като коприна, само за да го изтезава.

— Ани — каза той с напрегнат глас. Опита се да я откъсне от себе си, но тя се прилепи още по-плътнo към него. — Ани, моля те!

Тя въздъхна и се отдръпна, отмествайки непокорен кичур коса от лицето си. Очите ѝ бяха уморени и помръкнали.

— Не хапя, нали знаеш?

Той подмина болката в гласа ѝ и замълча. Не беше сигурен в себе си.

— Май се паникьосах, а?

— Нищо чудно — прошепна той тихо. — Това, което преживя напоследък, би могло да разстрои всеки.

Ани повдигна очи към него и той се стъписа при вида на застиналия в тях ужас.

— Не е това — каза тя. Гласът ѝ потреперваше леко. — Не е заради пожара. Просто не мога да излича от съзнанието си това, което се случи преди десет години. Преживявам всичко в мислите си отново и отново и... — Замълча, свивайки рамене.

— И какво?

Тя го погледна със загадъчните си сиви очи.

— Има нещо, което пропускам, нещо, което не мога да си спомня. Някаква малка, досадна подробност, която не ми дава мира.

Очите му се присвиха замислено, докато сравняваше това, което Ани му каза, с това, което той самият подозираше.

— Мислиш, че има връзка между двата пожара.

— Да — прошепна тя. — Така е.

Въпреки че не му се искаше да го вярва и беше премислил всичко за себе си, Ноа също разсъждаваше така. Ярост изпълваше сърцето му само при мисълта, че някой заплашва Ани. Гледайки я сега, вирайки се в дълбоките ѝ разстроени очи, той си обеща, че няма да позволи да ѝ се случи нещо лошо. Защото нямаше да си го прости, ако

това станеше. Да загуби Ани, както бе загубил Джес, дори не искаше да мисли за такава възможност.

— Хайде — каза той. — Да се връщаме.

Те слязоха заедно по стълбите и излязоха навън.

Когато стигнаха края на двора, Ани се обърна и погледна към родния си дом. Мрачните ѝ очи бяха пълни с мъка. Без да се замисля, той взе ръката ѝ и я стисна нежно. След това я дръпна, отвеждайки я далеч от къщата, през моравата.

— Гладна ли си? — попита той.

Тя поклати глава.

— Изморена?

Тя отново поклати глава и той направи усилие да се откаже от досадните „майчински“ въпроси. Да, Ани беше голямо момиче, но той чувстваше мъката ѝ и внезапно, не разбра в кой момент, тази мъка бе станала и негова. Прииска му се да я грабне в обятията си.

Беше се стъмнило и няколко дълги оловни облака закриваха звездите. В далечината прибойт се разбиваше с трясък в брега и нощните шумове ги погълнаха. И все пак Ноа долавяше ясно обърканите чувства на младата жена. Но тя изглеждаше толкова прекрасна в здрача, че той вече трудно можеше да се убеди, че е тук просто за да я утешава. И все пак трябваше да опита.

— Спомняш ли си, че една нощ ние с Джес решихме да спим на открито — на моравата.

Ани повдигна глава и кимна мълчаливо.

— Хайде, Ани — сгълча я той, разклащайки хванатите им ръце в отчаян опит да я накара да се усмихне.

— Как може да не помниш. После ни се подиграва цели месеци. Ние с Джес тогава се мислехме за голяма работа. Трябва да сме били на около дванадесет. Точно в полунощ, ти и Рос...

Тя се засмя изведнъж — красив, мелодичен звук, който го накара да се усмихне.

— Спомням си — засмя се тя отново, и му хвърли бърз поглед, който му напомни за приятелката от детството — дръзка и предизвикателна.

— Знаехме, че ще си четете истории с духове, и че Джес няма да пропусне любимия си разказ — за пуйката без глава, която тормозела момчетата от фермата. Ние с Рос ви нападнахме изненадващо,

крещяхме и се опитвахме да имитираме крякането на пуйка. — Тя се разкиска и спря. Обърна се към него, усмихвайки се широко. — Изплашихме ви до смърт онази нощ!

— Не бяхме толкова изплашени. — Чувстваше, че трябва да защити онези две ужасени, дванадесетгодишни момчета.

Тя поклати глава и се засмя отново.

— Джес без малко не си подмокри панталоните от страх онази нощ и ти много добре го знаеш, Ноа Тейлър! Той се изстреля с невероятна скорост към къщи и очевидно полагаше невероятни усилия да не се изпусне по пътя.

Той бе направил същото. Спомняше си добре. Но за момент като че ли забрави за това — беше щастлив да вижда как усмивката озарява лицето ѝ.

— И разказа на всичките си приятелки. Беше страшно плямпало. Смяха се. Когато се поуспокоиха, тя избърса очите си.

— Не бях плямпало!

— Не, беше!

— Но вие двамата ми позволявахте да ходя с вас навсякъде.

— А имахме ли друг избор?

— Не — усмихна се тя, — нямахте.

— Между другото, правехме го заради Джес — винаги му ставаше жал за теб. — Ноа се разсмя на погледа, който тя му хвърли. — Е, добре. И на двамата ни беше жал за теб.

Тя отпусна назад глава и се загледа към звездите. Ноа съзерцаваше гладката ѝ шия и през ума му мина напълно сериозната мисъл да докосне с устни мястото, където биеше пулсът ѝ.

— Всеки път, когато успяхте да се отървете от мен — каза тя замечтано, потънала в спомените, — аз изказвах Джес и двамата загазвахте здраво. — Усмивката ѝ помръкна и тя закрачи отново. Когато се изравни с нея, Ани каза тихо:

— Предполагам, че наистина съм била плямпало. Защо изобщо ме търпяхте?

— Мислила ли си си някога, че просто така се налагаше?

Тя го стрелна с поглед и желанието му да се заяжда с нея изведнъж се изпари. Искаше му се да я накара да се чувства по-добре. Искаше да я види отново усмихната. Искаше да я целуне.

— Харесвахме те — каза той просто и хвана отново ръката ѝ.

Тя се усмихна и Ноа с усилие на волята успя да си наложи да държи леко ръката ѝ, въпреки че с всяка клетка от напрегнатото си тяло искаше нещо много повече.

— Аз също ви харесвах, момчета — каза тя безгрижно.

— Всичките ми приятели ме смятаха за страхотно момиче. Заради вас двамата бях толкова харесвана.

— Не — каза той уверено. — Беше заради Джес. Мен не ме харесваха много хора.

— Момичетата си падаха по теб.

— Не е вярно. — Те повървяха още малко, докато Ноа се бореше със спомените за онези тъжни дни. — Е, може би само малко.

Тя се засмя и двамата потънаха в мълчание. Доволен, че поне част от мъката си бе отишла от лицето ѝ, Ноа остави разговора да замре. Тишината не беше тягостна — дори някак си приятна. Отдавна не се бе чувствал толкова спокоен насаме с жена, може би дори никога, освен в онези години в миналото, когато пак бяха заедно.

— Джес ми липсва — каза тя накрая тихо. — Всичко тук е много приятно, но той все пак трябваше да бъде с нас.

Разбира се, обаче това щеше да постави нещата в доста болезнена перспектива, поне за него. Беше лудост, пълна лудост да допуска странните еротични мисли, които се въртяха в главата му. Тя го възприемаше само като „приятел“, нищо повече и Ноа не трябваше да го забравя.

— И на мен ми липсва. — Никога не би могъл да забрави Джес.

— И мама ми липсва. Всичко тук, в Сан Райо, ми напомня за тях. — Тя въздъхна. — Казват, че времето лекувало, че не би трябвало да ме боли, след всичките тези години. — Ани поклати глава бавно. — Всичко е лъжа. Изобщо не ти става по-леко с времето, нали?

„И с мен е така“ — почти изрече той, но стисна устни — не искаше да я натъжава повече, не и тази вечер.

— Не е необходимо да ги забравяш, Ани. Вероятно това, което имат предвид хората е, че с времето просто ти става по-леко да си спомняш за тях.

— Е, минаха почти десет години, а за мен сякаш беше вчера, особено след като...

Ноа добре знаеше какво бе премълчала и за това не каза нищо. „Особено след като се върна, нали?“ — помисли си той. Не можеше да

й каже, че съжالياва, просто защото не беше така. Нейното завръщане му бе предоставил шанса да я опознае отново. „Но тя ще си замине — напомни си той. — При това, вероятно, много скоро.“

Нямаше никакво значение дали ще си тръгне след седмица или в края на лятото — Ноа не можеше да си представи живота си без нея.

Никой не нарушаваше мълчанието и той реши, че Ани би желала да остане сама. Испита странно нежелание да я остави, но не беше сигурен, дали защото се бе разтревожил, когато бе видял тъжните ѝ, самотни очи в къщата, или защото му се искаше да бъде с нея. „Ако е второто — помисли си той — ще се махна веднага.“

Трябваше да го направи.

Той отвори входната врата на къщичката ѝ. Намръщи се, когато разбра, че вратата е отключена.

— Защо не си заключила?

Тя сви рамене, минавайки покрай него. Възбуждащият ѝ лек парфюм погъделичка ноздрите му.

— Не смятам, че е необходимо.

— Само че не е така — отвърна той кисело, затръшвайки вратата зад гърба си. — Това, че не сме в големия град не означава...

Тирадата му беше прекъсната от изплашения ѝ възглас. Ани беше запалила осветлението и гледаше шокирано дневната.

Помещението беше с краката нагоре.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— По дяволите! — измърмори Ноа, сграбчвайки ръката на Ани, преди тя да е влязла в спалнята. — Иди в голямата къща и повикай полиция.

Избута я зад гърба си, а самият той влезе в спалнята, за да се увери, че няма никой друг, освен тях. Бяха сами, но къщичката приличаше на бедствена зона. Дрехите на Ани бяха извадени от малкия гардероб, матракът беше обърнат, шкафовете — изпразнени.

— По дяволите! — просъска той отново. Кръвта му замръзна в жилите, само при мисълта какво би могло да ѝ се случи, ако бе останала тук сама.

— Какво предполагаш, че е търсил? — попита тихо зад гърба му тя.

Ноа изруга отново.

— Помолих те да се обадиш на полицията.

— Не ме помоли, а ми заповяда.

Младият мъж затвори очи и стисна върха на носа си с два пръста, броейки до десет наум. Когато се успокои, я погледна.

— Би ли се обадила на полицията? — Спря за момент. — Моля.

— Не.

За бога, дразнеше го.

— И защо, мътните да те вземат?

Тя вирна брадичката си, а златните ѝ коси се разлюляха около лицето ѝ.

— Не искам да те оставям сам.

Той се изсмя.

— Какво смяташ да правиш — да ме пазиш?

Очите ѝ проблеснаха заплашително.

— Няма смисъл — продължи той, все още забавлявайки се. — Сами сме. Заедно с бъркотията, Левърти. Исусе!

— Бих могла да го ударя по главата... или нещо друго — промърмори тя, оглеждайки стаята. — Много усърден тип, а?

— Имаше ли нещо ценно тук?

Ани заклати отрицателно глава, но изведнъж спря. Гледайки покрусено, тя отиде в спалнята. Най-горното чекмедже на скрина беше откренато, но тя го издърпа докрай. Прокара ръка по вътрешността му, стенички.

— О, не! Само не обеща! — Тя вдигна измъчените си очи към него. — Обещата на мама я няма!

Моментът не беше подходящ да ѝ напомня, че я бе предупредил да заключи чекмеджето.

— Защо беше една?

— Това бе всичко, което имах. Донесох я тук, за да мога да си я гледам... — Тя отпусна лицето си в ръце и той повече не можеше да понася гледката. Отиде до нея и обви с ръце треперещото ѝ тяло. Душата му се изпълни с ярост и му беше трудно да говори спокойно, но тя се нуждаеше, точно от това, така че трябваше да го направи.

— Ще намерим обеща на майка ти, Ани — обеща той, подпирайки брадичката си на главата ѝ. Оглеждаше хаоса около тях. — Ще я намерим и ще открием кой е направил това.

Чудеше се, както и тя, как точно този взлом, пожарът преди няколко дни и бомбата, убила близките ѝ, са свързани помежду си.

Яростта изчезна така бързо, както се бе появила и мястото ѝ бе заето от всепроникващ страх — страх за живота на Ани.

Рос беше изумен. Стоеше в средата на разхвърляната къщичка, той гледаше неловко ту Ани, ту Ноа.

— Полицията току-що си тръгна — каза младият мъж, очаквайки Рос да каже нещо. Да каже, примерно, че не е било нужно да викат полицията, защото той се занимава със случая, да каже, че подпалвачът е бил заловен преди малко, просто да каже нещо, което ще накара Ноа да не се тревожи повече за безопасността на Ани.

— Това е... лудост! — промълви най-накрая инспектора. — Какво предполагате, че е търсил?

Той погледна към дъщеря си и в този момент Ноа би се закълел, че тя се смути. Ако ситуацията не беше толкова безнадеждно неконтролируема, той би се забавлявал.

— Ани? — попита Рос, приближавайки се към нея.

— Бях взела една от обещите на мама — отвърна тя внимателно, загледана в краката си. — Взех я от къщата, когато преглеждах нещата ѝ, това ми напомни за нея и как изглеждаше последната вечер... преди бала ми. Тя беше толкова красива онази вечер, толкова развълнувана, толкова щастлива... тя се гордееше с мен. — Ани преглътна на сухо, без да поглежда към никой от мъжете. — Просто я пуснах в джоба си, Рос, и я донесох тук, макар че Ноа ме предупреди, че това не е най-сигурното място за нея. Аз просто исках да имам нещо от мама близо до мен... и сега обещата я няма.

Тя покри лицето си с ръце и Ноа сви юмруци в джобовете си, пожелавайки си само една минута с този, който им бе причинил това. Всеки път, когато виждаше Ани в такова състояние, частица от него умираше.

— Просто исках част от нея — каза Ани, вдигайки помръкналото си, нещастно лице към баща си. — И сега тя изчезна завинаги. Толкова съжалявам, Рос. Аз...

Ноа не можеше да понесе спокойно отчаянието ѝ. Пристъпи към Ани, протягайки ръце към нея, но инспекторът го изпревари и притисна младата жена в прегръдките си.

— Шшш — произнесе той с дрезгав глас. — Не се самообвинявай.

— Просто няма никаква логика — промълви тя. — От полицията казаха, че просто нямат за какво да се хванат.

— Сигурно ще се свържат с теб — обърна се Ноа към Рос, изучавайки измъченото му лице. Не можеше да се отърси от внезапно обзелото го чувство, че възрастният мъж крие нещо от тях. — Имаш ли да им кажеш нещо?

— Не, за съжаление. — Погледите на двамата се кръстосаха над главата на Ани и тенисистът разбра в този миг, че каквото ѝ да криеше Рос, правеше го само за доброто на дъщеря си. Ледени тръпки полазиха по гърба му при тази мисъл.

Рос поклати мрачно глава.

— Но преди отново да се е случило нещо подобно, ще имам какво да им кажа. Мога да ви обещаю. — Той притисна Ани до себе си. — Не искам някой да те нарани. Няма да позволя да ти се случи нещо лошо. Кълна се — отстъпи назад, като я държеше за раменете. — Не можеш да останеш тук. Не си в безопасност.

— Взели са каквото им е трябвало — каза тя с отпаднал глас. — Сега съм в пълна безопасност.

Рос погледна към Ноа и младият мъж усети почти физически неодобрението в очите му. Мръщейки се изненадано, каза:

— Тук е толкова безопасно, колкото и във вашата къща.

Рос погледна през отворената врата на спалнята, спирайки погледа си върху тясното легло.

— Не е вярно!

Ани се отдръпна и се опита да подреди косата си с ръце.

— Рос. — В напрегнатия ѝ глас се долавяха предупредителни нотки. — Добре съм си тук. Вече го обсъждахме.

Те се гледаха продължително, казвайки с очи онова, което не бяха доизрекли.

Ноа не знаеше да се засмее или да се обиди на това, че инспекторът бе предположил, че двамата с Ани бяха спали заедно. Неодобрението на възрастния мъж го подразни, но още повече го ядоса фактът, че и сам си бе мислил често за това.

— Е, така или иначе, идеята не ми харесва — каза Рос навъсено. — Вече никога няма да се почувстваш като у дома си.

— Ти също — отвърна нежно Ани и го прегърна.

— Ще мога — възпротиви ѝ се. — Само да приключа с проклетото разследване.

— Вината не е твоя, Рос — изглеждаше направо изтощена.

— Но е моя работа да не позволя това да се случи отново. — Той сведе очи към момичето в ръцете си. — И да те запазя невредима, Ани. Ще го направя. Кълна се.

Тенисистът наблюдаваше прегърнатите баща и дъщеря, молейки се на бога, че Рос ще успее. Защото, за разлика от него, Ноа беше убеден, че тя е в опасност и ще продължава да бъде, докато подпалвачът бе на свобода, независимо какво правеха, за да я предпазят.

Два дни по-късно, Ани стоеше коленичила в градината на Розмари. Бе заровила ръце в тъмната, влажна пръст. Толкова обичаше да чувства хладната земя между пръстите си, че бе предпочела да не слага ръкавици. Тези два дни прекара доста време в поливане, в грижа

за зреещите плодове и зеленчуци и в борба с плевелите. Възрастната жена бе права — градината беше страшно занемарена, но Ани изпитваше огромно удоволствие да вижда как всичко се променя в резултат само на неколкодневни внимателни грижи. Тя истински обичаше градинарството. Някога то бе нейна страст, но начинът ѝ на живот през последните десет години я бе откъснал от него.

Живот като нейния правеше трудно запазването на каквото и да било — растения, домашни любимци... приятели и любовници. Тя въздъхна.

Преди десет години бе избягала от Сан Райо, убедена, че никога повече няма да допусне да заобича или да се привърже към някого. И все пак знаеше, че ще ѝ е много лесно да се върне отново към този начин на живот — в града, в който бе израснала, заобиколена от хора, които познава и обича. Би могла да си има градина, да бъде с приятелите и семейството си... Но можеше ли да го направи наистина?

Можеше ли да забрави дотолкова, че да заобича отново и... след това вероятно да изгуби тази любов?

Тя впи пръсти в рохкавата земя и безмилостно изскубна туфа плевели. Работата в градината ѝ помагаше да избяга от натрапчивите спомени за смъртта на роднините ѝ, които продължаваха да я измъчват, да забрави поне за момент своето невероятно спасение от горящата къща и факта, че някой бе преобърнал жилището ѝ в търсене на дявол, знае какво.

Както и самата тя предполагаше, полицията не откри нищо. Никакви отпечатъци, никакъв мотив, никакви улики. Казаха, че вероятно е било някое от момчетата на Ноа, но тя не можеше да го повярва. Бе се срещала с всяко от тях и знаеше, че това предположение е напълно безпочвено.

Ако можеше да поспи малко, може би щеше да се почувства по-добре. Но ѝ бяха отнели дори тази възможност. Тежките ѝ мисли не биха ѝ позволили да се отдаде на толкова желани здрав, възстановителен сън. Събитията бяха свързани помежду си — беше убедена в това.

Ал — един от служителите към Тейлър Хаус — премина покрай градината, влачейки за ръцете две момчета. Всяко от тях носеше тенис ракета под мишница и бяха с доволно ухилени лица.

— Бихме го — заявиха гордо те, докато минаваха покрай нея.

Ал, който не беше на повече от двадесет и пет, сви рамене и повдигна вежди.

— Е, да — каза той. — Бихте ме само, защото се възползвахте от това, че съм по-стар.

Тя се засмя угрижено, въпреки че мъничка болка трепна в сърцето ѝ. Децата започваха да я опознават, а и тя тях. Харесваше ги. Колкото по-дълго останеше, толкова по-трудно щеше да ѝ бъде да си тръгне. Трябваше да се качи на самолета и да замине още сега, но не можеше. Мислеше си, че не може да допусне Рос сам да оправя бъркотията в къщата, че не може да остави градината на Розмари недооправена, но знаеше, че това са само извинения. Трябваше да бъде честна със себе си. Не можеше да си тръгне, преди да е разбрала какво всъщност става тук, не само във връзка с пожара.

А и Ноа бе не по-малък проблем.

Тя стоеше така, разваляйки маникюра си в пръстта. Всеки ден, малко по малко, тя почистваше и подреждаше своя роден дом вместо баща си, който нямаше време или желание за това. Всеки ден, малко по малко, тя отдаваше частица от сърцето си на Тейлър Хаус, на палавите и жизнерадостни деца и на техния мистериозен наставник — Ноа Тейлър.

Парченце кал хвъркна от пръстите ѝ и се залепи на късите ѝ панталони. Тя погледна изцапаното място и въздъхна. „По дяволите“ — изруга наум. Уменията ѝ с прането бяха точно толкова оскъдни, колкото и кулинарните ѝ способности, така че Ани с ужас си помисли, че никога няма да успее да махне петното. Май щеше да се наложи да пообиколи магазините.

Изведнъж долови някакъв шум по пътеката зад нея и вдигна глава. Видя Розмари, усмихната лъчезарно и по-възбудена и развълнувана от всякога. Ноа стоеше до нея — хладен и дистанциран както винаги, сложил на лицето си обичайната очарователно смразяваща маска. Само очите му проблеснаха за миг нежно и престанаха да бъдат надменни. Отчаяно ѝ се прииска тя да бе причината за това.

— Направо невероятно! — Старата жена стисна ръцете си една в друга, задъхвайки се от вълнение. Тя се обърна към Ноа и го хвана за лакътя. — Ето, виждаш ли? Така трябва да изглежда градината!

— Розмари — въздъхна Ноа. — Не мога да разбера защо просто не купуваме проклетите зеленчуци?

— Защото — отвърна тя ликуващо — вече не е необходимо. Вече си имаме Ани!

Ани се размърда неспокойно. Беше ѝ неудобно да стои на колене. Пък и двамата се бяха приближили и тя се оказа с лице директно срещу неговия корем. Разбирайки очевидните недостатъци на раболепната ѝ и освен това несъмнено еротична поза, Ани се изправи.

Беше абсолютно безполезно да отрича, че чувствата, които бе изпитвала към Ноа в детството си, се бяха възродили. Вече бе сигурна в това и, което бе по-лошо, те бяха толкова силни и болезнени, както някога. Особено откакто бе разбрала, че вече порасналият приятел имаше толкова намерение да направи нещо по въпроса, колкото и малкият от детските си години бе имал.

Опита се да си спомни кога за последен път бе привлечена толкова неустойчиво от мъж, но не можа. Връзките ѝ бяха толкова смайващо малко, че вероятно можеха да се преброят на пръстите на едната ръка. Всъщност през последните няколко години се бе отказала напълно от опитите да намери задоволителна комбинация между работата и отношенията си с някого.

Изобщо не ѝ помагаше да знае, че Ноа също чувства привличането. Не можеше да си представи причината, която го караше да се държи настрана, да се бори с почти непреодолимото страстно желание. Но каквато и да бе тя, бе достатъчно силна и го бе заставила да избягва Ани напълно през последните няколко дни. Единствено гордостта ѝ я бе спряла да потърси близостта му.

Опитвайки се да избягва загадъчните му очи, Ани се усмихна на възрастната жена.

— Много се радвам, че ти харесва, но скоро ще се наложи да ви напусна.

Ани чувстваше тъмните любопитни очи на Ноа, които я пробуждаха почти осезаемо. Но той замълча.

— Значи скоро ще си тръгваш? — попита Розмари. Гласът ѝ бе изпълнен с дълбоко разочарование.

— Когато свърша с оправянето на къщата — отвърна Ани. — Ще ми отнеме най-много още седмица.

— О, но ти трябва да останеш за бала! — настоя Розмари твърдо. — Нали си спомняш, че всяка година организираме благотворителен бал. — Тя хвърли бърз, изпълнен с неодобрение поглед към Ноа и след това отново се вгледа решително в нея. — Предполагам, че е забравил да ти каже!

Той се размърда и Ани можеше да се закълне, че изглеждаше смутен. Тя се загледа в него с удивление — стана ѝ приятно, че твърдят Ноа Тейлър се бе притеснил.

— В интерес на истината, права си. Кога е балът?

— След две седмици, в събота. — Лицето на Розмари светна радостно. — Хайде, опитай се да дойдеш. Както знаеш, тържеството е най-голямото събитие в годината за Тейлър Хаус. — Старата жена хвърли бърз поглед към късите панталонки на Ани. — И, освен това е официално.

Ноа отново се размърда и Ани веднага долови неподражаемата закачливост в тона му.

— Скъпа Розмари, тактичността ти е като на слон в стъкларски магазин. Повярвай ми — Ани много добре знае как да се облича!

Предизвикателният му и подигравателен поглед срещна очите на младата жена и тя се разсмя. Беше сигурна, че и двамата в този момент си бяха помислили за жълтата рокличка.

— Тогава може и да остана — съгласи се тя.

— Значи се уговорихме! — каза облекчено старата жена. — Така ми се искаше Ноа да има с кого да отиде на бала. Той не си е уговарял среща, откакто се раздели с онази глупава жена, която той наричаше своя годеница, преди няколко години и хората започнаха да се питат, да не би да е... — тя понижи гласа си до заговорнически шепот — да не би да е... Е, знаеш какво.

Ани се сдържа да не се изкикоти, което ѝ коства големи усилия, особено усещайки намръщения поглед на Ноа върху себе си.

— Разбирам.

— Розмари! — каза Ноа предупредително с глас, който би накарал повечето хора да потреперят, но старата жена не му обърна никакво внимание.

— Значи ще дойдеш? С Ноа? — попита Розмари с надежда, грабвайки мръсната ръка на Ани.

Нещо потрепна в нея — внезапно желание да бъде лекомислена, непреодолима нужда да се впусне в нещо, различно от обичайната ѝ работа, подсъзнателен подтик да се съгласи. Не смееше да погледне Ноа.

— Няма да го пропусна.

„Годеница? — помисли си тя, избягвайки очите на Ноа. — Какво ли е станало с нея? И какво общо имаше тя с така силното му нежелание да се довери на когото и да било?“ — Рисува и погледна към него.

Той гледаше кръвнишки Розмари, която сякаш изобщо не забелязваше негодуванието на сина си. Ани не можа да се сдържи и се засмя при вида на гневните пламъчета в очите му. Нещата се изясняваха най-накрая. Той не искаше да си уговаря любовна среща с нея. И причината, че замълча, не беше някаква грижа за нейните наранени чувства. Никога не го бе интересувало дали се държи грубо или не. Неговата загриженост за майка му го бе спряла. Вероятно, ако бе отказал, щеше да я разстрои и да я върне отново в безпаметното ѝ състояние.

Но Ани не се интересуваше от това. Той просто не искаше да бъде с нея, но това не беше поради факта, че не може да я понася за по-дълго време около себе си. Тя дори можеше да се обзаложи, че е точно обратното. Ани чувстваше жадните му очи, които се впираха в нея всеки път, когато преценеше, че тя не го забелязва. Това я възбуждаше по начин, който ѝ се бе струвал невъзможен преди. Но нещо го караше да се държи настрана и тя отчаяно искаше да разбере какво бе то. Можеше да разчита само на въображението си, за да си представи тъмните случки, които се криеха в миналото му и можеха да обяснят пълното му нежелание да ѝ се довери и да ѝ се отдаде. Тя страдеше заради него и гореше от желание да облекчи болката му. Само да ѝ позволеше...

В този миг осъзна, че би рискувала цялата мъка на света само за да бъде с него. Трагедията в живота ѝ я бе научила, че човек не трябва да зависи от бъдещето си, че нещата, които имат значение, са тук и сега. Тя би обичала в настоящето с надеждата, че бъдещето ще дойде по-прекрасно и по-красиво и ще я направи щастлива.

Тя погледна радостното лице на Розмари, след това премести очи към намръщения мъж и почувства удовлетворение, което не бе

изпитвала от години. Тук тя се почувства на мястото си.

Да, нещата се изясняваха.

След поредната безсънна нощ, изпълнена с изгарящи картини и ужасяващи спомени, Ани се чувстваше изтощена и на края на силите си. Знаеше, че изобщо не би могла да бъде приятна компания на закуска, но бе обещала на баща си.

Те сядяха един срещу друг в някакво малко кафене и се забавляваха с приятни спомени, докато отвратителното ѝ настроение я напусна.

— Спомняш ли си веднъж, когато двамата с Джес дойдохте в службата да ме видите и ти се бе качила в една от пожарните коли, докато аз говорех по телефона? — попита я Рос. — Беше на около пет години.

Ани се усмихна — спомняше си прекрасно.

— Аз заспах, докато те чаках.

— И после изкарали колата по някакъв сигнал, а ние се уплашихме, къде би могла да отидеш.

— Бяхте пратили всички полицейски коли в града да ме търсят, а аз се събудих едва, когато екипът се върна обратно и се чудех за какво ли е цялата бъркотия наоколо.

Рос поклати глава.

— Трябва да си спяла наистина много дълбоко.

„Бих дала всичко да мога да спя отново така“ — помисли си тя, прикривайки една прозявка. Вече изобщо не заспиваше толкова лесно.

Като че ли четейки мислите ѝ, Рос попита:

— Какво те тревожи?

Тя отвори уста, за да му каже, че всичко е наред, но той махна с ръка, прекъсвайки я рязко.

— Мразя това, Ани! Виждам, че не можеш да спиш заради случилото се. Виждам, че непрекъснато се бориш със спомените и направо ми се иска да разкъсам този тип.

— Знам, знам — промълви тя тихо.

Той удари по масата с юмруци.

— И не мога да го направя, защото не мога да открия този тип. Това направо ме убива.

— Всичко ще бъде наред, Рос — каза тя, опитвайки се да го поуспокои. — Ще се справим.

— Да — съгласи се той. — Може би. Впрегнал съм всеки човек от групата в този случай. — Той взе ръката ѝ. — Благодаря ти, че дойде, Ани. Май вече не прекарваме твърде много часове заедно. Но и малкото време, в което се виждаме, ми е страшно приятно. А и ти скоро ще си заминеш.

Тя кимна:

— Но няма да изгубим връзка... както преди. — Нямахте да позволи това да се случи. Той бе всичко, което ѝ бе останало.

Когато се върна отново в Тейлър Хаус, тя се чувстваше малко по-спокойна и беше в значително по-добро настроение. Докато вървеше към голямата къща, до нея достигна бурен детски смях. Смени посоката и колкото повече се приближаваше до тенис кортовете, толкова повече се усилиха виковете и ръкоплясканията. Когато стигна, видя няколко момчета, които лудо приветстваха двамата играчи — Ноа и Адам — един младеж от постоянния персонал на Тейлър Хаус.

Младата жена изпита истинско удоволствие да наблюдава радостта и възбудата, изписани по детските лица, докато вниманието ѝ не беше привлечено от играта. Никога не беше възприемала тениса като интригуващ.

До този момент.

Тя беше зад гърба на Ноа. Младият мъж бягаше грациозно, дългите му и енергични крака прилякаха и се изпъваха при всеки удар. Мускулите на ръцете и раменете му се свиваха, погледът му се съсредоточаваше, когато топката се сблъскваше с ракетата му.

Гледката я очарова и изведнъж се почувства смешно развълнувана. Двамата мъже си прехвърляха топката дълго време, а благоговеещата агитка затихна в страхопочитание. Пукотът от удрянето на топката в ракетата ставаше все по-чест, докато всеки един от мъжете се опитваше да докаже, че той е най-добрият. Ноа заби топката в игрището на Адам и взе точка. И следващата. И следващата. Тогава Адам го излъга с красив нисък удар и спечели точка. Децата се разкрещяха одобрително. По челото на Ноа изби пот, която той избърса с маншета си, преди да забие топката в мрежата. Падна на колене, дишайки тежко.

Адам се засмя триумфално, а децата дюдюкаха щастливо.

— Виж ти! — изкрещя Адам, смеейки се. — А аз си мислех, че ти си професионалистът.

Ноа се засмя ехидно и бавно стана, вадейки друга топка от джоба си. Адам въздъхна и се върна назад, вече сериозен. Ноа го подкани с ръка да изиграят още един сет, на което Адам отвърна с насмешливо изплашена физиономия.

Ноа сервира два пъти един след друг. Топката излетя толкова бързо, така че Ани не можа да проследи полета ѝ. Не успя и Адам.

Децата крещяха от радост, а Ани въздъхна облекчено, несъзнавайки, че бе задържала дъха си. Сърцето ѝ биеше лудо и тя си тръгна от корта преди Ноа да я бе видял.

През времето, когато той играеше професионално, тя не бе гледала нито един негов мач по телевизията и сега съжеляваше за пропуска си. Той се движеше на корта с грацията и увереността на талантлив танцьор, с енергията и храбростта на пантера. Тялото му беше съразмерно развито и красиво — изключение правеше дългият грапав белег, който тя бе видяла на коляното му. Ани се чудеше дали белегът му причинява толкова болка, колкото на нея, когато го видя.

„Явно съм по-уморена, отколкото си мисля — каза си тя. — Последното нещо, което иска Ноа от мен, е съжаление.“

Телефонът извънтя. Ани го чу, докато вървеше към Тейлър Хаус. Извънтя отново. И отново. Тя се огледа, но не видя никого наоколо. Свивайки рамене, вдигна слушалката. Обаждаше се Бес, секретарката на службата за градско планиране. Отчаяно търсеше Ноа.

— Съжелявам — каза Ани много любезно, макар че не понасяше заглушените, лигави гласове по принцип. — Не е тук в момента. — Споменът за това къде е Ноа, какво прави и начинът, по който го прави, накара сърцето ѝ отново да заби лудо.

— Оу — въздъхна Бес със секси „Мерилин Монро“ глас, който лазеше по нервите на Ани. — В него се намира моето единствено копие на разпечатката с информация за работата, която върши той за нас. Трябва да говоря с него.

Ани извъртя очи. „Със сигурност е така“ — помисли си тя, а на глас непреднамерено каза:

— Добре. Ще отида до кабинета му и ще потърся това, което ви е нужно. Как изглежда?

Жената, попаднала в капана, който сама бе заложила, възрази. Ани остави упоритата Бес да почака и отиде в кабинета на Ноа. Вратата беше затворена, но без да е заключена и въпреки това Ани се колебаеше. Ноа имаше изрични указания за тази стая. Мразеше да го безпокоят, когато е вътре, а още повече мразеше да влиза някой, когато него го няма. Собствеността му беше свещена и тя се съобразяваше с това. Но алтернативата Бес да дойде в къщата, я накара да пристъпи указанията на Ноа. Нямахме никакво желание да наблюдава как една капризна жена се навърта около него.

Стаята беше широка и типична за мъж. Върху едно тъмно дъбово бюро имаше компютър, а върху другото бяха разхвърляни разпечатки и папки. Тъмнзеленият килим едва се забелязваше под купчините хартии и книги. Две от стените бяха покрити с претъпкани рафтове. Другата стена беше изцяло заета от прозорци, които гледаха към скалите и океана. Това очевидно беше кабинет на човек, който работи къщи. Никъде нямаше празно място. Ани трябваше да стъпи върху разпилените по пода листи и книги, само за да влезе.

Тя огледа скъпия компютър, напълно осъзнавайки, че Ноа гради пълноценна и отделна кариера в тази стая. Със своето всестранно и достойно за уважение познание за компютрите, печелеше много повече, отколкото като професионален тенисист — а това не беше никак малко. Сядайки на стола — единственото свободно място в целия кабинет — Ани вдигна телефона.

Бес имаше силно желание да говори.

— Вие сестра му ли сте?

— Не — отвърна Ани накриво, засмивайки се на младежкия глас. — Просто... — „Какво, по дяволите съм?“ — ... приятелка.

— Аз също — каза Бес заговорнически. — Макар че не без усилие. Той е толкова любезен и срамежлив. И толкова внимателен, нали разбираш? И секси — въздъхна замечтано като тийнейджърка.

Ани преглътна смеха си, докато търсеше нужния лист сред камарите на бюрото. Ноа — любезен? Секси — по-приемливо, но внимателен и срамежлив.

— Намери ли нещо интересно?

Ани скочи изплашено и погледна напред. Облегнат до касата на вратата, с кръстосани пред гърдите си ръце, Ноа беше впил

смразяващия си поглед в нея. Тонът му беше леден — в пълен контраст с пламъчетата в очите му.

— Срамежлив и внимателен като дявол — измърмори си младата жена под носа, докато ставаше от стола му. — Бес е на телефона и има нужда от...

— Добре — каза той рязко, отблъсквайки се от вратата. — Дай ми телефона.

— Окей — отвърна тя неловко. Беше пристъпила в забранена територия и знаеше това много добре. Беше вече на вратата, когато той я повика. Бавно се обърна, мразейки червенината, избила по лицето ѝ.

— Ако се нуждаех от секретарка, щях да си наема.

— Хубаво. В такъв случай си купи телефонен секретар. — Затвори внимателно вратата, макар че предпочиташе да я затръшне. В неин интерес беше да се измъкне по-бързо от тази неудобна ситуация, но когато чу през вратата как Ноа отговаря на Бес със сладък, любезен и дори срамежлив глас, тя избухна. Отвори отново вратата точно навреме, за да види как той оставя телефона с тънка усмивчица, играеща по устните му. Това още повече я вбеси.

— Все още съм тук — каза тя предизвикателно.

— Виждам. — Ноа се отблъсна от бюрото с въздишка, и погледна към нея. Той все още беше с тенис екипа си и блестящата му белота контрастираше с тена и тъмните му очи. Влажната му коса бе прилепнала по челото.

Той изглеждаше много по-добре, отколкото един омразен мъж имаше право да изглежда.

— Каж ми Ноа Тейлър, какво ти дава право да бъдеш толкова ужасяващо груб и меланхоличен? Не мога да те разбера. В един момент ми говориш троснато, сякаш само видът ми те отвращава. В следващия изглеждаш толкова... как да го кажа... привлечен от мен. Искам да знам — трябва да знам — кое от двете е?

— Кои двете?

Лицето му беше безизразно и тя започна горчиво да съжالياва за избухването си. Сложи ръцете си на кръста и въздъхна.

— Двете са — повтори — или не можеш да ме понасяш или те привличам.

Погледът му срещна нейния и тя с очарование забеляза, че очите му вече не излъчват хлад, а са пълни с топлина, чувственост и още

нещо.

— Привличаш ме.

„Слава богу“ — помисли си облекчено тя.

— Добре — каза на глас, пренебрегвайки биещото си сърце. — И ти си привлекателен.

Устните му леко трепнаха.

— Права си.

Мътните го взели — та той се забавляваше. Тя си спомни колко дълго бяха живели заедно преди, как той я измъкна от пожара и почувства нужда да го попита:

— Да не би да те привличам, защото си мислиш, че имам нужда от теб? — Тя посочи превързаните си колене.

— Ани — каза с лек смях, прекарвайки ръка през косата си. — Ти не се нуждаеш от никого. Знаеш това, както го знам и аз.

„А може би не е така“ — помисли си тя, докато си тръгваше. Но със сигурност би било лукс да се отдаде на емоциите си и да опита някой път. Просто за малко. Искаше ѝ се да се хвърли в прегръдките му и да плаче, да плаче истински, така както не бе плакала от дете. За малко щеше да го направи сега, но това само би потвърдило мнението ѝ, че тя го привлича, само защото се нуждае от него.

Мисълта, че може би това е вярно, не ѝ беше никак приятна.

Ани изкара още една безсънна нощ. Дългите натрапчиви сънища я караха да се мята в леглото. Образите на близките ѝ, а след това и на Ноа се въртяха из съзнанието ѝ и тя не можеше да се отърси от тях.

На съмване се отказа от това, стана и отиде в голямата къща. Беше обещала на Ед готвача, че ще му донесе пресни домати от градината, така че той да направи известния в цялата околност омлет. Облечена в любимите си къси панталонки и одърпана тениска, мина през още неогряната от слънцето градина, наслаждавайки се на свежия, хладен въздух. „Трябва да отида на плажа да потичам“ — помисли си тя. — „Но първо да свърша с доматите“. Докато ги събираше в края на широката си тениска, младата жена си тананикаше тихичко. После се отправи към задната врата.

Ед я посрещна с широка усмивка.

— Значи не си забравила!

Беше нисък, пълен мъж с черна коса и дълбоки, безизразни очи, които му придаваха величествен вид, контрастиращ с внимателните му и любезни маниери. Той винаги бе работил тук и си я спомняше от времето, когато тя, Джес и Ноа крадяха от неговите току-що изпечени курабийки.

Тя сложи домати внимателно на масата.

— Виж колко са големи! Розмари ще бъде очарована.

Лицето на Ед внезапно помръкна.

— Днес за нея е лош ден, Ани.

— О-о-о — добре знаеше какво означава това. Розмари забравяше коя е и къде се намира. И това правеше ситуацията много трудна за всички наоколо, защото старата жена често ставаше раздразнителна и зла в болестта си. Особено за Ноа, който сякаш приемаше всичко спокойно, но Ани подозираше, че по този начин той се опитва да прикрие огромната болка, която това му причиняваше.

— Има ли нещо, с което бих могла да помогна? — И двамата знаеха, че напоследък лошите дни за Розмари бяха много повече от добрите.

— Е, всъщност, има — отвърна Ед с благодарност. — Би могла да изтичаш до магазина вместо мен. Ще ми е необходима доста помощ, а не мога да изляза. И все пак ми трябва чушки, хлебчета за хамбургери, мляко...

— Почакай малко — прекъсна го Ани, смеейки се. — Имам много слаба памет. Нека си взема нещо за писане. — Тя грабна химикала и бележника от поставката за телефона и се опита да запише поръчките. — О, този химикал е свършил!

— Дай, нека ти покажа един номер. — Той измъкна запалка от джоба си. — Винаги става.

Щракна запалката и Ани изпусна бележника с писък.

Очите ѝ бяха приковани в пламъчето, а мислите ѝ изведнъж я пренесоха назад във времето.

Виждаше колата, погълната от пламъци и дим. Ехтяха писъци и тя с ужас осъзна, че това са нейните писъци, а не на Джес и майка ѝ. За тях бе вече твърде късно.

— Ани? — Ноа бе влязъл в кухнята и гледаше въпросително ту към нея, ту към Ед.

Тя бе облечена в красивата си рокля за бала. Рос я бе прегърнал, а тя крещеше, дращеше и удряше — отчаяно искаше да стигне до горящата кола, но той бе твърде силен.

— Късно е, скъпа — повтаряше той през сълзи, — вече е твърде късно.

— Не! — крещеше тя. — Не може да бъде.

— Ани? — повтори Ноа. В гласа му прозвуча искрена загриженост. Ед все още държеше запалката пред очите ѝ и той блъсна ръката му. — Пламъкът го няма вече. Погледни! — Той я грабна за раменете и леко я разтърси, докато тя най-накрая отвори очи.

— Ноа? — Стисна китките му, сякаш от това зависеше живота ѝ. По лицето ѝ бе изписана уплаха и учудване. Господи! Всичко изглеждаше така истинско. Сякаш го бе преживяла отново. Какво се бе случило с нея?

— Аз съм — промълви той, навеждайки се към нея, за да я погледне в очите. — Успокой се. Аз съм.

Тя облегна глава на гърдите му и се успокои малко, а той след кратко колебание, все пак я притисна в прегръдките си.

— Господи, Ноа, толкова ме е страх. Мисля, че полудявам.

— Не — отвърна той. Дъхът му погали косите ѝ. — Всичко ще бъде наред, обещавам ти!

Внезапно тя се отдръпна назад и вдигна към него очите си, пълни с ужас.

— Обещата, Ноа. Сетих се. О, господи!

— Окей — каза той спокойно, плъзвайки ръце в джобовете на джинсите си. — Какво си спомни?

Тя пое дълбоко въздух.

— Обещата, която намерих в къщата — тя бе от любимия чифт на мама. Когато я извадиха от изгорялата кола, тя носеше само едната. Познах я въпреки, че бе пострадала от огъня. — Тя се опита да преглътне буцата, която бе заседнала в гърлото ѝ.

— И защо носеше само едната?

— Точно това е въпросът — промълви тя. — Никога не съм се замисляла за това преди. И сега някой открадна другата.

Той се взираше в някаква точка зад нея, дълбоко замислен.

— Защо? — попита най-накрая.

Ани поклати глава.

— Нямам представа — отвърна тя, отстъпвайки.

И когато понечи да я прегърне отново, тя се дръпна още крачка назад. Ръцете му се отпуснаха.

„Така трябва да бъде“ — помисли си тя. Не искаше да се нуждае от него повече, отколкото той се нуждаеше от нея. Всичко щеше да бъде наред, ако не чувстваше така осезаемо потребността от силните му ръце около себе си.

— Бяла си като платно.

Тя все още трепереше, но Ноа изобщо не изглеждаше загрижен, нито пък готов да ѝ предложи утеха. Заболя я повече, отколкото ѝ се искаше да признае.

— Добре съм, благодаря.

Той изобщо не ѝ повярва.

— Ани...

— Трябва да открия какво е станало с обещата! — Тя се обърна, и изхвърча от кухнята и от Тейлър Хаус.

Докато пресичаше огромната градина, за да стигне до своята къщичка, Ани чуваше чудния шум на прибоя в далечината и изведнъж променила решението си, тя зави към морето. На другия край на имението имаше стръмни стъпала, които водеха към плажа. Тя изтича надолу и с надежда погледна към малкия кей, на който като дете често бе идвала за риба.

Събу в движение леките си спортни обувки и в момента, в който пръстите ѝ почувстваха пясъка, тя се затича напред. Кошмарът, който я обгръщаше, бе потискащ и сякаш нямаше да има край. Пък и непонятната ѝ страст към мъжа, когото бе познавала през целия си живот, я правеше неспокойна и напрегната. Тичаше, без да обръща внимание на прекрасния изгрев над планините на изток. Тичаше и тичаше, без да мисли за разстоянията, докато внезапно почувства, че не е сама.

Свивайки се от страх и след това отпусвайки се облекчено, тя се строполи на пясъка. Дишаше тежко и припряно.

Чувстваше се изтощена. През всичките тези години бе преодолявала скръбта си, заравяйки се в работата си. А сега бе принудена да се изправи лице в лице с целия този кошмар и всичко ѝ се струваше толкова трудно. Искаше ѝ се да избяга, да забрави. Поне за малко.

Ани погледна към мъжа до себе си. Той изглеждаше някак странно скован.

Ноа падна на колене, задъхан. Наведе глава и се подпря с ръце на бедрата си. Гърдите му се изпъваха и свиваха припряно. Не каза нищо.

Пясъкът вибрираше под напора на мощните вълни. Небето изсветля, приемайки новия ден. Край тях се носеше величественият шум на прибоя.

Раздразнението от тона, с който ѝ бе говорил предишния ден в офиса, се бе изпарило. В края на краищата тя си бе позволила да нахълта в неговото неприкосновено кътче. Пък и някъде дълбоко в себе си чувстваше, че Ноа не се бе ядосал на това, че го бе направила, а на магическия начин, по който го бе привлякла. Трябваше да се досети! Той я привличаше по същия обезпокояващ начин.

Беше крайно време да се направи нещо по въпроса.

Тя се приплъзна по пясъка, измествайки се така, че да застане срещу него. Телата им почти се докосваха. Той повдигна глава и Ани видя намръщеното му лице. Между тъмните му вежди се бе образувала дълбока бръчка. Като че по своя воля ръката ѝ се протегна към челото му, за да я приглади.

Ноа светкавично хвана китката ѝ.

— Недей! — каза той дрезгаво.

— Защо? — прошепна тя. Тялото ѝ докосна неговото. — Какво ще ти навреди? — Тя повдигна поглед и се взря нежно в очите му, усещайки напрежението, което се излъчваше от него. — Моля те, Ноа. Аз... Имам нужда от това!

— Ани — каза той с нисък, предупреждаващ глас, който бе в контраст с треперещите му ръце, които се опитваха да я отблъснат. — Престани!

— Не мога — призна тя. С цялото си тяло се съпротивляваше на опитите му да я отдалечи от себе си. Тя протегна ръце към главата му, зарови пръсти в косата му и прокара влажните си, меки устни по бузата му.

— Няма да ме докоснеш, няма да ме целунеш, а аз чувствам, че го желаяш. Защо, Ноа? Защо?

— Не трябва! — процеди през зъби той. Беше я хванал за раменете, но нито я привличаше към себе си, нито се опитваше да я

отстрани. — Ти си сестра на Джес. Исусе! Ти си практически моя сестра!

— Не, не съм твоя сестра! Никога не би изпитал подобно нещо към собствената си плът и кръв!

Ани леко ухапа ухото му и той въздъхна шумно.

— Целуни ме, Ноа! Моля те! — Тя нежно докосна чувствителната точка зад ухото му с върха на езика си.

Той изстена. Събори я на пясъка и я последва, покривайки я с тялото си. Тя се стегна, приготвяйки се за груба, гореща, гневна целувка. Но той истински я изненада.

Беше опустошително чувствено, непоносимо нежно. И толкова бавно и покоряващо, че Ани почувства, как тялото ѝ се отпуска обезсилено. Беше благодарна, че вече бе на пясъка. Ръцете му я обгърнаха и той я завъртя така, че легнаха настрана, с лице един към друг. Пръстите му се плъзнаха под памучната ѝ тениска и нежно погалиха голата ѝ плът, докато езикът му бавно и внимателно си проправяше път между чувствените ѝ устни. Сърцето ѝ биеше лудо и тя се почувства гореща, влажна и непоносимо готова за изцялото, силно и възбудено тяло на мъжа, притиснат до нея.

Ноа се отдръпна и се вгледа в нея. Погледът му се бе прояснил. Той бе толкова очарован и видимо покорен, колкото и самата тя.

— Господи — прошепна тя. Не можеше да откъсне очи от сериозните му и невероятно възбуждащи устни. — Мили боже!

Той я бе обгърнал с ръцете си, телата им бяха сплетени. Изведнъж тя почувства страстно желание за още и още, което сякаш я изгаряше и със сигурност я плашеше.

В отговор на това Ноа я обърна по гръб, зарови пръсти в косите ѝ и докосна устните ѝ. Целувката бе дълга, влажна и дълбока, и толкова възбуждаща, че тя не можеше да направи нищо друго, освен да ѝ се отдаде изцяло.

Сигурните му, силни ръце докосваха нежно пламтящата ѝ плът и я караха да потръпва от удоволствие. Усещайки непреодолимо нейната страст, той я притисна силно към горещото си, възбудено тяло. Тя го желаше отчаяно, повече отколкото бе желала някого през целия си живот.

В далечината се чуваше трясъкът на разбиващите се вълни, който се сливаше с пулсирането на лудо биещите им сърца. Но имаше

и нещо друго. Постепенно те осъзнаха, че това бе звукът на гласове. Радостни гласове и смях, които ставаха все по-силни, докато се приближаваха към високата пясъчна дюна, която ги скриваше.

Ноа освободи Ани от прегръдката си и тя седна, облизвайки влажните си устни и пригладжайки раздърпаната си тениска. Той се изправи и ѝ подаде ръка, за да я вдигне. Дишаше тежко. Клепачите тежаха над очите му, които бяха по-тъмни от всякога в тях бяха изписани едновременно силна страст и горчиво съжаление.

Толкова смела и решителна само до преди миг, Ани изведнъж се почувства ужасена от неконтролируемите желания, които разтърсваха тялото ѝ. Можеше да направи само едно.

Тя му обърна гръб и избяга.

ГЛАВА ПЕТА

Ноа наблюдаваше как си отива, все още скрит от децата. Сърцето блъскаше в гърдите му лудо, дъхът му все още бе учестен и той едва успя да скрие намръщаното изражение на лицето си, когато Мартин и още две момчета се показаха иззад пясъчния хълм, усмихвайки се и махайки с ръце.

С острия си поглед Джери проследи бързо отдалечаващата се фигура на Ани.

— К'во правехте? — попита той лукаво.

— Ние просто... — „По дяволите“ — изруга наум Ноа. — Просто си говорехме.

Джери се ухили.

— А-ха. И как си се задъхал толкова, ако само сте си говорили?

„Хитро хлапе!“ — помисли си Ноа.

— Вече съм стар — отвърна гласно.

Устните на момчето се разтегнаха в широка усмивка и Ноа изведнъж се почувства горд. Това, че бе успял да накара момчето да се засмее, без значение, че то се смееше на него, си беше цяло геройство.

— Че на колко си години? — попита Мартин, любопитно измервайки с поглед Ноа.

Самочувствието му подсказа, че той всъщност имаше тяло на мъж с десет години по-млад, отколкото бе той самият и че хората често го забелязваха. Това бе безспорен факт. Ноа бе истински атлет.

— Твърде съм стар, за да ти кажа.

— Розмари веднъж ми каза, че те била на борба!

Ноа усети, че се усмихва.

— Бях само на осем години, Мартин.

— Че аз сега съм по-голям!

Очите на момчето блеснаха предизвикателно и това развълнува Ноа. Той кимна с присмехулна сериозност, фактът, че Мартин го молеше, макар и по заобиколен начин, да се борят, беше истинска победа.

— Така ли? — Докосна бицепса на момчето и продължи: — Работиш по въпроса, а?

Мартин сви скромно рамене.

— Да, малко.

— Аз също! — Джери преднамерено скръсти ръце, и стегна мускулите си.

Ноа повдигна вежди и кимна.

— Който победи, изяжда десерта на падналия.

— Съгласни — отвърнаха момчетата в един глас, и се нахвърлиха върху него.

Двайсетина минути по-късно тримата бяха страшно потни, запъхтени и се заливаха от смях. Момчетата успяха да го склонят да поиграе с тях малко волейбол. След това го придумаха с хиляди молби да ги заведе за риба на малкия кей.

Ноа добре знаеше, че лятото е мечтаното време за всеки кипящ от енергия тийнейджър и дори за миг не съжали за изгубеното в игри и смях време. Беше щастлив да вижда как двете момчета постепенно излизат от черупките си. Дори на два пъти Джери позволи да му помогне да сложи стръв на кукичката му.

Но съвсем естествено по-голямата част от съзнанието му все още бе на плажа. Усещаше горещото, страстно женско тяло под своето и тихите стенания все още звучаха в ушите му.

От момента, в който влезе в кабинета си и седна зад бюрото, той се чувстваше толкова безсилен, че беше готов да обезглави първия човек, когото види. С усилие на волята се опитваше да се концентрира над работата си — голям компютърен проект, който изпълняваше за градската управа на Сан Райо. Трябваше да пренастрои главната компютърна програма така, че да бъдат свързани помежду си Полицията, Пожарната и Бърза помощ. Всичко трябваше да бъде препрограмирано — от личните каталози до компютрите на спешния телефон 911. Това беше сложна работа и единствената, която би го откъснала от мислите му за някаква си блондинка.

Но и това не помогна.

След цял час безуспешни опити да се съсредоточи над работата си, Ноа удари с ръце ръба на бюрото си, отблъсквайки се назад с подвижния си работен стол. Последва дълга и засукана ругатня. Той скочи на крака, отиде до прозореца и се загледа в океана.

Бе целунал Ани. Малката сестра на Джес. Въпреки хилядите обещания, които бе дал пред себе си да не я докосва, все пак я бе целунал. И това му бе харесало невероятно, ужасяващо много.

Беше позволил тя да превземе мислите му. Ето докъде доведоха „братските чувства“! Трябваше да бъде обесен за нещата, които му бяха минали през главата и за които единствен той знаеше. Ани се бе вмъкнала твърде дълбоко в съзнанието му и по този начин тя би могла много лесно да го нарани. Ноа знаеше, че трябва да спре всичко това. Нима не бе научил урока си досега, и то по възможно най-мъчителния начин? Не можеше да разкрие чувствата си, без да рискува те да бъдат стъпкани в калта. Това бе научил от майка си, а бившата му годеница бе потвърдила правотата на тази поука.

„Още само една седмица“ — утеши се той. Ани щеше да си отиде — обратно в своя бурен живот, изпълнен с постоянни пътувания и много писане, и което бе по-важно, щеше да напусне живота му.

Така щеше да е най-добре.

Защо тогава изпитваше страх — чувството, което ненавиждаше повече от всичко. Знаеше от собствения си опит какво означава истински страх и винаги се бе надявал, че никога вече няма да го изпита.

Но този път страхът му беше без лице. Една част идваше от постоянната му тревога за безопасността на Ани. Не можеше да пренебрегне това чувство, въпреки че Рос го бе уверявал, че тя е практически извън всякаква реална опасност. Но по-голямата и истински неуловимата част от страха му бе породена от това, че Ани все пак щеше да си замине.

— Ноа.

Той се изпъна при звука на мекия ѝ мелодичен глас.

— Имаш ли минутка? — попита Ани.

Господи, не! Ако ѝ дадеше само една минута, нямаше да се съдържи и щеше да я целуне така, че и двамата щяха да запомнят този миг завинаги.

— Зает съм!

Ани хвърли поглед през прозореца, през който той бе наблюдавал океана само допреди секунда и се усмихна тъжно и загадъчно.

— Виждам.

Той въздъхна.

— Какво има?

Ани стъпи върху някакви папки на пода, усмихвайки се добродушно и застана до Ноа. Двамата стояха един до друг, загледани през прозореца. Телата им почти се докосваха. Той улови лекия ѝ парфюм с аромат на пролетни цветя, наблюдавайки как залязващото слънце се отразява в блестящите ѝ коси с цвят на разтопено злато. Изражението ѝ беше отчуждено, почти отчаяно и той почувства истинско съжаление.

Осъзна, че тя изглеждаше така заради него. Нещата между тях никога нямаше да бъдат същите, само защото той изгуби контрол над себе си на плажа. По дяволите, дори сега единственото, за което можеше да мисли, бе как я целува отново и как тя се отпуска в ръцете му блажено. Прибра ръцете си в джобовете, свивайки ги в юмруци. Трябваше да се бори с желанието си да я сграбчи отново в прегръдките си и да се загуби в топлината ѝ.

Силата на страстта му го накара да потръпне и въпреки това всичко, което искаше в този момент, бе да разчисти камарата листове от бюрото си и да я просне на него, да почувства изпънатото ѝ тяло под своето и краката ѝ обвити около себе си...

— Защо не ми се доверяваш?

Той ѝ хвърли стъписан поглед.

— Какво?

Тя го погледна спокойно и безкрайно търпеливо.

— Доверие, Ноа. Защо не ми се довериш?

Той се взираше в нея безмълвен.

— Това е просто въпрос — отвърна тя, усмихвайки се нежно. — Гледаш ме, сякаш си изправен пред Инквизицията.

Вероятно изглеждаше точно така. Доверие. Защо не ѝ се доверява? Това бе наистина основният въпрос. И отговорът му бе добре известен, и въпреки това нещата не изглеждаха по-лесни.

Прекрасно си спомняше първия път, когато се бе доверил.

— Не се осмелявай да плачеш, хлапе! Ако се разплачеш, изхвъркваш от тук. Не го забравяй! — Това бе заявила жената, която му бе дала живот. И очевидно той го бе забравил, защото майка му го бе изоставила.

Той обърна глава и погледна през прозореца, без да вижда нищо.

— Не се доверявам на никого!

— Дори на Розмари?

— Розмари не е Розмари през повече от половината време. Как да ѝ се доверявам?

Магнетичните ѝ очи се взираха в него, но той продължаваше да гледа в прозореца. Океанът беше бурен — както винаги при залез-слънце. Това бе любимата му част от деня. Испита силно желание да е на брега в този момент. С Ани.

— На мен можеш да се довериш — каза Ани меко.

— Така ли? — попита той. Долови съмнението в думите си.

Тя също го бе усетила.

— Вече веднъж го направи.

— Тогава бяхме деца.

— Сега не сме много по-различни. Не можеш ли да ми разкажеш за страха си, Ноа?

— Не — каза той рязко.

— Свързан е с истинската ти майка, нали?

— Не си я спомням — излъга той.

— Изоставила те е, когато си бил на десет. Все трябва да си спомняш нещо. — Тя пристъпи към него, така че рамото ѝ докосна ръката му. Погледите им се кръстосаха в отражението на стъклото. Любопитните ѝ, топли сиви очи срещнаха неговите — тъмнокафяви, враждебни, напрегнати.

— Защо те е изоставила?

— Тя ме продаде. За дрога. — Господи, защо ѝ го каза!? Почувства как тя изтръпна. Видя ужаса в очите ѝ. Мразеше това. Мразеше да знае, че Ани изпитва съжаление към него.

— Ноа? — Тя се опита да го обърне към себе си, но той бе твърде силен.

Ноа се усмихваше студено на отражението си.

— За мой късмет тя се издъни и ме купи един полицаи, който работеше под прикритие. — Това го бе направило толкова недоверчив, че никога не успя да си създаде приятели в училище и трябваше дълги години да понася подигравките им мълчаливо. Докато не дойде Джес, който успя да се сприятели с него и да накара другите да го оставят на мира. Единственият му истински приятел и сега той бе мъртъв. Много години по-късно, когато стана професионален тенисист, хората

изведнъж започнаха да търсят неговото приятелство и да предпочитат да бъдат виждани в неговата компания. Той бе приел това само привидно, добре осъзнавайки, че те искаха не него, а славата и известността му.

В прекрасните ѝ очи проблеснаха възмущение, гняв и нещо друго, което той отказа да приеме.

— Как би могла една майка да направи това...

— Може — отвърна равнодушно, давайки ѝ да разбере, че не иска да го обсъжда.

— Но...

— Не ми се говори за това!

— Окей — каза тя колебливо и Ноа можеше да се закълне, че тя е истински потресена. — А какво стана с годеницата ти?

Трябваше да се досети, че това ще се случи. Той се подпря с ръка на перваза на прозореца, загледан в океана.

— Тази вечер задаваш твърде много въпроси.

Тя сви рамене, сякаш се извиняваше, но всъщност изобщо не изглеждаше притеснена и Ноа едва успя да прикрие неохотно появилата се на устните му усмивка.

— Професионална деформация. Хайде, разкажи ми за годеницата си.

— Какво за нея?

Те се гледаха няколко минути в отражението на стъклото.

— Можеш да бъдеш нацупен, груб и циничен, колкото си искаш, Ноа Тейлър — изобщо няма да отстъпя. Така че кажи ми, можеше ли да готви или да пере?

Устните му се изкривиха.

„Господи! — помисли си той. — Тя е истинско съкровище!“

— Не.

— Добре — отвърна тя с облекчение. — Аз също не мога. И защо я разкара?

— Задаваше твърде много въпроси.

Схванала шегата му, тя се усмихна, а след това се засмя с глас.

— Е, да. Това е наистина доста лош навик.

— Защо си толкова убедена, че аз съм я разкарал? — попита той внезапно, поглеждайки към нея.

Тя също се обърна и вдигна глава. Очите ѝ бяха толкова топли и нежни.

— Не ми казвай, че са ѝ омръзнали твоите умопомрачително нежни и чувствени целувки. Това никога няма да го повярвам.

Дъхът му секна и той изведнъж някак се скова. Ако тя продължаваше да го гледа по този начин, изобщо нямаше да бъде отговорен за действията си. Направи усилие и залепи отегчена усмивка на лицето си.

— Всъщност, беше точно нещо такова.

— Просто няма начин, Ноа!

Звучеше толкова убедено, но не беше права. Как изобщо би могъл да ѝ обясни, че се бе сгодил за жена, която си бе мислил, че обича и бе осъзнал по-късно, че тази любов е невъзможна. Жена, на която така и никога не бе казвал, че я обича.

Казваше се Трейси Поупуел. Същата ослепителна и страстна млада актриса, която в момента играеше в няколко наистина касови филма. Тя бе необуздана и красива, израснала без родители и също толкова самотна, колкото и самият той бе по онова време. Ноа изпита непреодолима страст към нея още първия път, когато я видя. Тя току-що бе преживяла невероятен кошмар — бяха я изнасилили продуцентът и партньорът ѝ в последния филм, който бе снимала, и тя имаше страхотна нужда от някого до себе си. Някой, който да не бъде агресивен или нетърпелив с нея. Ноа бе сам по това време. Обикаляше по шампионатите, вечно заобиколен от хора, с които не можеше да се сближи и на които просто не можеше да се довери. Тя успя да го убеди, че са създадени един за друг и в продължение на почти цяла година той ѝ бе вярвал сляпо. Тя бе разточителна и винаги зле с парите, но той не обръщаше внимание на това. Беше му приятно, че тя има нужда от него. Трейси бе истинска светска дама, всички я обичаха и тя го знаеше добре, но въпреки всичко, под ослепителната външност, тя имаше сърце. Или поне така си бе въобразявал Ноа.

— Не искаше да бъде свързана с един инвалид — каза той спокойно. — Напусна ме в деня, след като се бях наранил.

Погледът на Ани се спусна към коляното му, спирайки се на мястото, където добре знаеше, че се намира болезнено бледият белег върху загорялата му кожа. Не изглеждаше нито отвратена, нито

изпълнена със съжаление, а просто любопитна. Очите ѝ, пълни с неверие, бавно се вдигнаха и се вгледаха в него.

— Значи те е напуснала, докато ти си бил в болницата и си страдал в непоносими мъки?

Тъглите на устата му се изкривиха в едва доловима усмивка.

— А ти откъде знаеш, че съм страдал в непоносими мъки?

— А не си ли?

Само при мисълта за преживяното в онези дни и за неописуемата болка, през която бе преминал, челото му се покри с капчици студена пот.

— Може би. — Сви рамене, сякаш това нямаше никакво значение.

Ани въздъхна и сложи ръка на кръста си.

— Предполагам — произнесе бавно тя, — че не би могъл да се довериш на никого, освен на себе си. Поне досега е било винаги така.

— Нежните ѝ, пълни с увереност очи срещнаха неговите и ги плениха.

— Заобиколил си се с хора, които имат нужда от теб, които ти вярват. Децата, Розмари, подчинените ти. Но ти можеш и без тях. И си направил всичко възможно да се убедиш, че това е идеалният вариант. И нищо чудно, след всичко, през което си преминал. Но има още. В живота има много повече от това.

— Моят живот си е наред — отсече той. — Няма нужда да го анализираш.

Тя се усмихна тъжно. Протегна ръка и го погали нежно по бузата.

— Доверието е дар, който се печели трудно. Но ако ти ми дадеш своето, аз ще го пазя завинаги.

Той сви рамене, само за да не се предаде, да обърне глава и да целуне дланта, чиято топлина усещаше върху лицето си.

Ноа отлично знаеше, че тя е права. Никога не се доверяваше лесно — нито когато бе малък, а още по-малко сега. И това го ужасяваше — повече от всеки друг път. Повече от тогава, когато майка му го бе пребила и го бе продала. Повече от тогава, когато бе заобиколен от грубияни и присмехулници в училищния двор. Повече оттогава, когато осъзна, че е изгубил възможността вече някога да се състезава, защото бе наранил коляното си.

Братските чувства бяха отишли по дяволите. Ани Левърти се бе промъкнала в душата му, бе разкрила сърцето си, а на него не му беше останала никаква защита срещу това. Той отстъпи назад и ѝ обърна гръб, подпирайки се с трепереща ръка на ръба на прозореца. Беше го страх да се отдаде на чувствата си към нея. Страхуваше се от това, какво би се случило с него, когато тя си замине. Защото, в края на краищата, тя все пак щеше да се върне обратно към работата си, обратно към своя живот.

Господи, чувстваше се самотен. Не можеше да повярва, че Джес все още му липсва толкова много — след всичките тези години. Не беше възможно, но все пак беше истина. Чудеше се, какво ли би си помислил най-добрият му приятел, ако узнаеше похотливите му мисли, свързани със сестра му. Нямахше да бъде твърде очарован.

— Ами ти? — попита той отражението ѝ на стъклото. — Говориш така, сякаш всичко е страшно лесно. Онова там, доверието. И все пък не забелязвам ти да го раздаваш наляво и надясно.

— Аз ли? — каза тя, видимо объркана. — Какво... Какво имаш предвид?

Ноа обърна поглед към нея.

— Защо не си се омъжила?

Тя повдига брадичката си.

— Твърде млада съм още. Имам много време...

Той поклати тъжно глава и докосна бузата ѝ. Ани притвори очи и притисна лицето си до дланта му. Горещо, твърдо кълбо от страстно желание се сви в него.

— Мисля, че не е заради възрастта ти, Ани, и ти добре го знаеш. Прав ли съм?

Тя отстъпи назад, прехапвайки устни.

— Изобщо не знам за какво говориш!

— Знаеш много добре. Всичко е заради Джес и майка ти. — Сърцето му замря за миг, когато видя сянката на мъка и болка, която помрачи лицето ѝ. — Мисля, че се страхуваш.

— Не е вярно! — почти извика тя, и направи още една крачка назад.

— Всичко е наред, Ани. Повярвай ми, напълно те разбирам. Обичала си някога и си изгубила тази любов. Сега е много трудно да

се довериш отново и да заобичаш. Трудно е да повярваш на някого, точка.

— Аз ти вярвам — каза тя нежно, запалвайки нещо в душата му.

— Вярваш ми — прошепна той, и се обърна отново към прозореца. Погледът ѝ направо го ужасяваше. Просто нямаше сили да се противопостави на това чувство. Защо изобщо бе започнал всичко това?

— Можеш да ми се довериш, Ноа — промълви Ани зад гърба му, но той не можа да ѝ отговори. — Помисли за това!

Вълна след вълна, водната стихия се стоварваше върху брега. Ноа наблюдаваше океана и мислеше. Чу как вратата на кабинета му се затвори тихо зад него.

Остана сам.

Мъжът въздъхна с облекчение, когато запали клечката. Сърцето му биеше лудо, в очакване на жадувания миг. Целият миришеше на бензин и това толкова го дразнеше, че почти не можеше да се наслади на предстоящото. Почти.

Не искаше да използва мокри с бензин вестници, за да предизвика пожара, но се налагаше да смени методите си, за да не го хванат. Последствията му бяха добре известни.

Всички мисли излетяха от съзнанието му, когато се наведе и докосна с горящата клечка напоените вестници. Пламнаха веднага, горещи и ярки. Огнените езичета хукнаха в бясна надпревара, следвайки предначертания път.

— А-а-а-х! — въздъхна мъжът, чувствайки обичайния прилив на адреналин. Възбудата премина като тръпка по цялото му тяло. Пламъците бързо обхванаха изоставената къща — гредите ѝ бяха стари и сухи. Там нямаше никой, но това правеше удоволствието пълно. Нямаше никакъв смисъл да се нараняват невинни хора, освен ако случаят не го налагаше безпрекословно. Последния път всичко се бе развило толкова неочаквано, но смъртта бе избягната като по чудо, за щастие.

Покривът пламна, а в далечината вече се чуваха сирените. Пристъп на гняв разтърси тялото му — беше време да си върви, но все още не му се тръгваше. Винаги идваха твърде рано, дори прекалено

рано! А и този път не носеше видеокамерата си и нямаше да може да се наслаждава отново и отново на зрелището. Беше такъв глупак — изгуби я при последния пожар!

Понякога стоеше по цели нощи и гледаше касетите си. Те бяха най-голямата му тръпка и той се гордееше с тях. Имаше по една за всеки пожар, който бе правил, освен за този. Малко го притесняваше фактът, че камерата я нямаше. Това означаваше, че някой я бе намерил и бе гледал филма, който той бе заснел.

Но това нямаше значение сега. Важното бе да напусне сцената, преди да са се появили вечно търсещите опасността и тръпката пожарникари. Той въздъхна отново, този път тъжно. Пожарникарите обичаха само славата, а не самия огън и за това трябва да бъдат наказани! А той, той истински обичаше пламъците.

Ани се виждаше с баща си почти всеки ден. Засичаха се случайно в къщата, срещаха се на обяд или вечеря или просто се чуваха по телефона. Някогашните им непринудени отношения се бяха възстановили, за което тя бе истински благодарна.

Или поне би била, ако не продължаваше да я преследва натрапчивото безпокойство от обстоятелствата около пожара, който бе преживяла и ужасния спомен за смъртта на Джес и майка ѝ.

Тя отново бе питала Рос за обещата на майка си. Колкото повече мислеше за това, толкова повече цялата история губеше смисъла си. Защо те бяха влезли в онази кола, за да отидат на нейния бал без нея? И защо майка ѝ бе носила само едната обещана?

И още по-загадъчно — защо бе открадната другата обещана? Полицията бе претрупала случая. Пък и в крайна сметка никой не беше наранен и почти нищо не беше взето. И според Ани това правеше нещата още по-обезпокояващи. Струваше ѝ се, че всичко по някакъв начин е свързано. Проблемът обаче бе, че изобщо не можеше да проумее как.

Рос не ѝ даде почти никакви обяснения, и колкото повече го разпитваше, толкова по-притеснен ставаше той. Накрая, от уважение към чувствата му, тя се отказа.

Но не можеше да забрави, а имаше и още нещо, което не излизаше от мислите ѝ.

Бе изминала цяла седмица, откакто Ноа я бе целунал на плажа. Бе я целунал така, както никой друг не я бе целувал. Само споменът за това подкосяваше коленете ѝ и караше сърцето ѝ да забие обезумяло в гърдите ѝ.

Не бе оставала насаме с него, откакто бяха разговаряли в кабинета му, въпреки че се виждаха често. Ако изпитваше към него само някакво мимолетно увлечение, чувствата ѝ досега щяха да са избледнели. Но те не бяха изгубили и частица от свежестта си. Нещо в нея я караше да се чувства сигурна, че нещата бяха много по-дълбоки. Само ако можеше да каже същото и за чувствата му към нея...

Винаги усещаше погледа му върху себе си, когато бяха някъде заедно — сериозните му, тъмнокафяви очи, които я пронизваха и тя винаги се чудеше дали и той си мисли за това, което не даваше покой и на самата нея. Тя срещаше навъсения му поглед и забелязваше внезапния пламък в него, който сякаш я убеждаваше, че бе права.

Искаше ѝ се отново да я целуне, но не желаше да го притиска. Не и след нещата, които бе научила за миналото му. Беше трудно да се преодолее кошмарът от детство като неговото, но не беше невъзможно. Той просто се нуждаеше от подходящия човек в живота си, който би могъл да му помогне. Някой, на когото да се довери и да обича. Някой, който би бил негов истински приятел.

Ани отчаяно искаше тя да бъде този някой, но времето бе против нея. Трябваше да напусне Сан Райо след седмица — веднага след бала.

Тя лежеше в леглото си, втренчена в тавана. Сънят бягаше от клепките ѝ, както всяка друга нощ, откакто бе тук. Съзнанието ѝ се колебаеше на границата между реалния свят и царството на блажения покой. Едновременно жадуваше да заспи и се ужасяваше от кошмарите, които щяха да разрушат спокойствието на толкова трудно постигнатия, отморяващ сън. Тя хвърли бърз поглед към часовника до леглото. Беше едва единадесет и половина. За пореден път сънят бе почти непостижима мечта, така че тя се отказа от опитите си да заспи и отметна леките завивки настрана.

Навлече набързо дрехите си в тъмното, благодарна за топлата лятна нощ. Не се виждаше никаква светлинка в голямата къща и тя се зачуди дали и Ноа спи. Въображението ѝ нарисова стройното, мускулесто тяло, между полуотхвърлените завивки и тази картина бе толкова възбуждаща, но същевременно и някак леко плашеща. Тя се

спря за миг и се изсмя на себе си. Държеше се като лудо влюбена тийнейджърка, каквато всъщност никога не бе била. Винаги бе смятала, че да се стреми към неща, които не би могла да има, си е чиста загуба на време.

Преминавайки покрай къщата, тя направо подскочи, когато някой я повика.

— Ани. — Розмари стана от любимата си люлка на верандата. — Ще направиш ли компания на една стара дама с чаша студен чай?

Ани въздъхна облекчено. В първия момент се бе паникьосала при вида на Розмари — сама и ненадзиравана, при това на верандата. През лошите дни, а вече нямаше много добри, ако не я наблюдаваха, старата жена можеше да избяга, да отиде до магистралата и да се изгуби или нарани, но, слава богу, тази вечер тя бе добре.

— Не мога. Трябва да отида до къщата, за да събера още няколко неща.

— Хайде да вървим тогава!

— Да вървим?

— Ти ми помогна много — градината наистина изглежда превъзходно. Никога не е била такава.

— Розмари — каза Ани меко. — Не мисля, че трябва да се занимаваш с подреждане на големите, тежки сандъци.

Старата жена ѝ хвърли ироничен поглед.

— Скъпа, през целия си живот съм се занимавала с момчета — отгледала съм стотици. Смяташ ли, че няма да се справя с някакви си сандъци?

Ани се усмихна.

— Ужасно късно е.

— Знам — отвърна Розмари. — Но напоследък толкова рядко се случва да се чувствам добре. — Усмивката на Ани помръкна, когато старата жена добави: — Отбелязвам дните на календара в моята стая — дните, в които съм на себе си. Вече са съвсем малко.

— Хайде, ела — каза Ани нежно. — Ще се радвам на компанията ти.

Ноцта бе топла. Ани осветяваше пътя с фенерчето си, докато пресичаха парка и ливадата към родната ѝ къща.

Рос го нямаше. Типично за него. Тя отключи вратата и двете влязоха. Ани знаеше, че вече може да остане тук. Подът на долния

етаж беше изчистен, нямаше килим и стените бяха голи. Рос бе наел човек да възстанови всичко. Горният етаж бе почти незасегнат и тя можеше да се пренесе.

Просто не искаше да спи тук.

Тя щракна ключа на лампата, но и светлината не я накара да се чувства по-добре.

Розмари подсвирна при вида на стаята.

— Кажу ми, какво искаш да направя.

— В момента се занимавам с кухнята. — Показа ѝ празните сандъци, и купчината вестници, с които увиваше чупливите неща. В съзнанието на Ани споменът за кухнята, в нейните най-добри времена, беше толкова ярък, че сега полупразното помещение ѝ се струваше тъжно и изоставено, сякаш лишено от живот. Хаотичните ѝ чувства изведнъж изместиха всичко друго и тя почувства, че се нуждае да остане за момент сама.

— Отивам горе само да довърша два-три рафта. Веднага се връщам.

— Ани — каза предупредително Розмари, спирайки я с ръка. — Аз може да си изгубя разсъдък и...

— Няма да си изгубиш разсъдък — настоя Ани, ожесточено.

Старата жена се усмихна тъжно.

— Да, скъпа, възможността за това е доста реална. А сега, може би не трябва да се меса, но все пак искам да знам какво става между теб и Ноа.

Това бе последното нещо, което Ани бе очаквала да чуе.

— Какво става?! — попита тя, изведнъж се почувства някак слаба.

Розмари докосна ръката ѝ и се усмихна.

— Хайде, Ани. Имаш ли представа колко момчета съм отгледала? Не можеш да ме заблудиш!

— Аз... не се опитвам да те заблуждавам — отвърна Ани внимателно.

— Е, тогава кажи ми какво става между вас?

— Почти нищо.

Розмари я погледна недоверчиво.

— Виждала съм как се гледате един друг, когато си мислите, че никой не ви наблюдава. Хвърляте си едни такива... доста

многозначителни погледи. Погледи, които казват много повече от това, че уж нямало нищо.

Смехът на Ани прозвуча нервно дори на самата нея. И защо признанието, че един мъж я привлича ѝ създаваше толкова неприятности?

— Погледите могат да са измамни — отвърна тя неопределено.

Розмари кимна замислено. След това произнесе бавно, в гласа ѝ нямаше и следа от укор:

— Не искам да видя Ноа отново наранен.

Ани се засмя отново, но този път смехът ѝ бе истински.

— Какво те кара да мислиш, че имам такава власт над него? — А как само мечтаеше за това!

Но Розмари не се отказваше.

— Виждала съм и двамата, и това, че някак се опитвате да се избягвате — настоя тя. — А Ноа изобщо не го бива в тия работи.

Сърцето на Ани се сви.

— Никога не бих го наранила.

— Може би не нарочно. Но въпреки непоклатимия си външен вид, синът ми всъщност е лесно раним, силно податлив на душевна болка.

— Тук страшно грешиш, Розмари — възпротиви се Ани тихо. — Ноа изобщо не е податлив на душевна болка. Той просто не позволява да бъде наранен.

Изострените черти на Розмари се смекчиха внезапно.

— Той просто не иска да ти се довери. Не желае да има потребност от теб. Но той се нуждае от теб. Опитва се да се пребори точно това. Не с теб, а със самия себе си.

— Но резултатът е същият.

— Той има нужда от подходящия човек. — Тя вдигна очи към Ани, усмихвайки се нежно. — Ти ми харесваш, Ани. Така че, ще ти доверя нещо. — Тя премести с крак една празна кутия. Усмивката ѝ внезапно бе изчезнала. — Ноа не е човек, когото лесно можеш да опознаеш. — Лицето ѝ се изкриви в гримаса, сякаш нещо я бе огорчило. — И мисля, че вината за това е моя. Никога не съм била идеалната майка за него, през всичките тези години.

— Чакай малко — прекъсна я Ани, грабвайки нервните ѝ ръце в своите. — Ти си го прибрала, нали? Направила си го свой син, когато

никой друг не го е искал, нали? — Гласът ѝ бе силен, убеждаващ. — И дори си му дала името си! Сигурна съм, че си направила възможно най-доброто за него.

— Не — възпротиви се пламенно Розмари. — Честно казано изобщо не съм. И... добре го знам. Когато той бе малък, аз все още преживявах кошмарите от собственото си детство. Дадох му подслон, малко удобства и прехрана. Е, да, и името. Тогава си мислех, че съм му дала всичко от себе си, но това се оказа заблуда. Знам това. Защото никога не му дадох непрекословната си обич, а от това той се нуждаеше най-много. — Тя се обърна настрана. — И всичко излиза наяве сега.

— Човек не е продукт само на своето обкръжение — опита се да я успокои Ани, въпреки че изобщо не можеше да си представи какво би излязло от живота ѝ, ако не бе получавала толкова много обич от родителите и от брат си, когато бе малка. — Каквито и да смяташ, че са прегрешенията ти към него, Ноа е достатъчно голям да изгради сам живота си и да избере сам посоката, в която да продължи.

— Никога не е толкова просто — въздъхна Розмари, и се заразхожда из стаята. — За теб всичко е било прекрасно. За теб и за Джес. Но за него нещата са стояли по различен начин. Толкова много пъти му е било показвано и казвано, ако не с думи, то със сигурност по много други начини, че е безполезен. Ненужен. Само безполезно бремене. Че не заслужава да бъде обичан. Тези неща оставят дълбоки рани. — Очите ѝ се изпълниха със съжаление и загриженост. — Обичам го, Ани. Наистина го обичам. Повече не бих го обичала, дори да беше мое дете. Но нито веднъж не съм му го казвала или показвала истински. Истинската му майка...

— Ти си неговата истинска майка! — прекъсна я Ани решително. Онази жена, която бе дала живот на Ноа изобщо не заслужаваше да бъде наречена така. — Друга просто не съществува.

— Искане ми се да е така — каза Розмари тъжно. — Веднъж ми разказва за нея. Не му давала храна и го изхвърляла навън през нощта, за да може да се прибира, с когото си поиска. Ако пък се разплачел, пребивала го до безсъзнание. Години по-късно, онази ужасна, отвратителна жена — неговата годеница — го използва и после го изостави, точно в момента, когато бе изгубил най-важното нещо в

живота си — кариерата си на професионален тенисист. Изобщо не можеш да си представиш, колко много остро нараняват тези неща.

Ани се вгледа в напрегнатото лице на старата жена и се опита да се усмихне успокояващо, но не успя — беше истински потресена от това, което чу.

— И въпреки всичко това, Ноа е добре — виж колко много е направил за Тейлър Хаус.

— И колко малко за себе си — възпротиви се Розмари. — Нуждае се от някого, на когото може да се довери.

— Знам — прошепна Ани. Колко страстно желаше тя да бъде този някой!

Розмари се усмихна:

— Просто бъди добра с него... И търпелива.

— Обещавам.

Ани остави възрастната жена да пакетира щастлива чиниите, които майка ѝ някога грижливо бе пазила, и се качи на горния етаж. Мислите ѝ изцяло бяха заети с приятеля ѝ.

Той бе отдал живота си на изоставените деца, които бяха преживели ужасен тормоз. Бе отворил сърцето и дома си за тях, без изобщо да се замисли за себе си. Вероятно му беше страшно тежко да преживява своите кошмари с всяко от децата. Колко ли жестоко бе наранен човек, толкова чувствителен и грижовен като Ноа, от ужасяващите, разтърсващи преживявания в миналото си. Невъобразимо жестоко — беше сигурна в това. Но беше ли готов да ѝ даде шанс, въпреки всичко?

Ноа се облегна назад в креслото си и се вгледа в някаква точка в пространството пред себе си.

Последните няколко дни бяха необичайно добри за Розмари. Той знаеше, че за това трябва да благодари на Ани. Тя бе прекарала толкова много време с нея — в градината или в подготовката за бала, че старата жена бе толкова щастлива и развълнувана и някак разсъдъкът ѝ сужмяваше да победи болестта.

През прозореца се виждаше непрогледният мрак навън. Не можеше да различи нищо — сякаш брегът, океанът и небето се бяха слели в едно. Но пък звуците си бяха неизменни. Вълните, които се

разбиваха в скалите, щурците, които изпълняваха своя нощен концерт, вятърът, който караше разхлабените греди на покрива да поскърцват.

Избягваше да остава насаме с Ани, но не можеше да не мисли за нея. За целувката на плажа. За прекрасните ѝ, замислени очи. За това, че бе поискала доверието му.

Доверие — това просто беше невъзможно. Но още една целувка... Бе вкусил от нея само веднъж, но това не му бе достатъчно. А всъщност беше сигурен, че никога не би могъл да ѝ се насити, но тя все пак щеше да си замине след бала и той не трябваше да го забравя. Щеше да си замине, а неговият живот щеше да продължи както преди, но отсега знаеше точно какво ще липсва в него.

През последната седмица се бе опитал да си даде вид, че нищо няма значение, че всичко ще бъде същото, когато тя си замине. Начинът, по който сам се заблуждаваше, го караше да се чувства поотвратително от всякога.

А Ани правеше всичко възможно, за да влоши нещата.

Беше се присъединила към тях в един импровизиран тенис мач — играха по двойки с две от момчетата. Тя изглеждаше толкова неустойима в своята къса поличка и с тясната тениска, че през цялото време Ноа изпитваше почти непреодолимо желание да захвърли тенис ракетата си и да я събори на земята, там, на самия корт. Той изобщо не можа да се концентрира върху играта, защото всеки път, когато тя сервираше, блузката ѝ така се повдигаше, че направо му се завиваше свят. Всеки път, когато тя се наведеше, за да хване някоя ниска топка, очите му поглъщаха дългите крака и фантастичните ѝ бедра. И въпреки всичките си усилия, не можеше да се сдържи и се засмиваше всеки път, когато на лицето ѝ се изписваше ликуваща усмивка след някой успешен удар. Успокояваше го поне фактът, че все пак тревожният, изплашен израз в очите ѝ бе започнал да изчезва.

— Не можах да се концентрирам. — Това бе единственото обяснение, което можеше да даде на Мартин, когато изгубиха мача.

Едва когато момчетата си легнаха, Ноа изведнъж си спомни за камерата, която бе намерил в деня на пожара, край къщата на Ани. Във вечерните новини съобщиха за някакъв откачен пироман, който подпалил съвсем безсмислено някаква вила и това му напомни за случката и за това, което бе открил под дърветата.

Стана от креслото, взе касетата и я сложи във видеото с надеждата, че ще открие някаква следа, насочваща към притежателя на малката, скъпа камера. Фактът, че я бе намерил в парка, до поляната между Тейлър Хаус и къщата на Ани, можеше да означава, че е на някой от съседите, на някой, когото познава, но досега не бе чул никой да е търсил камера.

В този миг започна филмът и Ноа изведнъж се напрегна.

Пожарът в къщата на Ани изпълни екрана с ярки пламъци. Толкова реални, че сякаш можеше да почувства изгарящата им топлина. Някакъв нисък, зловец глас шептеше екзалтирани слова на наслада.

Тръпки побиха Ноа. Никога не се бе чувствал толкова ужасен и същевременно изпълнен с неконтролируем гняв.

Прозвуча писък. Ноа го чу ясно на записа и веднага си спомни. Това бе писъкът на Ани, онзи, който бе чул секунди преди да се втурне в къщата и да я намери почти в безсъзнание, търсеца отчаяно спасение само на сантиметри от пламъците.

Гласът от записа потрепери и се изгуби.

— Господи — дочу се след малко, последва смразяващо стенание. — Господи, не!

Картината изчезна.

Ноа продължаваше да седи, съсредоточен в празния, бял екран. При мисълта за значението на този запис челото му се покри с ледени капчици пот. Знаеше много добре, че Рос и хората от неговия отдел подозират палеж, но не бяха — поне засега — открили никаква следа или пък по-конкретно доказателство. А сега самият той държеше това доказателство в ръцете си.

Изведнъж си спомни още нещо. В нощта на пожара той си бе седял в люлката на верандата, когато детекторът за движение бе включил мощната лампа пред къщата и видимо нямаше никаква причина за това. И все пак му се бе сторило странно и той бе станал, за да се разходи наоколо и да провери дали всичко е наред. Беше благодарен на бога, че го бе направил, защото точно тогава видя огъня. Спринтира надолу по ливадата и пристигна точно навреме, за да успее да измъкне Ани от горящата къща. Беше направо на косъм.

Но и някой друг очевидно бе бил там онази нощ. Някой, който бе накарал детектора за движение да се включи. Някой, който вероятно бе

подпалвачът и Ноа предположи, че познава.

Той върна лентата назад. През съзнанието му преминаха събитията от последните две седмици. Някой бе претършувал къщичката на Ани. Звучеше невероятно, но може би този някой бе търсил точно камерата.

Извади касетата от видеото и сведе очи към нея. Ако беше така, защо беше открадната обещата. Случаен крадец? Изобщо не звучеше правдоподобно, но пък другото предположение беше къде-къде по-лошо. То щеше да потвърди, че подозренията им са се оказали истина. Не само, че пожарът и преобърнатото жилище на Ани бяха свързани, а и смъртта на майка ѝ и Дъжес също имаше отношение към тези събития.

Изведнъж осъзна, че е знаел този факт от доста време, но това изобщо не му помогна да го приеме по-леко.

Човекът, подпалил къщата, който и да бе той, беше със сигурност безпощаден маниак и психопат. И ако той подозираше, че Ани го познава или поне предполагаше, че касетата е в нея, то тя бе изложена на огромна опасност.

Трябваше да се види с Рос, за да му даде касетата. Но имаше нещо друго, което трябваше да свърши преди това.

Внезапно го обзе силно желание да види Ани. Причините, поради които я бе отбягвал през последните дни, му се струваха глупави и жалки сега. Искаше да се увери, че тя е добре, че вече не я тормозят безкрайните огнени кошмари. Искаше да я види, да почувства удоволствието от близостта ѝ.

Отби се в своята къщичка, за да скрие камерата и касетата. Трябваше да я предаде на инспектора, разбира се, и то колкото се може по-скоро, но точно в този момент можеше да мисли само за едно нещо.

Жилището на Ани беше тъмно. Той почука няколко пъти, изчака малко и след това отиде на поляната в края на имението, взирайки се надолу, към къщите отвъд зеленото пространство.

„Проклетата да е!“ — изруга Ноа. Прозорците на семейство Левърти светеха. И ако Ани беше там сама, той със сигурност щеше да я убие.

Не, не така. Първо щеше да я целуне отново и след това да я убие.

Ани пусна купчина книги от етажерката в коридора в един кашон и въздъхна. Денят на бала приближаваше и тя бе наполовина приключила с прибирането на нещата от къщата. И изобщо не можеше да пренебрегне факта, че до следващата събота щеше да е свършила с всичко и след голямото събитие нямаше да има никаква причина да остане и ден повече.

Опита се да не обръща внимание на протестите на сърцето си и да мисли трезво. Ноа щеше да се почувства облекчен, когато тя си заминеше, а в някаква степен и Рос също. И двамата щяха да са свободни и да продължат да живеят както преди.

Това се отнасяше и за нея. Пътуванията, писането, срещите с нови хора и нови неща. Толкова много обичаше всичко това преди. А защо сега ѝ звучеше като смъртна присъда? Защото вече не летеше в облаците и знаеше много добре, че този ѝ начин на живот означава отново самотни вечери в непознати, неуютни градове, тихи, безлични хотелски стаи, отегчителни полети и дълги, безрадостни нощи.

Означаваше, че ще бъде невъобразимо далеч от своя дом, своето семейство и... от Ноа Тейлър.

Внезапно кожата ѝ настръхна. Някой я наблюдаваше. Тялото ѝ се скова напълно. Само сърцето ѝ блъскаше полудяло. Но след това си спомни, че Розмари е долу, и щеше да я предупреди, ако някой бе дошъл. Тя се нареди да се наведе, за да остави поредната купчинка книги в кашона, когато някой я сграбчи и я завъртя.

ГЛАВА ШЕСТА

Книгите се разлетяха наоколо. Писькът замря в гърлото ѝ, когато зърна за миг Ноа и само секунда след това той я притисна силно към себе си и залепи устните си към нейните. Ръцете ѝ сграбчиха раменете му, търсейки опора. Беше загубила равновесие от сблъсъка с устременията му тяло.

Ани можеше да вкуси отчаянието и притеснеността му, примесени със страх. Обгърна го с ръце и го накара да повярва, че не би се откъснала от обятията му, ако той самият не го пожелаеше. Целувката му внезапно стана много по-нежна, смекчи леко прегръдката си, отпускаяки напрегнатото си тяло. Облекчението му беше осезаемо. Устните му се откъснаха от нейните, само за да се впият, горещи и влажни, в чувствителната ѝ шия.

Възбудата, която заля цялото ѝ тяло, подкоси коленете ѝ и я накара да потрепери. Разтърсващото усещане бе последвано от невероятното чувство на удовлетворение. Омагьосващата игра на чувствените му устни я изпълваше едновременно с величествена наслада и със страстно желание. Тя плъзна нетърпелива ръка под широката му тениската и почувства гладките, изпънати мускули на гърба му.

— Ноа — прошепна Ани. — Долу е...

— Шшт! — Жадните му устни отново се впиха в нейните. Ръцете му докосваха възбуждащо тялото ѝ.

— Но, Ноа... — Гърбът ѝ опря до стената. Пръстите му се вмъкнаха под ризата ѝ. Тя затвори очи и простена, когато палците му започнаха да очертават бавни кръгове около зърната на гърдите ѝ.

— О-о, господи!

Той се засмя тихо.

— Имаш ли изобщо представа как ми действаш? — попита той, и се притисна към нея.

Тя бе изгубила представа за нещата около себе си. Беше се отдала единствено на усещанията си. Не виждаше нищо, само

водопада от звезди, който падаше пред очите ѝ.

— Как... ти... — прошепна тя, докато огнените му устни оставяха горещи следи по шията ѝ. — Ноа, просто... не... издържам!

Той я направи своя пленница, сграбчвайки я силно в прегръдките си, и устните му отново се впиха в нейните — нетърпеливи, търсещи — докато все пак тя разтвори уста, за да вкуси изцяло страстта му. Ани потръпна, когато той издаде нисък одобрителен стон, и се прилепи плътно до напрегнатото му, силно тяло. Някъде дълбоко в недрата на съзнанието си, тя внезапно си спомни за Розмари.

— Ноа, мисля...

— Не мисли! — заповяда той. Гласът му бе дрезгав и приглушен, превъзбуденото ѝ въображение започна да рисува картини на дива, страстна любов. Толкова отдавна не бе чувствала неконтролируем копнеж по близостта на мъж и никога досега не бе изпитвала това завладяващо усещане, което караше тялото ѝ да потръпва от удоволствие. Чувството бе непознато, екзотично и тя изобщо не искаше да го спира.

И все пак не ѝ се искаше да е просто поредното момиче на тенисиста Тейлър. Искане да бъде нещо повече, нещо много по-различно. Мисълта за това ѝ подежда като чаша ледена вода в лицето. Отблъсна го с ръце. Той отпусна прегръдката си, сведе глава и я погледна с трескави очи.

— Аз... Изобщо не искам да започвам някаква си припряна връзчица с теб — каза тя колебливо. Не можа да повярва, че този треперещ глас, който бе изрекъл думите, беше всъщност нейният.

Ноа въздъхна дълбоко и отпусна ръце. Телата им все още се докосваха.

— Добре.

Ани почувства мъчително липсата на топлите му ръце около себе си.

— И не искам нещата да излизат от контрол точно тук, в коридора. Правим го твърде бързо.

— Ани — промълви той тихо. — Познавали сме се почти през целия си живот — каквото и да правим, то не би могло да бъде достатъчно бързо. А и с теб не бих могъл да имам някаква си връзчица — с теб е много по-различно. Ти означаваш страшно много за мен и мисля, че добре го знаеш.

— Ти ме отбягваше...

— Не ми се искаше да те желая, не и по този начин, но — виждаш — не мога да се сдържа. Не мога да спра да мисля за теб. Не мога да спра да те виждам в мислите си и да те желая.

Сладостните му думи и омагьосващите му очи разтопиха цялата ѝ решителност.

— Розмари е долу в кухнята — каза тя глупаво. Чувстваше се някак странно вцепенена.

Ноа се взря в нея, очите бяха осветени от някаква внезапна веселост. Протегна ръка и докосна бузата ѝ с дългите си, красиви пръсти.

— Ани — промълви, прикривайки една въздишка. Пристъпи към нея и погали с палеца си долната ѝ устна, предизвиквайки леко присвиване в стомаха ѝ. — Нещата между нас се развиват по своя собствена воля. Аз се опитах да ги контролирам, но не успях. Желая те, копнея за теб. Сънувам те. Мечтая да ти отдам цялата си любов, както един мъж би обичал една жена...

Тялото ѝ потрепери от усещането за мъчително очакване.

— Да, Ани — продължи той, беше останал без дъх. — Ще го направя. Ние ще го направим. Обещавам ти. — Спря отново и докосна с устни челото ѝ, карайки мускулите на стомаха ѝ да се стегнат. — И когато го направим, няма да е прибързано, няма да бъде припряно и със сигурност няма да бъде в този тъмен коридор, и то точно когато майка ми е долу!

Повдигна с пръсти брадичката ѝ и нейните очи се потопиха в неговите.

— Ще бъде на някое топло и меко място. Някъде, където ще мога да те докосвам така, както бих искал да те докосвам и където ще мога да целуна всеки сантиметър от невероятното ти, нежно тяло. Искам да те държа трепереща в ръцете си и да чувствам дългите ти крака обвити около мен. Искам да те виждам очакваща, да чувам приглушените ти стенания и учестеното ти дишане и да знам, че всичко това е само и единствено мое.

Устните му погалиха нейните веднъж, още веднъж и след това той се изпъна и отстъпи назад. Тя остана така, загледана в него, подпирайки се на стената. Бе успял да я прельсти, да я накара да се

превърне в напрегнато кълбо от страстни желания, при това само с думите си.

— И — продължи той, като присви очи — никога вече не идвай тук през нощта!

Чувствителността ѝ моментално се смени с остър гняв и гласът ѝ стана леден:

— Моля?

— Опасно е, Ани!

— Никога — каза тя ядосано. Беше се откъснала от стената и изпънатият ѝ показалец се беше забил в гърдите му. — Никога не ми нареждай какво да правя!

— Имам си причини за това!

Тя се изсмя късо и го погледна учудено.

— Имаш ли изобщо представа, колко... колко надутото звучиш?

— А ти имаш ли представа колко си твърдоглава? Не — отвърна той, клатейки глава пред начупената ѝ физиономия. — Очевидно нямаш никаква представа. Хайде, тогава! — Той я сграбчи за ръцете, и започна да я бутва към стълбите.

Ани се опита да се възпротиви, забивайки пети в пода. Мразеше да я манипулират! Но Ноа продължи безпощадно да я придвижва напред, без изобщо да обръща внимание на протестите ѝ.

— Престани! — изкрещя тя, когато вече бе стъпила на първото стъпало. — Къде си ме понесъл?

— Някъде, където бих могъл да ти покажа колко дебелоглава и...

— Ноа!

Той въздъхна и отпусна хватката на китките ѝ.

— Да отидем да вземем Розмари. — И като разбра, че тя отново се кани да се възпротиви, продължи: — Трябва да поговорим, Ани. Освен това искам да ти покажа нещо — нещо, което наистина трябва да видиш. — Хвърли ѝ мрачен поглед и попита: — Ще ми се довериш ли?

Искаше ѝ се да се изсмее. Та нали въпросът не беше в нейното доверие и никога не бе бил! Той винаги го бе имал. Тя бе тази, която искаше неговото доверие, жадуваше го толкова силно, че просто не би могла да бъде щастлива, ако не успееше да го получи.

— Да — прошепна тя. — Вярвам ти!

— Тогава ела! — Пусна я, слезе още едно стъпало по-надолу и се вгледа в нея. Беше оставил избора изцяло в нейни ръце.

Ани не се поколеба нито за миг. Пристъпи към него и пое протегнатата му ръка. Той стоеше две стъпала под нея и така двамата бяха еднакво високи. Това ѝ хареса и тя се усмихна. Но после забеляза изражението на лицето му. Само за миг устните му се изкривиха в усмивка и очите му блеснаха, но веднага след това светлината изчезна от лицето му. Ани стоеше така, взирайки се в очите му. Чудеше се какви ли мисли ги бяха помрачили така внезапно. Усмивката ѝ се бе стопила.

Никой не бе успявал да я вбеси и едновременно да я възбуди така, както го бе направил Ноа.

— Ани — прошепна той и стисна нежно пръстите ѝ. — Искам да те целуна отново.

Тя остана безмълвна.

— Каж ми да се махна, Ани. Каж ми, че не искаш да те целувам. Каж ми отново, че избързваме!

Единственото, което успя да направи бе да поклати глава.

Той обви топлатата си, силна ръка около кръста ѝ и я пренесе през двете стъпала, които ги разделяха, за да я почувства до себе си.

— Нищо не казваш.

— Не — едва доловимо прошепна тя, и се хвърли на врата му, притискайки се силно към желаното тяло.

Той простена и зарови лицето си в косите ѝ.

— Не трябва да е така! — промълви той, и дъхът му спря, когато тя леко ухапа ухото му. — Каж ми, че не трябва да е така. Каж ми, че не може да желая толкова отчаяно устните ти!

Ани знаеше, че Розмари би могла да се качи по стълбите и да ги види всеки миг, но нямаше сили да се помръдне от мястото си.

— Искам да ме целунеш — най-после го каза.

Той се отмести, за да погледне в очите ѝ. Наведе се към нея, целуна я бързо и напрегнато и отново се дръпна назад. По лицето му бе изписано пълно блаженство.

— Не знам как е за теб — каза той и я погали по бузата, — но мен направо ме подлудяваш.

Не знаеше какво да му отговори, но беше щастлива да знае, че и той се чувства по този начин, защото самата тя изпитваше нещо

подобно. Той я поведе надолу по стълбите. Откриха Розмари в кухнята. Изглеждаше истински щастлива — подреждаше нещата в кашоните и си тананикаше нещо весело.

— Ноа! — усмихна се весело тя. — Не съм чула кога си дошъл. — Спря се за миг и хвърли подозрителен поглед първо към него, а след това към Ани.

Ани запристъпва неспокойно от крак на крак. Дали устните ѝ бяха все още влажни, или пък червенината по бузите ѝ я бе издала? Каквото и да беше, Ани разбра, че не са успели да скрият нищо от острия поглед на старата жена.

— Открих нещо — каза Ноа. Очевидно изобщо не забелязваше любопитството в очите на майка си. — Много е важно!

— И какво е то? — попита Розмари, изтривайки ръцете си в кърпата.

— Видеокамера.

На Ани изобщо не ѝ хареса напрегнатото му изражение, нито пък странния пламък в очите му.

— Онази, за която ми каза и преди?

Той кимна. Не беше ли съжаление това, което изразяваше погледът му? Съжаление, примесено с гняв?

— В нея има касета — каза, докато затваряше прозореца на кухнята, който Розмари бе отворила. Когато се увери, че е затворен добре, той съпроводи двете жени до задната врата и нея заключи също толкова внимателно. Те стояха в задния двор и го наблюдаваха, докато се занимаваше с ключа. Ани се чувстваше все по-напрегната. Ноа очевидно бе притеснен, но от какво?

— Ноа, какво става? — попита го тихо. Предчувстваше, че отговорът няма да ѝ хареса. — Какъв е проблемът с видеокамерата?

Той се бърна към нея и отвърна, подбирайки думите си много внимателно:

— Мисля... мисля, че ще е по-добре да ти покажа всичко. Да вървим!

Той тръгна през двора. Стомахът на Ани се бе свил и нещо в нея се бе преобърнало. Не можеше да остави нещата така.

— Да не би да има нещо общо с пожара?

Ноа изобщо не я погледна, нито си направи труда да ѝ отговори.

— Ноа! — настоя Розмари. Налагаше ѝ се да полага усилия, за да върви в крак с тях. — Каква е загадката?

Той позабави крачка и я хвана за ръка, за да прекосят заедно влажната поляна.

— Първо ще те заведем вкъщи и след това с Ани ще се върнем. Ти си изморена.

— О, не. Изобщо не си го помисляй, Ноа Тейлър! — отвърна Розмари ядосано. — Аз искам да знам какво става тук!

— Розмари, моля те. Направи го заради мен! Все още има някои неща, които искам да си изясня. Ще ти разкажа всичко утре сутринта. Става ли?

Старата жена го пронизваше с поглед и Ани можеше да се закълне, че Розмари ще откаже. Но след това изведнъж изражението ѝ се смекчи и очите ѝ се изпълниха с разбиране.

— Щом така искаш...

Той ѝ се усмихна нежно.

— Благодаря ти.

Тримата продължиха пътя си през ливадата. Вървяха и вяло коментираха пожара и видеокамерата, която бе намерил. Никой от тях не забеляза тъмната мъжка фигура, която ги наблюдаваше. Нито пък някой видя отчаяната омраза, която струеше от очите му.

Двамата придружиха старата жена до голямата къща и след като се увериха, че е на сигурно място, се запътиха обратно към неговото жилище. Любопитството караше младата жена да бърза — той все още не ѝ бе казал какво бе заснето на касетата.

— Ще ми кажеш ли все пак? — попита тя.

— По-добре ще е да ти покажа.

Думите му предизвикаха сладостни мисли в съзнанието ѝ, но тя добре знаеше, че бяха изречени без скрити помисли. И все пак се поколеба, преди да прекрачи прага на къщичката му, но съумя да прикрие несигурността си с една ослепителна усмивка. „Не съм готова за... това“ — каза си тя отчаяно. Мислеше си, че е, когато той бе отнел разсъдъка ѝ с целувките си, но сега се почувства изведнъж страшно нервна. Нещата между тях бяха станали твърде важни за нея, за да прибързва. Сега ѝ се струваше, че бе напълно права, когато му бе казала, че го правят твърде бързо. Трябваше да поуспокои нещата, или

поне така ѝ се струваше. Тя вдигна глава и срещна очите му, които я изучаваха. Изразът на лицето му бе нежен.

— Не се каня да те прелъстявам. Или поне не тази нощ.

— Е, вече се чувствам много по-добре — промълви тя. Чувстваше се странно разочарована, което бе смешно, защото точно тя бе настоявала да не избързват. — Къде е касетата?

— Ами касета... — прекъсна го отекнал силен изстрел навън. — Какво по... — Ноа погледна през прозореца.

— Това май звучеше като пистолет, а? — попита Ани. В гласа ѝ се долавяше страх.

— Да — отвърна той кратко, и със замах отвори вратата. — Може би.

— Къде отиваш? — В гласа ѝ вече ясно личеше паника.

— Стой тук!

— Да бе — промърмори Ани, и надзърна през прозореца. Видя го да се отдалечава бързо през парка. След миг вървеше безмълвна по стъпките му.

Ноа можеше да се закълне, че изстрелът дойде откъм къщата на Ани. Но сградата бе празна и наоколо нямаше никой. Улицата бе тъмна, не се виждаше никаква светлинка в съседните къщи.

Кожата му настръхна и тялото му някак се скова. Усещаше, че някой го наблюдава. Внимателно се върна обратно по стъпките си — покрай къщата и през поляната към парка. Стъпваше леко и безшумно, движенията му бяха бавни и точно премерени. Направи още една крачка и след това светкавично се хвърли наляво, към сянката на едно дърво, правейки невероятен скок, за да се стовари върху фигурата, която го наблюдаваше от тъмното.

Чу сподавения ѝ вик на изненада, и променил внезапно намеренията си, се извъртя във въздуха, така че когато се приземи, Ани се оказа върху него. Силен гняв накара кръвта му да кипне и изобщо не обърна внимание на острата болка, която прободеше коляното му. Грубо събори Ани от себе си и се изправи.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — прошепна той разярен.

Ани вдигна поглед към него. Смехът в очите ѝ бързо угасна, когато видя гневното изражение на лицето му.

— За кого ме взе?

Ноа протегна ръка и я вдигна на крака. Хвана я яростно за раменете и я разтърси силно.

— Помислих си — просъска той, опитвайки се да пренебрегне непоносимата болка, която се врязваше в коляното му, — че може да си човекът с пистолета. Помислих си, че може да си подпалвачът, който без малко не превърна къщата ти в купчина пепел. Помислих си, че може да си онази откачалка, която преобърна жилището ти наопаки!

Тя пребледня при последните му думи, но той бе толкова ядосан, че отново я разтърси силно.

— Казах ти да стоиш в проклетата къщичка...

— Съжалявам — прошепна тя. Ръцете ѝ бяха отпуснати до тялото ѝ.

— Можеше... — Той я дръпна, и я притисна към себе си.

Ръцете ѝ се обвиха около кръста му.

— Можех какво?

За момент Ноа се поколеба. Не искаше да изрича на глас мислите си. Искаше да каже: „Можеше да те убият, както убиха Джес“, но вместо това промълви:

— Можеше да ме послушаш.

Той я освободи от прегръдката си и отстъпи назад. Постара се да сложи безизразна маска на лицето си.

— Казах, че съжалявам! — Очите ѝ бяха огромни и ядосани.

— Забрави! — отвърна той кратко. Обърна се настрана и изпъшка тежко. Коляното го болеше непоносимо. Опита се да върви, но още на първата крачка се строполи на земята.

— Ноа!

Някъде от мъгливите предели, на границата между разсъдъка и безсъзнанието, Ноа се взираше в Ани. На устните му бяха замрели гневните слова, които щеше да ѝ наговори. Чу се само още една тежка въздишка. Зад гърба ѝ, през парка, отвъд Тейлър Хаус, някъде в края на имението, където бяха седемте къщички, в небето се издигаше гъст облак черен дим.

Ани се вмъкна крадешком в голямата къща и после в стаята, където спеше Ноа. Слънцето още не беше изгряло, но да заспи ѝ беше невъзможно, особено след пожара в една от къщичките миналата нощ.

На подноса в ръцете си носеше най-доброто, което можеше да сготви за закуска — кафе и препечени филийки.

Когато чу да се отваря вратата, Ноа внимателно седна в леглото. Опита се неуспешно да прикрие потреперването си, когато сви нараненото коляно. Ани пък се опита да скрие реакцията си, колко зашеметяващо възбуждащ изглеждаше той, разрошен и все още не съвсем събуден. Разбърканата кестенява коса и леко подпухналото лице придаваха на външния му вид някаква неподправеност, дори небрежност, но така всъщност Ноа изглеждаше още по-привлекателен. Дори по-млад. Но за това голяма роля играеше и голото му до кръста тяло. Ани никога не бе виждала по-мощни гърди от неговите. Струваше й доста усилия да вдигне поглед, за да срещне очите му.

Клепките й тежаха заради малкото сън, който с големи мъки бе успяла да си извоюва тази нощ. Имаше страшно главоболие, което не даваше никакви признаци, че ще спре. Доста непохватно постави подноса на ниската масичка до леглото.

— Как се чувстваш.

— Е, не съм на смъртно легло. Поне все още — промърмори той, и протегна нетърпеливо ръка към чашата с кафе.

Ани стоеше до леглото, нервно чупеше ръце и не знаеше какво да му каже.

Това му се стори доста нехарактерно за нея и той вдигна сънливите си очи към нея.

— Е, какво?

Малко й оставаше да се хвърли на леглото до него, да се свие на кълбо и да плаче докато изплаче цялата мъка, която й се бе насъбрала. Той понасяше страхотна болка — това тя виждаше и разбираше от помръкналите му очи и голямото усилие, което полагаше всеки път, когато трябваше да помръдне крака си. Вината за това бе твърде тежка за нея. Тя приседна до него, гледаше го право в очите.

— Толкова съжалявам, Ноа — прошепна тя и грабна ръцете му в своите. — Моля те, повярвай ми!

Той повдигна вежди и остротата изчезна от чертите на лицето му.

— Съжаляваш?

Тя кимна. Отчаяно искаше той да й прости. Вече не можеше да понася тежестта на угризенията и болката, която й причиняваше вината й.

— Ако не бях те последвала миналата нощ, ако те бях послушала и...

— За бога, Ани! Ако не ме беше последвала миналата нощ... — Спря за миг, гласът му се бе снижил до дрезгав шепот. Ноа стисна ръката ѝ. Само тембърът на гласа му и настойчивостта в тихите му думи успокояваха болката и страданието ѝ. — Ако ме бе послушала, щеше да попаднеш в огъня като в капан и аз щях да съм човекът, измъчван от безполезни самообвинения.

— Но коляното ти...

— Коляното ми беше повредено на тенис корта. Снощи просто пробудих старата травма, това е всичко. След няколко дни ще съм толкова добре, колкото бях вчера, ако това изобщо има някакво значение.

Той сви рамене безразлично, сякаш тежките думи, които бе изрекъл бяха безсмислени. Но това, което премълча, говореше много повече от всичко, което бе казал.

— Липсват ти, а? — попита тя несигурно. — Състезанията?

— Да — призна той. — Липсва ми играта в шампионатите и то повече отколкото съм си представял някога. — Вдигна очи към нея и ѝ се усмихна — една от неговите редки, омагьосващи усмивки, които стопляха душата ѝ. — Но изобщо не ми липсват пътуванията, дърдоренето на идиотщини пред репортерите, вечното дебнене и прецакване или пък отвратителното и безцеремонно незначитане на правото ми на личен живот. — Разроши косата ѝ небрежно. — Така че не ме съжелявай, аз не го правя.

— Добре — съгласи се тя, като стисна ръката му. Почувства се щастлива, поне за миг. — Миналата нощ...

— Всичко е било нагласено.

Нагласено? Тя погледна към него, в главата ѝ се въртеше вихрушка от мисли.

— Какво е причинило пожара? — Беше прекарала цялата безсънна нощ в опити да измисли някаква причината — та нали се бяха отдалечили само за няколко минути! После Рос бе дошъл и двамата с Ноа разговаряха дълго, но никой от тях не сметна за необходимо да ѝ каже каквото и да било.

Ноа с видимо удоволствие отпи голяма глътка от кафето и погледна скептично твърде препечените филийки.

— Това закуска ли е?

— Ноа — настоя тя. Беше разбрала тактиката му.

— Аз в момента раста — оплака се той, потривайки гладкия си, стегнат корем. — С това изобщо не можеш да ме нахраниш!

— Кажи ми! — скръцна със зъби Ани.

Той въздъхна, отхапа уморено от филията и каза:

— Спомняш ли си изстрела, който чухме?

— Да.

— Бил е примамка. Целта е била да ни изведе от моята къщичка, за да я подпали. Примамката си свърши работата, при това дяволски добре!

— Но... защо?

Той пусна филийката в чинията.

— Страхувах се, че ще попиташ точно това. — Избърса прегорелите трохички от ръцете си. — Е, добре. Но помни, че съм човек на легло, а ти не би искала да нараниш...

— Ноа!

— По някакъв начин нашият подпалвач е разбрал, че притежавам доказателство, свързано с пожара във вашата къща.

Трябваша й няколко секунди, за да осъзнае какво означаваха думите му.

— Доказателство? Имал си доказателство?!

— Да, имах, но изобщо не го осъзнавах, до вчера. Във видеокамерата, която намерих, имаше касета със запис на пожара във вашата къща. На записа също се чуваше гласът на някакъв откаченяк, който описваше колко прекрасен и възбуждащ е огънят и колко много му се иска да си седи така и да гледа горящата къща завинаги. Ако бяхме разпознали гласа, това щеше да е достатъчно да го тикнем зад решетките за доста дълго време.

— Разпознали? — попита едва чуто. — И касетата изгоря в пожара?

— Да — отвърна той мрачно. — Както почти всичко останало.

— О, толкова съжалявам! — каза тя тихо. — Знам колко е ужасно да изгубиш нещата си в огъня.

— Не съм изгубил нищо, което не бих могъл да си купя отново. — Той рязко сви рамене и това я накара отново да обгърне с поглед голото му, загоряло тяло.

След пожара от къщичката му бяха останали обгорелите стени. Със сигурност беше изгубил много.

— Ами дрехите, картините... другите неща?

— Ани — настоя той. — Тези неща нямат значение.

Ноа докосна ръката ѝ с устни. Очите му бяха огрети от странна светлина. Той целуваше пръстите ѝ нежно и жестът бе толкова затрогващ, че тя не можа да сдържи сълзите си. Начинът, по който я погледна, я накара да се чувства по-значима и по-ценена от всякога.

— Господи, Ани! Не знам какво щях да правя ако беше попаднала в този пожар, така че никога не ме карай да узнавам!

Той вдигна ръката ѝ, след това я потри в бузата си. Небрежно наболата му тридневна брада я погъделичка.

— Не бих го понесъл ако...

— Ако какво? — настоя тя, тъй като той замълча.

Красивите му очи изглеждаха неспокойни, самотни, празни.

— Последният ми истински приятел беше Джес. Нямах да го понеса, ако и ти ме бе напуснала, при това по същия мъчителен начин!

Думите не можеха да изразят това, което почувства при това негово признание. Тя стоеше до него и го наблюдаваше. И в следващия миг, типично в свой стил, Ноа с един замах срина атмосферата на този трогателен момент.

— Направо изглеждаш ужасно, Левърти — каза той, и хвърли бърз поглед на смачканата ѝ коса, изморените очи и почти изтощената физиономия. — Защо не дремнеш малко?

Тя стисна зъби. Стана ѝ се запъти към вратата.

— Тук има място! — извика той след нея, потупвайки с ръка мястото до себе си в широкото легло.

— Ухапи ме, Скелет!

— С удоволствие!

Ноа направо бе успял да я вбеси, и въпреки това тя се върна в своята къщичка. И за пръв път, откакто се помнеше, успя да се успокои дотолкова, че да заспи през деня.

Но само след около час се събуди изпотена, задъхана и ужасена. Страшният кошмар на бавна и мъчителна смърт в непоносимите, ярки и горещи пламъци, я преследва до края на деня.

Изминаха няколко дни преди нещата да се поуспокоят.

Ани махна един паднал пред очите ѝ кичур коса с насапунисаните си ръце и отново ги пъкна във водата. Естествено миялната машина на Тейлър Хаус бе избрала възможно най-неподходящия момент да се развали. Не стига, че Ноа беше вързан за леглото, заради коляното си, Розмари беше болна и не достигаше персонал, а сега и това. „Не е честно“ — помисли си тя. Просто най-лошото бе, че тя ужасно мразеше да мие чинии.

— Ето и последните, Ани — каза Мартин, и домъкна още един поднос, претрупан с последната част от мръсните чинии, останали от обяда. — Ед избра чудно време, да си вземе отпуската, а?

Ед бе заминал в деня преди пожара и сега, без него и Ноа, направо бяха загубени. Розмари се бе върнала отново в своя призрачен цвят и на Ани просто ѝ се бе наложило да се заеме с кухнята.

Това изобщо нямаше да представлява трудност, ако не беше това малко, незначително проблемче — тя все още не можеше да готви. Последните два дни бяха карали на сандвичи и юфка за закуска и обяд, а на вечеря снощи ядоха пица, но изобщо не можеше да се очаква, че момчетата ще се хванат на този номер още веднъж.

Преследвана от тежката си вина, Ани пусна поредната чиния във водата, наказвайки я заради собствените си прегрешения. В съзнанието ѝ постоянно се въртяха спомени от онази нощ — как бе помогнала на Ноа да прекосят парка, как се бе обадила на пожарната, как бе стояла безпомощна край горящата къщичка. Но най-ужасен от всички бе споменът за коляното на Ноа и за болката, която бе изписана на лицето му.

И виновникът за това страдание бе тя!

Е, да, той ѝ бе казал да не се тревожи заради него. Беше приела това и не се самообвиняваше. Но изобщо не можеше да забрави, че всъщност пагубният гняв на откачения подпалвач не бе насочен срещу Ноа или Тейлър Хаус. Беше убедена, че ако не беше касетата със записа на пожара в нейната къща, изобщо нямаше да се стигне до тук. Тя бе навлякла всички тези неприятности на Ноа. И въпреки че него изобщо не го бе грижа за парите, които щеше да похарчи за възстановяването на къщата и останалите неща, изгорели в пожара, нея този проблем истински я тормозеше. Никой не знаеше по-добре от

нея, че парите не растат по дърветата. Без значение колко пари имаше, все пак не бе честно, че той ще трябва да плаща заради нея.

Беше го виждала само веднъж от онази сутрин, когато му бе занесла трогателната закуска и той едва не се бе задавил с изгорелите филии. Бяха се срещнали на полянката над скалите. Тя правеше снимки на брега — нещо, което винаги я правеше жизнерадостна. Смеховете и крясъците я бяха довели до малкото волейболно игрище, на което момчетата играеха някакъв мач, а Ноа, чието коляно все още бе превързано, стоеше отстрани и се държеше като истински треньор.

Ани инстинктивно вдигна фотоапарата и започна да снима играта. Беше омагьосана от еуфорията, изписана по детските лица. След миг Розмари се появи отнякъде и застана до нея. Момчетата така бяха погълнати от играта, че изобщо не забелязваха двете жени, които ги наблюдаваха.

— Погледни ги! — каза Розмари с ироничен укор в гласа. — До един се нуждаят от подстригване, включително и безстрашният им предводител! — Тя погледна към Ноа, чиято коса бе достатъчно дълга, за да може да се връзва на опашка, и въздъхна. — Те всички искат да приличат на него, нали разбираш.

Ани изучаваше съсредоточено лицето на Ноа през лещите на обектива, докато нагласяше апарата към силната слънчева светлина.

— Биха могли да правят много по-лоши неща.

Розмари се усмихна гордо — истинска майчинска усмивка.

— Да, знам.

В този момент Ноа отстъпи реферското си място от средната линия на игрището, обърна се и едва тогава очите му срещнаха погледа на Ани. Тя бързо щракна няколко пъти изражението му, което се бе променило само за няколко секунди от весело и безгрижно, през изненадано, след това само за миг радостно, преди да се намръщи ядосано при вида на фотоапарата. Въздъхна и спря да снима. Нищо не можеше да притесни човек по-бързо от един обектив.

В момента, в който сне фотоапарата от очите си, изражението му отново се промени и погледите им се кръстосаха. За Ани всичко наоколо престана да съществува, освен Ноа и пламтящите му, хипнотизиращи очи. Мартин му изкрещя нещо, което тя не чу, и устните му се изкривиха в самоиронична усмивка. Ноа ѝ обърна гръб и се върна към играта, без да каже дума.

А сега тя бе заробена в кухнята и ѝ предстоеше да сготви вечеря за двадесет и пет души!

— Господи! — прошепна тя, докато паниката бързо започна да завладява мислите ѝ. — Може пък някой китайски ресторант да успее да...

— Ани — извика Мартин. Той стоеше пред отворения хладилник и изглаждаше доста разтревожен. — Преди да замине, Ед извади това месо от камерата, за да се размразява. Струва ми се, че ако не се наготви в най-скоро време, просто ще се развали.

Ани се вгледа в нервното лице на Мартин. През последните няколко дни бе забелязала, че той изобщо не може да търпи хвърлянето на храна. Това изобщо не беше чудно, като се има предвид от какъв свят бе дошъл. Беше преживявал някак от ядене до ядене и изобщо никога не бе сигурен кога ще е следващото. Беше се чувствал истински късметлия, ако можеше да хапне поне веднъж на ден.

— Не се притеснявай — каза тя с престорена бодрост. — Тази вечер ще го сготвя на вечеря.

Лицето му моментално светна.

— Е, по-добре да започнеш веднага, защото месото е доста. Ще отнеме часове, не мислиш ли?

— Ъ... да. — Ани спря горещата вода и си избърса ръцете. — Няма проблем.

Тя самоуверено отиде до шкафа с тенджерите и тиганите и започна да рови в него, сякаш търсеше подходящия съд.

— Трябва ли ти помощ? — попита Мартин.

Ани го погледна през рамо.

— Знаеш ли всъщност как се прави? — попита тя с надежда.

— Ами... не — призна той и се намръщи леко. — Но ми се струва, че просто трябва да го сложиш в някоя тенджера и това е всичко.

— Звучи доста лесно, нали? — отвърна тя, беше пъкнала отново глава в шкафа, за да прикрие паниката си. Определено готвенето не беше нейната стихия. Изведнъж се учуди как бе живяла толкова дълго, при това сама, без да научи поне някои основни умения и все пак жестоката истина бе, че единственото, което можеше да прави, бе да свари яйце. Тя грабна наслуки една тенджера и я измъкна от шкафа.

— Не мисля, че тази е достатъчно голяма — отсече Мартин, и енергично поклати глава. — Няма ли нещо по-голямо?

— Какво ще кажеш за тази? — държеше в ръце огромен дълбок тиган.

— Струва ми се, че един касерол ще свърши по-добра работа във фурната от този тиган.

Ани направо подскочи и се завъртя на пети при звука на този до болка познат глас. Ноа стоеше в рамката на вратата, лицето му бе озарено от широка, леко подигравателна усмивка, която накара Ани моментално да заеме отбранителна позиция и да наостри вниманието си — той не се развеселяваше лесно, а явно тук нещо му доставяше наистина голямо удоволствие.

— Така и така си станал — каза тя бавно, като се опитваше да не обръща внимание на възбудата, която изпита при вида на зашеметяващата му усмивка — защо не се заемеш тук?

— Ноа — каза Мартин, с видимо облекчение. — Ти нали знаеш...

— Ей, хора. — Ноа прекъсна Мартин с дълъг, предупредителен поглед. — Като гледам, вие се справяте направо чудесно! — Погледна Ани и се усмихна отново. — Май се канеше да покажеш на Мартин как да приготви месото?

— Точно така.

„По дяволите“ — изруга наум. Нямахше надежда за помощ. Той вероятно не знаеше да готви повече от нея.

— Предлагаш касерол, така ли, Скелет?

— Да — отвърна той, и устните му се изкривиха подозрително.

— Добре тогава! — Тя измъкна от шкафа широка, плитка тава и се обърна отново към него. Ноа започна да кашля, сякаш се бе задавил.

Момчето изтича до него и започна да го тупа по гърба, като го гледаше уплашено.

— Ноа?

— Добре съм, добре съм — каза със странен глас. — Наистина — погледна към Ани и тя можеше да се закълне, че очите му се смееха.

Тя повдигна вежди и се вгледа в него недоверчиво.

— Подай ми месото, Мартин!

Двамата го сложиха в тигана и се спогледаха въпросително.

— Ще махнеш ли найлона от него? — попита момчето.

Ани изобщо нямаше представа, а очевидно и Мартин не знаеше. Той грабна кутията с брашното и надникна вътре.

— Не трябва ли брашно?

Нещата вървяха все по-зле.

— Не, не мисля...

Тя отново погледна Ноа, който се бе привел и се тресеше от смях.

— Ноа! — извика тя, и той се изпъна. Нещо го бе развеселило толкова много, че по лицето му се стичаха сълзи от смях. Първата й мисъл беше, че за пръв път го вижда толкова безгрижен и щастлив. Но следващото нещо, за което си помисли, направо смрази кръвта й, той се смееше на нея.

— Ти, гадно...

— Внимавай! — прекъсна я той, бършейки сълзите си. Беше вдигнал едната си ръка, сякаш за да я възпре. — Имай предвид, че тук има едно силно впечатлително момче — успя да каже той, и отново се запревива от смях. Подпря се на стената, държейки се за стомаха. — Господи. Ани! Тиган... найлон... брашно... — Думите му отново бяха погълнати от пристъп на неконтролируем смях.

Тя стоеше така и чувстваше гнева и унижението, които я заливаха.

— Значи си знаел през цялото време как се прави?!

— Да-а — подсмръкна той, и въздъхна. На лицето му се мъдреше все още онази глупава усмивка, която предизвикваше Ани да го цапардоса с нещо.

— Той е велик готвач — добави Мартин в негова защита. — Трябва някой път да вкусиш фантастичните му закуски!

— Така ли? — Очите й бяха присвити и гледаха заплашително Ноа. — Значи го бива в готвенето? И особено със закуските?

— Дори е по-добър от Ед! — рече Мартин уверено. — Но не можем да кажем това на Ед, защото ще си отиде.

— Хммм... — промърмори Ани замислено. Спомни си за онази трогателна закусчица, която му бе занесла и й се прииска да потъне в земята.

— Ани — каза той. Гласът му звучеше предупредително.

— Познавам това „Хммм“. Същият звук, който издаваше винаги, преди да се опиташ да си отмъстиш на мен или на Джес за някое

измислено прегрешение. Мисля...

— Не се безпокой, Ноа. Вече пораснах. — Тя заобиколи барплота в средата на кухнята, фиксирайки усмивката си върху него. — Между другото, вече не преглъщам обидите — а си връщам! — Пъхна ръката си в брашното и хвърли една шепа към Ноа, оцапвайки лицето и гърдите му.

Той реагира по комичен начин. Първо, очите му се разшириха, след това бавно погледна надолу към черната си тениска, цялата покрита с брашно. После пипна лицето си с пръсти и те също станаха бели.

Мартин зяпна от изненада и започна да се смее, но след погледа, който Ноа му хвърли, утихна.

— Аз, ъ-ъ-ъ... трябва да вървя. — Момчето изхвърча от стаята.

Ноа се усмихна дяволито, докато се приближаваше към Ани и тя моментално осъзна, че е пропуснала да осигури бягството си. Младата жена се обърна, долепяйки бедрото си към барплота.

— Ноа — каза задъхано, докато се опитваше да не се разсмее на пораженията, които беше нанесла върху лицето и тениската му. — Коляното ти. Бъди внимателен.

— Коляното ми — отвърна ѝ той спокойно, пристъпвайки напред — е много добре днес, благодаря.

Ани бързо отстъпи, така че масата да остане между тях, но съвсем определено подцени възможностите на противника си. С едно внезапно движение той загреба шепа брашно и посягайки с дългата си ръка, сграбчи Ани за тениската.

Оставаше единствено неприятният избор или да се отдръпне назад и да се прости с тениската си, или да остане на мястото си и да моли за милост. Не направи нито едното, нито другото.

Грабна високата чаша с лимонада, която стоеше на масата между тях и плисна съдържанието ѝ, заедно с леда, в лицето му. Застина на мястото си ужасена в мига, в който той плъзна яростния си поглед върху нея. В следващите десет безкрайни секунди Ноа не помръдваше, дори не потрепваше, докато ледената течност се стичаше по гърдите и краката му. След това дръпна тениската ѝ силно и младата жена нямаше друг избор, освен да се подчини. След като я придърпа покрай масата и я доведе пред себе си, Ноа пусна шепата брашно в пазвата ѝ. Вдигна лимонадата на Мартин, гледайки Ани с тънка, гадна

усмивчица. Бавно изля течността в деколтето ѝ, като внимателно наблюдаваше как първо, тънкият памук се напоява, а след това и кожата ѝ се мокри.

Ани задържа дъха си, докато студената лимонада се разля по гърдите ѝ. Той хвана здраво ръцете ѝ, за да предотврати отмъщението ѝ и очите им се срещнаха. Веселото настроение го беше напуснало. Очите му бяха тъмни и гневни и той със злорадо задоволство наблюдаваше, как тънката тениска залепва за влажната ѝ кожа. Ани се паникьоса, защото позна този поглед. Ноа се канеше да я целуне. И ако го направеше, тя щеше да се превърне в локвичка разтопено желе — там, върху кухненския под. Сърцето ѝ биеше лудо. Навсякъде, където се спираше погледът му, кожата ѝ изгаряше. Усети трепета на тялото си и разбра, че ако всичко това не спре веднага, само след секунди щеше да е негова покорна пленница.

— Недей — промълви тя, отдръпвайки главата си назад.

Ръцете му стегнаха хватката, а устните му се приближиха към нейните.

— Първия път ти ме помоли да те целуна — припомни ѝ той нежно. — А втория път не успя да се насладиш докрай.

— Значи не мога да избягам от това, което съм направила, така ли? — измърмори тя, свеждайки поглед. Устните му се изкривиха, тя ги погледна, след това отново върна погледа си върху очите му и почувства приятната отпуснатост, която започна да я завладява.

— Така изглежда. — Разхлаби хватката си, и се опита да приближи мокрото ѝ тяло до своето. — Хайде, Ани. Така трябва, усещам го!

Тя пое дълбоко дъх, което не беше лесно, като се има предвид колко студено ѝ беше, и каза:

— На плажа можех само да се досещам как бих се чувствала, ако те целуна.

— А сега знаеш ли?

Гласът му беше нежен и дрезгав. Тя искаше да се отдаде на това, би било толкова лесно да го направи, но въпреки това не се приближи към него. Той все още не ѝ се доверяваше — или не искаше да го направи. А тя искаше нещо повече, отколкото би ѝ дала една страстна връзка с него. Щеше да стане трудно, още по-трудно, да го напусне,

когато дойдеше времето за това. Ако се съгласеше на по-малко от неговата стопроцентова любов, това би я убило.

Любов.

Тази мисъл я замая.

Тъй като тя не отговори на въпроса му как се е чувствала, когато я бе целунал, Ноа се усмихна скромно:

— И беше толкова ужасно, че...

— Не — опита да се засмее, клатейки глава. Това я накара да се опомни. — Не беше ужасно като цяло... но след това, знаеш какво стана.

— Да — каза той тихо, привличайки я към себе си, така че тя се разтрепери.

— А освен това — тя продължи, като подпря главата си на мокрите му гърди — онзи ден на плажа ти не искаше да ме целунеш. Не можем да забравим това.

— А — каза той, хващайки главата ѝ в ръцете си, така че тя се взря в неговите изумителни очи. В тях танцуваха златни отблясъци. — Но това беше преди.

— Преди?

— Преди да разбере какво е това.

Той наведе устните си до нейните.

— Хм.

Ноа вдигна глава. Очите му бяха пълни с раздразнение. Той тихо изруга и Ани обърна главата си, телата им бяха все така прилепени.

На вратата бяха застанали Мартин, Джери и още три момчета, които се блъскаха, за да зърнат своя скъпоценен водач Ноа в капана на една, какъв ужас, жена.

Усещайки нежеланието на Ноа да я пусне, Ани пристъпи назад и се усмихна широко на момчетата.

— Пропуснахте страхотен бой с храна, момчета, но повярвайте ми — тя се засмя, и пристъпи към тях, — аз спечелих.

— Това не е вярно — каза Ноа безстрастно, навеждайки се, за да вдигне пластмасовата чаша от лимоната на Мартин. — Но един джентълмен никога не спори с дама.

Момчетата се изкикотиха и погледнаха към Ноа одобрително, така че Ани извъртя очи.

— О, моля те, да не би да очакваш от нас да повярваме, че ти си джентълмен.

Той вдигна вежди и обхвана с поглед цялото ѝ тяло, спирайки се на дългите ѝ набрашнени крака, залепналата тениска и изчервеното ѝ лице. Това я накара да задържи дъха си.

„Мили боже“, помисли си тя. Когато той я оглеждаше така, тя не можеше да помръдне. Така че направи нещо, което вече ѝ ставаше навик да прави, когато мислите и сърцето ѝ се биеха ожесточено с обърканите ѝ чувства към него. Тя избяга — колкото можеше по-бързо.

ГЛАВА СЕДМА

Бързо и вещо Ноа се справи с месото, докато Мартин и Джери го наблюдаваха.

— Знаеш да готвиш? — попита Джери, гледайки подозрително как Ноа умело се справя с яденето.

— Да. — Ноа свали гумените ръкавици.

— И как стана така? Само мамините дечица могат.

— Грещиш! — възмутено запротестира Мартин, поглеждайки Джери заплашително. — Ноа в никакъв случай не е мамино синче!

Да, той не беше мамино синче. Ноа беше започнал да готви от петгодишен не заради някаква особена любов към кулинарството, а заради самото оцеляване. Неговата истинска майка имаше навика да забравя, че има още едно гърло за хранене. Колко много пъти беше наблюдавал как тя слага всичката храна за седмицата върху две големи, сочни пържоли — една за нея, а другата за поредния ѝ любовник. След това препичаше за Ноа една или две филии, а после го заключваше в стаята му за цялата нощ. Беше истински щастлив, ако можеше да хапне веднъж на няколко дни.

— Готвенето не е само за глезльовците, Джери — каза той с горчива усмивка. Бяха минали много години преди да започне да се наслаждава, когато готви. — Нито е само за момичетата.

Джери все още гледаше недоверчиво.

— Тогава защо престилките са направени като рокли?

Момчето хвана натясно Ноа.

— Искаш ли да се научиш да готвиш?

— Не — отвърна то, гледайки лакомо месото. — Някой ден ще си взема жена, за да ми готви. Може би дори готвач. Ще стана богат.

— Ноа е богат — каза Мартин. — Той е толкова богат, че няма нужда от жена. Нали, Ноа?

— Е, не, не точно — отговори той, повдигайки бузата си с език. — Парите нямат нищо общо с това. Човек се жени просто, защото иска.

Момчетата го гледаха така, сякаш му бяха израснали еленови рога.

— Е, значи, аз няма да се оженя — каза Мартин категорично. Целият потръпна. — Гадост.

— Аз пък ще си взема жена. Така ще мога да правя секс винаги, когато си поискам. Жените харесват това.

Ноа пъкна месото във фурната и вдигна вежди, докато изучаваше Джери. Знаеше, че Джери е живял в обстановка, много по-лоша от тази, в която беше живял той. Майка му беше проститутка и никой не знаеше кой е баща му. Един от любовниците ѝ се беше опитвал на няколко пъти да го малтретира.

— Откъде знаеш какво искат жените, Джери?

— Мижитурката, която беше при майка ми, обикновено ме изритваше навън да спя на тревата. Казваше, че искат да правят секс на спокойствие. Аз просто напуснах, за да не може той... — Момчето се обърна. — Няма значение.

Вътрешностите на Ноа се преобърнаха при мисълта как високият едва 140 сантиметра и тежащ около 35 килограма Джери, се бие с приятеля на майка си.

— Тук си на сигурно място, Джери. Никой няма да ти направи нищо, нито ще те кара да правиш нещо против волята си. Запомни това.

— Майка ми... харесваше нещата, които правеше той.

Ноа избърса ръцете си в кърпата и погледна към момчетата.

— Не всички жени искат секс. Всъщност, повечето не искат това. Те искат любов.

„Откъде, по дяволите, ми дойде наум тази велика мъдрост“ — помисли си той, докато наблюдаваше как момчетата напускат стаята. — „Не знам нищо за любовта, а и не искам да знам.“ — Тогава защо точно в този момент Ани изплува в съзнанието му?

Опитвайки се да мисли за друго, не беше чудно, че следващото нещо, за което се сети, бяха пожарите. Някой целенасочено се бе опитал да го задържи на разстояние в нощта на пожара в къщичката, заблуждавайки него и Ани с пистолетния изстрел. Всичко бе изчислено до секундата. В момента, в който напуснаха къщичката, огънят бе избухнал.

Рос твърдеше, че не може да издава никаква информация, преди да е свършило разследването.

Но не беше нужен много мозък, за да се разбере защо огънят бе започнал именно в спалнята и то от матрака. Ноа беше скрил под леглото видеокамерата заедно със записа, който можеше да служи като улика срещу подпалвача.

Инспекторът знаеше всички подробности, защото Ноа му бе разказал. Но това, което Ноа не знаеше, бе какво мисли Рос по въпроса. Онази нощ инспекторът беше твърде зает със събиране на доказателства, а и нямаше желание да обсъжда каквото и да било. Бяха минали няколко дни оттогава и Ноа искаше да знае.

Едва след вечеря младият мъж имаше възможност да си почине, но точно тогава коляното му го заболя прекалено силно и не успя да превъзмогне болката. Взирайки се в пълното шишенце с хапчета в аптекката си, той стисна зъби и затвори вратата на банята. Беше против вземането на болкоуспокояващи, защото мразеше начина, по който те го караха да се чувства. Но днес болката го бе надвила. Въздъхна и взе шишенцето. „Само този път“ — зарече се пред себе си той, докато вземаше двете, предписани му от доктора таблетки. „Само този път ще се предам.“

За да докаже на себе си, че е така, той пренебрегна болката и се запъти към къщата на семейство Левърти, надявайки се да заvari там инспектора. Имаше късмет.

Рос му отвори вратата, облечен с мръсни дънки и скъсана тениска, държейки в ръката си чук. Сивата му коса беше опръскана с черни точки, които изглеждаха и миришеха като пепел.

— Ноа! — каза той с необикновено развеселен глас. — Влизай, синко. Аз... да свърша някоя работа. Надявам се да накарам предприемача да посвали малко цената. — Той се изхили.

Смехът беше толкова нетипичен за него, че Ноа чак премигна изненадано. Той се взря в кървясалите му очи и бузите на червени петна. Ако не го познаваше добре, би предположил, че Рос е на път към веселото пиянство. Но Рос не пиеше, никога не бе пил и се отвращаваше от тази слабост на другите.

— Всичко ли е наред? — попита младият мъж, като последва леко олюляващия се Рос в дневната.

— Не може да бъде по-добре — твърдо заяви другият мъж, усмихвайки се широко и размахвайки чука. — Искаш ли да помогнеш?

Ноа беше доста учуден заради неочакваното приятелско отношение на Рос. Откакто се познаваха не си бяха разменили повече от десетина кратки реплики и то най-вече, след като Ани се бе завърнала. Но Ноа имаше нужда от информация и беше достатъчно упорит, за да се сдобие с нея, независимо какво правеше Рос.

— Разбира се, ще помогна — прие Ноа, и предпазливо взе чука, който инспектора му тикна в ръцете. — Искам да си поговорим за пожара при нас.

— Ужасно нещо! — промърмори си Рос под носа, докато се влачеше към срещуположния край на стаята. Взе друг чук, завъртя се и удари стената, влагайки цялата си огромна сила. Ноа се дръпна назад стъписан, защото пораженията от този изблик на гняв бяха доста големи. Трябваша му няколко секунди, за да се отпусне, напомняйки си, че двамата бяха от една и съща страна на закона.

— Какво искаш да знаеш? — попита Рос, завъртайки се отново.

Ноа присви дни, когато той се препъна в собствените си крака и се блъсна в стената, изругавайки шумно.

— Какво можеш да направиш с доказателството, за което ти бях казал? Разваленият запис, откраднатата обещане? Това, че и двата пожара бяха умишлени и избухнаха толкова скоро един след друг?

— Виж, Ноа — отвърна му инспекторът, подпирайки се на стената, която беше ударил с чука. — Това е твоя собственост и ти имаш право да изискваш отговори. — Избърса лицето си и хлъцна силно. — Повярвай ми, много добре разбирам какъв гняв те обхваща, когато някой ти наруши спокойствието по този начин. — Той огледа около себе си разрушенията от пожара в собствената си къща. — Знам точно как се чувстваш, синко. — Той спря да говори, а Ноа за миг се пренесе на друго място и в друго време. Пред очите му изскочи картината на двата ковчега — на Джес и майка му — които едновременно потъваха в земята. По раменете му полазиха ледени тръпки.

Рос въздъхна дълбоко и разклати глава, сякаш искаше да проясни мислите си.

— Почти невъзможно е да припиша на някого това, което се случи, без някакво по-конкретно доказателство. А в момента нямаме

такова. Нямаме и заподозрян!

— Ако се опитваш да ми кажеш, че двата пожара не са свързани...

— Казвам ти само, че все още не съм приключил разследването, това е всичко.

Ноа преглътна раздражението си от неясния и незадоволителен отговор.

— Трябва да повярваш, че пожарите са свързани помежду си! Просто обстоятелствата са дяволски странни! — Ноа натъртваше на всяка дума. — Касетата, обещата...

Рос отново поклати глава.

— Касетата бе унищожена, а обещата не означава нищо, Ноа. Не и без какъвто и да е заподозрян! Съжалявам. — Той захвърли чука, който държеше и се запъти към стълбището. Стовари се на най-долното стъпало и грабна полупразна бутилка „Джак Даниелс“. Рос допря бутилката до устните си и изля част от съдържанието ѝ в гърлото си, докато Ноа го наблюдаваше стъписан.

„Той е пиан!“ — Мисълта внезапно изскочи в съзнанието на Ноа, но той все още не можеше да повярва.

— Какво зяпаш? — попита Рос. — Не си ли виждал никога мъж да обръща едно заслужено питие в края на деня?

— Не и теб.

— Исусе — простена Рос, и отпусна глава в скута си. — Съжалявам. Просто не мога да повярвам, че всичко се повтаря отново. Не мога с нищо да му се противопоставя, точно както тогава! — Отпи глътка уиски и избърса устни с опакото на ръката си.

Сърцето на Ноа се късаше при мисълта колко много бе страдал мъжът пред него. И все пак му се прииска да го разтърси, да го накара да се опомни. Инспекторът се бе предал точно сега, когато нещата ставаха истински опасни.

— Ти си просто човек. Може би имаш нужда от помощ?

Рос притвори очи.

— Всичките ми налични хора работят по това. И, уверявам те, всеки от тях дава всичко от себе си! Но, просто... явно не е достатъчно. Не и когато става въпрос за моя дом! — Произнасяше думите припряно и неясно, така че Ноа трудно успяваше да го разбира.

Изведнъж Рос утихна и сякаш застина. Сърцето на тенисиста се сви. Той пристъпи напред.

— Рос?

Мъжът повдигна глава и Ноа потръпна неспокойно при вида на издайническите, мокри следи по лицето му.

— Не мога. Просто не мога да се справя с това.

Остра болка се впи в сърцето на Ноа. Не бяха ли страдали вече достатъчно? Бяха минали десет години и все пак тази болка винаги го пронизваше, когато си спомнеше за Джес.

— Вината не е твоя, знаеш това.

— Липсват ми, Ноа. Липсват ми ужасно, до ден-днешен. — Предложи бутилката на Ноа, но той поклати глава.

— И на мен ми липсват — каза младият мъж. — Не минава ден, без да мисля за Джес. — Болката в гърдите отново го прободде. Бавно се приближи към Рос и се отпусна на стъпалото до него. Струваше му се, че никога не е виждал толкова измъчен и изгубен човек. Изведнъж си спомни колко много бе завиждал на Джес и Ани. Те си имаха своето щастливо, сплотено семейство. А сега? Как ли би се почувствал той на мястото на Рос — всичко си бе отишло в един миг.

— Ти и Ани — изстреля внезапно Рос, като повдигна глава и спря кървясалите си очи върху Ноа. — Май нещо...

— Не, не е така...

— Ти... Ти я харесваш...

Въпросът направо го смая.

— Така е, нали? — настоя Рос.

Ситуацията му се стори повече от тягостна — леко пийналият баща на Ани го разпитваше за нея. Отгоре на всичко те се познаваха от деца!

— Харесваш я — повтори Рос, и предложи бутилката на Ноа. Той поклати глава. Възрастният мъж сви рамене и отпи голяма глътка. Потръпна, когато течността премина през гърлото му. — Харесваш я. Сто процента!

Ноа се облегна назад и се загледа в тавана. Откъде му беше хрумнало това?

— Знам какво е, казвам ти — каза инспекторът, и се засмя тихо. — Майка ѝ беше същата — независима, красива, упорита... Истинска

магьосница. Жена, която не би могъл да забравиш. — Той отново отпусна глава върху ръцете си. — По дяволите!

Ноа започна да съжалява, че бе отказал да пийне.

— Видях ви да се целувате. На плажа — смънка Рос, разтривайки слепоочията си. — Аз си стоях на скалите отгоре...

Рос се вгледа в Ноа въпросително, а младият мъж не знаеше какво да каже.

— Ние сме... просто... приятели. Всъщност, като... като брат и сестра.

Рос се ухили самодоволно, сякаш всичко му беше ясно и бутна бутилката към него.

— Точно така.

„Ние сме просто приятели — помисли си Ноа. — Или...“

— Онази целувка изглеждаше доста... приятелска. — Рос кимна сериозно, и младият мъж потръпна. — Абсолютно приятелска.

Ноа все пак реши, че една глътка ще му дойде добре. Задави се, когато огнената течност се разля в гърлото му. Споменът за онази невероятна целувка го накара да осъзнае, че чувствата между него и Ани бяха много повече от приятелски. Краката му изтръпнаха без никаква причина и, тъй като това му се стори странно, той погледна надолу и зяпна от изненада. Нямаше ги!

— Краката ми... — промълви той, и ги заопипва с пръсти. — О-о! На мястото си са.

Рос се изсмя и непривичният звук се вряза почти болезнено в съзнанието на Ноа.

— Ти си се побъркал!

— Не-е! — настоя Ноа, въпреки че му беше ужасно трудно да говори. — Никога не смесвай болкоуспокояващи с алкохол! — присви очи, сякаш се опитваше да фокусира нещо пред себе си. — После не можеш да виждаш!

— Ами, аз си виждам абсолютно... абсолютно добре — упорстваше Рос. — И те видях да се целуваш с дъщеря ми!

Внезапно всичко в съзнанието на Ноа се завъртя и разбърка, докато в следващия миг той почти почувства мекото и топло тяло на Ани, притиснато до своето. Шумът на вълните пулсираше в главата му, долавяше поскърцването на пясъка под себе си. Ноа примигна, когато гласът на Рос го изтръгна от това видение.

— „Само приятели“, а? — изсумтя той и отпи глътка уиски. Главата му се килна назад и той се загледа в опушения таван. — Ани ще си заmine пак, ще ни зареже и ще разбие сърцата ни. Т’ва трябва д’ти е ясно!

Тази глътка не бе толкова пареща, колкото предишната и Ноа се ухили широко на Рос. Чувстваше се страшно развеселен.

— Да, ама... Аз ня’ам сърце! — довери му той, и Рос се изхили. Фактът, че Ани си заминаваше следващата седмица, правеше всичко някак по-обяснимо. — Освен т’ва, ние сме само приятели. Честно!

— Както кажеш, шефе — отвърна Рос.

— Не-е — възпротиви се тенисистът, и поклати глава. Всичко пред очите му се разлюля. — Ти си шефът!

И двамата се засмяха високо на шегата. Внезапно инспекторът се опомни.

— Ако й направиш нещо, ще... ще се наложи да ставам груб!

Ноа погледна към забележително едрия мъж до себе си. Въпреки че беше пиян, заплахата му се стори съвсем реална.

— Не съм си и помислял!

— Добре. Щеше да е жалко да ти размажа хубавата физиономия.

— Ани щеше да размаже физиономиите и на двама ни, ако можеше да ни види сега — избоботи Ноа, като замазваше ужасно всяка дума. — Изобщо не обича някой да я обсъжда!

— А още по-малко обича наквасените мъже!

Неизвестно по каква причина и на двамата това им се стори невероятно смешно и им трябваша няколко минути, за да престанат да се хият истерично. Ноа не бе чак толкова пиян и изведнъж осъзна, че му предстоеше почти непосилната задача да се прибере вкъщи.

Чувстваше езика си необяснимо удебелен. Ръцете изобщо отказваха да реагират на сигналите на мозъка му, така че трябваше да положи почти нечовешки усилия, за да се изправи на крака.

— Аз... наистина не искам да я видя наранена — каза Рос внезапно. — Говоря сериозно!

— Аз също — отвърна Ноа мрачно, като се олюля леко. — Но тя... сякаш привлича неприятностите.

„Мен също“ — помисли си той.

— Трябва да... — „По дяволите, какво наистина трябваше да направи?“ — Ъ-ъ... да проверя момчетата! — „Май това беше.“

— Може би ще е по-добре, когато си замине. — Рос пусна вече празната бутилка до крака си, и тя се изтърколи напред. — Няма да се притеснявам толкова много. Пък и ще е по-безопасно за нея.

Едва сега Ноа осъзна, че обсъждаха не него, като заплаха за Ани, а подпалвача! Мисълта, че въпреки всички предпазни мерки и забрани, които ѝ бе наложил, Рос се притеснява за безопасността ѝ, изобщо не бе успокоителна.

— Не ми харесва да знам, че някой би могъл да я нарани!

— Тя скоро ще си тръгне — повтори Рос и се намръщи, сякаш не можеше да реши дали иска Ани да остане, или да си отиде.

— Да-а — отвърна Ноа. Щеше да е по-добре за всички.

Земята под краката му се завъртя лудо и той разпери ръце, за да запази равновесие. Притисна главата си с длани и измърмори нещо за собствената си глупост.

— Ще ми липсва — смънка Рос, като се облегна на ламперията и притвори очи. — Ще ми липсва.

Ноа изобщо не мислеше така. Когато Ани си заминеше, нямаше да му се налага да мисли за нея, да мечтае за нея, да я желае до болка. Освен това нямаше да е необходимо да се чувства виновен за това, че я желае толкова силно.

Тя щеше да си замине и животът му щеше да продължи.

Ани поклащаше леко люлката с единия си крак, следеше пътя на луната по приказното нощно небе и мислеше за живота си. Осъзна, че всъщност той бе доста самотен. Не бе имала истински дом през последните десет години и сега за пръв път съжали за това.

А тук, в Тейлър Хаус, въпреки бъркотията и кошмара на пожарите, тя се чувстваше щастлива. Знаеше, че това се дължи до голяма степен и на Ноа. И въпреки че не го признаваше, той се чувстваше по същия начин.

След още ден-два, тя щеше да приключи със събирането на вещите. Рос ѝ бе помогнал само малко, но тя знаеше, че му е трудно и не го упрекваше. През всичките тези часове, в които бе събирала парченца от детството си, Джес и майка ѝ се бяха върнали при нея. Спомените бяха толкова живи, че тя изобщо не се изненадваше, когато някой от тях заставаше до нея, докато тя пълнеше кашон след кашон.

Някакъв шум откъм ливадата я накара да застане нащрек. Звучеше така, сякаш някой пееше. Наведе се напред и се заслуша. Като че ли някой бе забравил радиото си включено. Гласът звучеше високо и фалшиво. Ани се изправи, за да огледа по-добре и зяпна от изненада, но веднага след това се усмихна.

Ноа вървеше през ливадата със странна походка, пееше колкото му глас държи и мятеше ръце в такт със смешната и цинична песничка. Тя ахна, когато чу следващия доста похотлив стих от песента и осъзна, че Ноа бе страшно пиян. Той заподскача някаква смешна жига и Ани залепи длан върху устата си, за да приглуши смеха си.

След това смръщи чело. Въпреки че Ноа имаше недостатъци, прекаляването с каквото и да било не бе един от тях. Вярно е, че дълги години бе известен като черната овца на градчето, но никога не бе пил или вземал наркотици.

Господи! Той пееше ужасно!

Внезапно разбра, че той изобщо не танцуваше, нито пък подскачаше, както си бе помислила отначало. Ноа куцаше, и то много лошо.

Тя се спря в края на пътя, за да го изчака. Не можа да повярва на очите си. Ноа разпери широко ръце и направи циганско колело. Изпъна се, подсмиввайки се и се поклони несръчно. Но в следващия миг се олюля и се строполи на земята.

Ани изтича и се хвърли на колене до него, взирайки се в стъклените му, ясни очи, които сякаш гледаха през нея.

— Господи, Ноа! Какво ти е? Къде те боли?

Той не отговори. Само затвори очи и се намести по-удобно на тревата, сякаш се канеше да остане така дълго време.

— Ноа?

Приключи с наместването и застина неподвижен.

— Ноа! — Гласът ѝ бе остър. Вече беше истински притеснена.

— Ъхъ — проломоти той. Очите му все още бяха затворени. — Т'ва е моето име — не го хаби напразно. — Изсмя се грубо, сякаш бе казал невероятно смешна шега и Ани почти се задави от алкохолните изпарения, с които бе смесен дъхът му.

Никога не го бе виждала такъв — толкова извън контрол.

— Какво си направил?

Единият му клепач се отлепи с мъка и той фокусира окото си върху нея, но в следващия миг отново го затвори. След това се изхили глупаво — сякаш ѝ се подиграваше!

— Хей, скъпа. Мога да скивам всичко под тая рокля! Красива... гледка. Страшно красива.

Ани задърпа ядосано късата и доста оскъдна лятна рокличка, но веднага се отказа. Хвана мъжа за раменете и се опита да го раздруса.

— Ноа? — изкрещя отчаяно, когато осъзна, че не може да го помръдне. — Зле ли ти е?

— Ами-и, не! Само малко съм... се позагрял, натровил, наквасил, накиснал, отрязал...

— Ясно, схванах положението — прекъсна го тя твърдо, и седна назад. — Но защо го направи? Нали не пиеш?

— Демерол и уиски... май нещо не си допаднат. — Бавно вдигна ръка към очите си. — Нещо не се чувствам хич добре.

— Без майтап. И защо пиеш, след като си вземал болкоуспокояващи? — настоя тя, като се взираше в коляното му.

„Защо изобщо е излязъл да се разхожда, след като го е болял кракът?“

— Рос каза, че ние двамата не сме само приятели, а аз му казах, че сме.

— Така че трябваше да се напиеш като дъска, за да му го докажеш?

— Само две глътки, кълна се! — Вдигна ръка към гърдите си, за да потвърди клетвата си, но не уцели и се удари през лицето. — Той не смята, че аз съм достатъчно добър за теб.

Ани въздъхна и завъртя поглед.

— Мъже! — каза тя с отвращение. — И защо изобщо говорехте за мен?

— Казах му, че ще побеснееш.

Тя изобщо, абсолютно в никакъв случай нямаше да се ядосва с мъж, който бе твърде пиян, за да води приличен разговор.

— Каза, че ще ме зарежеш, че ще разбиеш сърцето ми. Пък аз му казах... — гласът му утихна до шепот, — че не можеш да разбиеш нещо, което аз изобщо нямам.

Нейното сърце се сви, когато си спомни как Ноа бе избягал от майка си, която не се интересуваше от него, как бе попаднал в една

система, която невинаги смяташе интересите на децата за свой приоритет и как в крайна сметка се бе оказал в една къща, при друга майка, която не бе съумяла да му даде всичко, от което бе имал нужда. И въпреки това той бе станал истински мъж — трезво мислещ, но и невероятно чувствителен. Той се грижеше за децата и им даваше всичката любов и нежност, от която се нуждаеха. Ноа Тейлър имаше голямо и обичащо сърце, независимо дали искаше да си го признае, или не. Самият факт, че се грижеше за Розмари, а не я бе изпратил в някой дом, бе още един красноречив пример. И Ани знаеше, че никога няма да забрави как с готовност ѝ бе помогнал след първия пожар, когато би могъл да я остави в ръцете на Рос и на пожарникарите и да се върне в леглото си.

— Ти имаш сърце, Ноа.

Той поклати глава.

— Рос се притеснява за теб. Казах му, че си... упорита, независима, че нямаш нужда от никого.

Само по тениска и шорти на влажната трева, Ноа трепереше. Загрижеността за него я накара да забрави всичко останало. На всяка цена трябва да го заведе до къщата и да го стопли. Отлично знаеше колко опасна може да бъде комбинацията от алкохол и болкоуспокояващи.

— Хайде, Ноа! — Пъхна ръце под раменете му, и се опита да го повдигне. Беше невъзможно. — Помогни ми, за да мога и аз да ти помогна да станеш.

— А ти определено нямаш нужда от мен — продължи той, гледайки замислено към обсипаното със звезди небе.

„Непосилно е“ — помисли си тя безпомощна. Ноа потръпна отново и затвори очи.

— Ноа! — Гласът ѝ бе умолителен. — Отвори очи, Ноа! Моля те, Ноа. — Не помръдваше. — Хайде, не искаш ли още веднъж да погледнеш под роклята ми?

Очите му моментално се отвориха и той ѝ хвърли похотлив поглед.

— Знаех си, че ще ме молиш някой ден...

Ани все още не можеше да го помръдне.

— Стани, Ноа Тейлър! Ти си две педи по-висок от мен и поне с тридесет килограма по-тежък — не мога да те вдигна сама.

Острият ѝ тон очевидно надделя над пълната му апатия. Очите му се отвориха и се впиха в нейните. Зениците му бяха огромни и кафяви.

— Когато ме гледаш по този начин... — каза той бавно, като произнасяше всяка сричка внимателно, — прииска ми се да правя разни неща за теб.

— Да правиш...

— Да завладея света, да укротя някой звяр, глупости от тоя сорт.

Тя се засмя, но усетила сериозността в думите му, дойде на себе си.

— Не искам да правиш нищо за мен — каза тя внимателно. Нещо прободеше сърцето ѝ при мисълта, че може би той бе привлечен от нея само, защото си въобразяваше, че тя има нужда от него. Той се бе заобиколил с хора, които имаха нужда от него и правеше всичко възможно да не му се налага да изпитва нужда от тях. Изобщо не ѝ се искаше да стане поредната придобивка към колекцията му от такива хора. — И сама се справям прилично.

— Знам. Постоянно си го повтарям — усмихна ѝ се тъжно. — Но не мога да спра, Ани. — Изправи се несигурно на крака, залитайки и олюлявайки се заплашително. Ани обви ръка около кръста му, за да го задържи прав. Подпря се на нея и брадата му се заби остро в главата ѝ.

— Ах! — простена тя. — Сега върви! Сложи единия крак пред другия, точно така. — Окуражаваше го, докато той бавно помръдна напред, почти напълно отпуснат върху нея.

— Ние израснахме заедно, нали?

— Да, Ноа.

„Господи!“ — помисли си тя. — „Тежи цял тон!“

— Като брат и сестра.

— Ами... — поколеба се тя. Колко далеч от сестринските чувства бяха нейните! — Не точно така. По-различно беше.

— Не ме изоставяй, Ани!

— Няма. Сега ще те заведа къщи.

— Ще ме изоставиш... Всички така правите.

Сърцето ѝ направо спря.

„Господи, Ноа!“ — помисли си тя — „Ще престанеш ли да ме измъчваш така?“ — Жените винаги го бяха изоставяли. Дори Розмари го бе изоставила по свой начин. Мисълта, че тя все пак означава нещо

за него, сгря сърцето ѝ. Силата, която притежаваше над него и с която можеше да го нарани, я ужаси.

— Няма да те изоставя, Ноа.

— Не, ще го направиш — настоя той. Росата се бе просмукала в сандалите ѝ, докато почти го пренасяше през ливадата. Изведнъж той спря и се отпусна върху нея.

— Изморих се.

— Знам.

Какво да прави с него. Със сигурност нямаше да успее да го качи по стълбите до неговата стая в голямата къща, а и той щеше да вдигне такава врява. Промени посоката и се запътиха към нейното жилище.

Някъде по средата на пътя той се препъна и двамата едва не се намериха на мократа трева, но Ани успя някак да го задържи прав.

— Боли ли те коляното?

— Не-е — отрече той. — Не чувствам нищо. — След минута добави: — Трудно е да вървиш, когато не си чувстваш краката. — Засмя се. Дъхът му, пропит с миризмата на уиски, се блъсна в лицето ѝ.

— Ти си странен тип, Ноа — каза тя сухо.

— Отказвам се — смотолеви той, когато почти бяха стигнали. — Главата ми ще падне!

— Изобщо не е трябвало да тръгваш! — процеди Ани. Загрижеността ѝ се бе превърнала в гняв. — Заслужаваш да ти падне главата!

— Ани — въздъхна той, — къде ти е сърцето?

Някак си успя да отключи вратата на къщичката, без да го изпуска. В спалнята го пусна на леглото. Остана там, където падна, притихнал.

„Вече заспа“ — помисли си тя раздражено. Въздишаше и го гледаше...

И знаеше, че го обича.

Като се опитваше да не се отдава на паниката, когато си помисли, че ще трябва да си замине след няколко дни, Ани се захвана с едната му маратонка и успя да я свали от крака му.

Ноа се завъртя.

— Ани — прошепна той, и притисна възглавницата ѝ в прегръдките си. — Целуни ме отново.

Тя дръпна другата маратонка, след това му събу и чорапите. Опита се да го обърне, за да огледа коляното му, но той бе просто огромна, неподвижна маса.

— Ноа, имам нужда от помощта ти.

— Ти не се нуждаеш от мен — промърмори той, и се завъртя отново. — Искан ми се да беше така, както аз се нуждаю от теб.

Ръцете й застинаха на мястото си.

— Не мога да спра да мисля за теб, Ани. — Главата му клюмна безпомощно на възглавницата.

Знаеше ли какво говори? Отчаяно й се искаше да вярва, че е така. Тя седна до него на леглото и провря дланта си в неговата. Чертите на лицето му бяха изострени от болка, а тялото му бе напрегнато. Махна кичур коса от очите му и премести поглед към коляното му. Беше отекло и подпухнало.

Изхвърча към фризера, измъкна от него пакет с лед и се върна отново на леглото при Ноа. Чудеше се дали да не извика доктор.

— Ноа — каза тя, като го побутна леко. — Колко болкоуспокоителни взе?

— Две — промърмори той, и след това изруга. — Не бих могъл да се помръдна, за да спася живота ти. Надявам се, че наоколо не се навъртат дракони.

— И само две глътки уиски? — настоя тя. Прииска й се да се разсмее на безсилието му. Ноа мразеше да е извън релси точно толкова, колкото тя мразеше да го гледа в това състояние.

— Да-а. Не се притеснявай... Не се каня да умирам, поне за сега.

— Добре — отвърна тя. Почувства се повече от облекчена. Той щеше да се оправи, доколкото можеше да прецени по вида му. Предстоеше още една безсънна нощ, но и без това тя едва ли щеше да спи много. Взе пакета с леда.

— Желая те, Ани.

За малко не разсипа всичко наоколо. Той не можеше да знае, не можеше дори да си представи какво се случи с тялото й при тези думи. Ноа изскимтя от изненада, когато тя сложи ледения пакет върху коляното му.

— Студено!

— Заслужаваш си го — каза тя тихо, и го зави с един чаршаф. Столът до леглото й се стори отчайващо неудобен, така че сви рамене,

съблече роклята си и се мушна под чаршафа до него. Леглото беше доста тясно, особено когато Ноа се бе тръснал по диагонал. Той веднага я придърпа към себе си и тя въздъхна, когато почувства приятната топлина на тялото му.

— Ти си гола! — промълви той. В гласа му се долавяше укор. — Аз не си чувствам ръцете, нито мога да си отворя очите, а ти си гола!

Тя се засмя, наслаждавайки се на близостта му и се долепи още по-плътнo до него. Гърдите и бедрата им се притиснаха.

— Господи, ти си вещица! — простена той. Устните му докоснаха ухото ѝ.

— Определено си го заслужаваш, Ноа Тейлър!

— Знам — промърмори той, и се притисна силно към нея. — Знам. — След секунда вече спеше.

„Бях на косъм.“

Както всяка друга нощ, загърнат в пелерината си, мъжът се разхождаше по плажа, докато луната бавно се издигаше.

„Ако някой е гледал касетата, с мен е свършено!“

Трябваше да бъде дяволски предпазлив този път.

Това, което му трябваше, бе пожар, който да го разведри. Червените, нажежени, ослепителни пламъци... А може би... Само може би някой взрив! Нищо не го вдъхновяваше толкова, колкото една оглушителна експлозия.

Смъртта, пламъците, разрушението... всичко това щеше да повдигне духа му.

Трябваше. Нямахте друг избор...

Дрезгавият вик го накара да се размърда. Тежкото и насечено дишане го накара да направи усилие и да изпълзи от пиянското вцепенение, в което бе потънал. Чувстваше се така, сякаш някой му бе разорал главата. Ноа примигна в тъмното, опитвайки се да се разсъни.

Сподавеното, мъчително изхлипване му помогна.

— Ани?! — протегна се към свитата на кълбо, и увита плътнo с чаршафа фигура, която лежеше до него.

Дишането ѝ го ужаси — насечено и припряно. Изглеждаше така, сякаш се задущаваше и въпреки това се увиваше все по-плътнo с чаршафа. Ноа примижа и в следващия миг простена, защото лекото движение предизвика почти непоносима болка в главата му, която заплашваше да се разцепи.

— Ани, какво става? — Дръпна я към себе си, като се опитваше да се абстрахира от собственото си страдание. Загрижеността за нея караше сърцето му да бие лудо. Какво, по дяволите, правеше в нейното легло?! Ани се съпротивляваше, но той все пак успя да отвие главата ѝ, и въпреки че тя все още бе страшно омотана в чаршафа, да я притисне към себе си.

Тя проплака и този звук го ужаси.

— Господи, Ани, кажи ми! Какво те боли? Какво ти е? — Дали той я бе наранил? Дали бяха...

— Мамо — изхлипа тя. Удряше с ръце и крака, където свари.

— О, Ани. Това е само сън — каза Ноа нежно. Едва сега осъзна, че тя все още спи. Разтърси я внимателно за раменете и след това приглади кичур коса, който бе паднал върху мократа ѝ буза.

— Хайде, Ани. Събуди се. — Главата ѝ се завъртя рязко, и срещна неговата брада. Яростни вълни от болка започнаха да се удрят в стените на черепа му. Ноа изруга. Ани се мяташе бясно и той успя да се наведе точно навреме, преди да получи втори удар, който със сигурност щеше да го нокаутира.

— Ани, събуди се! — Дали сънищата ѝ са такива всяка нощ? Може би точно заради това изглеждаше толкова уморена напоследък. Стомахът му се сви, като си помисли какво страдание бе преживяла Ани. Защо не му бе казала нищо? Тя простена отново. Успя да махне чаршафа настрана, притисна я до себе си и... изруга.

Ани бе свършено гола — мека и топла.

Той стисна очи и ръцете му застинаха върху гладката кожа на гърба ѝ. Ани се бе залепила за него и той чувстваше всяка свършена извивка на тялото ѝ.

Тя изхлипа отново и сърцето му спря да бие.

— Ани — прошепна той, като полагаше невероятни усилия да се контролира. Имаше чувството, че всичко наоколо се върти. — Всичко е наред. Аз съм тук. Това е само лош сън, Ани. Всичко е наред.

Ани застана неподвижно и той помисли, че се е събудила, въпреки че дишането ѝ все още бе забързано и шумно и се връзваше почти болезнено в тихата лятна нощ.

— Ноа?

— Аз съм — промълви той, много по-тихо отколкото му се искаше. Ани трепна в ръцете му и той със сетни сили съумя да се противопостави на непреодолимото желание да я притисне до себе си и никога да не ѝ позволи да го изостави. Кръвта в главата му запулсира от това усилие — и от последиците от неговата собствена глупост. Какво, по дяволите, се бе случило, че той се бе озовал в леглото ѝ. И къде бяха дрехите ѝ?

— Ноа — прошепна тя задъхвайки се. — Беше ужасен кошмар.

Ръцете ѝ се обвиха около шията му и тя се вкопчи в него. Беше толкова близо, че можеше да почувства...

„Господи! — помисли си той отчаяно. — Как би могъл един мъж да устои на това?“ — Тялото му реагира моментално, при това яростно. Главата го цепеше ужасно и му се струваше, че ще умре.

— Ани — прошепна той. — Направо ме убиваш така.

Сякаш изобщо не го бе чула, Ани се притисна още по-силно. Със сподавен стон Ноа обви ръце около нея и стисна очи. Набъбналите зърна на гърдите ѝ прогаряха дупки в кожата му. Напрежението в слабините му го накара да вкара коляното си между бедрата ѝ преди изобщо да успее да разсъди какво всъщност прави. Тя се размърда, за да се намести по-удобно, потривайки се в...

Наложи му се да отвори уста, за да си поеме дъх. Бавно се обърна по гръб, но Ани се бе вкопчила толкова силно в него, че тялото ѝ последва неговото. Тя се оказа изведнъж върху него, гърдите ѝ се разляха върху неговите, усещаше краката ѝ върху своите, а извивката между тях се бе притиснала върху напрегнатата му мъжественост. Когато тя се размърда и се плъзна леко настрана, Ноа изруга и с усилие я смъкна от себе си.

Желаеше я — отчаяно. Но си има правила за тези неща, нали? Как би могъл да се възползва от една ужасена жена? И как, по дяволите, би могъл да накара някои части от тялото си да действат адекватно, когато главата му сериозно заплашваше да се откъсне от тялото в резултат на жестокия махмурлук, който вече започваше да се проявява.

Е, добре. Това нямаше да е кой знае какъв проблем. Всички части на тялото му си действаха повече от адекватно. Прекалено адекватно.

— Ани — каза той, всъщност я умоляваше. — Пусни ме да стана.

— Ммммм. Не. — Тя долепи главата си на рамото му, вдигна единия си крак върху неговия и сложи ръка върху гърдите му.

— Моля те. Трябва да ми позволиш да стана. Правим го твърде бързо, спомняш ли си? Това ти го каза, не аз. Съжалявам, наистина съжалявам, че сънува кошмар. Можем да поговорим за това. Съгласна ли си? Наистина трябва да поговорим, може би пък така няма да имаш такива сънища вече, но сега трябва да ме пуснеш да стана! — Говореше абсолютно несвързано, но това бе всичко, на което бе способен точно в този момент.

Тя остана неподвижна и напълно отпусната.

— Ани?

Никакъв отговор.

— Ани?

Дишаше дълбоко и спокойно. О, по дяволите. Беше заспала отново, ако изобщо някога се бе събуджала. Малката нежна ръка върху гърдите му се плъзна надолу, към най-горното копче на панталоните му. Можеше да усети топлината ѝ през ризата си. Имаше ужасен вкус в устата си, главата го болеше, въпреки това, я желаше отчаяно.

Ноа пое дълбоко въздух. Искаше му се да накара тялото си да се отпусне.

Не му се удаде дълго, дълго време.

Остра и мъчителна болка се вряза в главата му, когато ярката светлина се втурна в стаята. Той изстена и притисна с ръце слепоочията си, за да задържи очите си да не паднат.

— Кой, по дяволите, светна лампите?!

— Няма никакви лампи, Ноа — пропя един отвратително жизнерадостен глас. — Само слънчева светлина. — И след това гласът — същият, който той се канеше да удуши, в момента, в който можеше отново да вижда, се разсмя. — Хайде, Ноа. Става късно. Момчетата ще тръгнат да те търсят и...

— По дяволите! — изобщо нямаше да им хареса да го открият в спалнята на Ани. Постепенно всичко се връщаше в съзнанието му — глупавото напиване в къщата на Рос, Ани, която го сложи в леглото... Кошмарът ѝ. Той успя да си отвори едното око и видя Ани, тъкмо когато поставяше чаша кафе на стола до леглото. Ноа моментално я грабна, като с усилие успя да се изправи. Сгъна подутото си коляно, и установи, че е учудващо добре.

Но за сметка на това болката в главата му можеше да го убие.

Ани скръсти ръце и се облегна на леглото. Беше си взела душ и облечена в яркочервен спортен екип, изглеждаше по-свежа и прекрасна, отколкото някой имаше право да изглежда в сутрин като тази.

— Често ли сънуваш така?

— Дали сънувам? — Тя се намръщи. — Не съм сънувала.

— Хайде де, не си. И после направо се тръшна върху мен.

Тя се намръщи още повече. Думите ѝ излетяха на един дъх.

— Не си спомням такова нещо. Изглеждаш ужасно. — После се ухили злобно. — Още ли си в настроение да се самосъжаляваш?

Примесената с подигравка весела забележка за неговото неразположение му подейства на нервите, фактът, че не си спомняше почти нищо от миналата нощ, изобщо не му помагаше.

— Никога не се самосъжалявам.

Веждите ѝ се повдигнаха и тя му хвърли дързък поглед, който при други обстоятелства, би развеселил Ноа.

— Определено се самосъжаляваше снощи.

— О, така ли. — Той се запъти към банята, но ужасно му се зави свят и трябваше да се вкопчи в стената, за да не падне. Спря се до вратата. — За твое сведение, Левърти, спомням си всичко, което се случи снощи.

— Така да бъде! — Хвърли му самодоволен поглед, от който му се прииска да я хване и да изръмжи нещо неприлично.

Ноа сви рамене и тъкмо щеше да затвори вратата на банята, когато изведнъж спря. Ани изглеждаше много самодоволна, но имаше и нещо друго. Беше нервна — нещо толкова нетипично за нея. Господи, ако бе имал нейното прекрасно тяло, все трябваше да си спомня нещо!

— Нали не сме... — Смътно си спомняше как тя го бе сложила в леглото, но нищо след това, до момента, в който го бе събудил нейният вик. Със сигурност щеше да си спомня ако бяха...

— Не. — Погледът ѝ бе абсолютно неразгадаем, така че Ноа не можа да прецени дали това ѝ харесваше или не. — Не сме. — Самоувереността ѝ се бе възвърнала. — Но, тъй като ти си спомняш всичко от снощи, не е необходимо да ти го казвам, нали?

Определено нещо му се губеше. Той въздъхна и се загледа през прозореца. Навън бе прекрасно лятно утро.

— Хайде, Ани. Изплюй камъчето. Какви ги говорих снощи?

Тя го стрелна с поглед. По устните ѝ играеше лека усмивка.

— Наистина ли не си спомняш?

Ноа въздъхна, но този път много по-шумно.

— Виж, главата ми ще се сцеди всеки миг, имам чувството, че някой е използвал тялото ми за боксова круша, а освен това вероятно точно в този момент момчетата претърсват къщата за мен, така че изобщо не съм в настроение за играчки. Не, не си спомням всички подробности, ясно?

— Ясно — отвърна тя тихо, а вътрешно сякаш се смееше и това го накара да се почувства несигурен. — Ако ти кажа, че ми засвидетелства вечната си и безкрайна любов към мен, ще повярваш ли?

— Не — каза той безстрастно, като се опита да не обръща внимание на развълнувания ѝ глас. Определено не бе казал това. Никога през живота си не бе го казвал, и ако сега го бе направил, със сигурност щеше да си спомня.

— Е, добре — призна тя тихо. Веселото ѝ настроение се бе изпарило и очите ѝ бяха безизразни. — Не каза това. Колко смешно и глупаво би било.

Той се намръщи.

— Ани, ако снощи съм направил или казал нещо, което те е наранило, теб или чувствата ти, искрено съжалявам. Не съм искал да го направя. Обаче да ми се присмиваш за нещо, което аз само мога да си представям, е повече от дразнещо, така че просто ми кажи.

— Сигурен ли си...

— Кажи ми! — каза той рязко. Беше започнал да губи търпение.

— Каза, че имаш нужда от мен.

Ръката му натисна силно стената и кокалчетата му побеляха. За миг затвори очи. Беше го казал, сега си спомни. Всъщност изведнъж цялата случка започна да се избистря в съзнанието му. Ани — изплашена, Ани, която го влачеше към къщата, Ани, която се пъкна в леглото при него гола, за да го тормози.

Последва дълго мълчание. Той сви отново рамене, при което главата му едва не се разпадна на малки парченца.

— Е, нищо чудно, че си толкова развеселена. Трябва да съм бил голям смешник снощи.

— Освен това, каза... — Изречението замря на средата.

— Какво? Какво казах?

Развълнуваните ѝ очи срещнаха неговите.

— Каза, че ме желаяш.

„Желая те“ — спомни си, че ѝ го каза с отчаян глас. Изглеждаше толкова неустоима в лятната си рокличка миналата нощ, докато с всички сили се мъчеше да му помогне да прекоси ливадата. А след това, когато се бе съблякла и го бе стоплила с тялото си. Да, бе я пожелал. И все още се чувстваше така.

— Аз наистина те желая, Ани. — Осъзна, че учестеното ѝ дишане му доставя удоволствие. — И ако се беше събудила след онзи кошмар, сега щеше да го знаеш добре, повярвай ми.

Миналата нощ бе толкова приятно да се отдаде на последствията от алкохола и болкоуспокоителните, знаейки, че Ани ще се погрижи за него. Но сега, всред грубата трезва реалност на деня, нещото, което му бе дало уют снощи, изпълваше сърцето му с ужас. Да, желаяше я, имаше нужда от нея, но това трябваше да приключи. И никакви „братски“ чувства — той винаги бе изпитвал нещо много по-различно към нея.

Но фактът, че се нуждаеше от нея, че я желаяше, че не можеше да мисли за нищо друго, освен за нея, ѝ даваше необикновена власт над него, която в никакъв случай не можеше да продължава! Оставяйки гордостта му да говори вместо него, Ноа сви равнодушно рамене:

— Но желая и имам нужда са две съвършено различни неща.

Предизвикателно скръстените ѝ ръце някак изобщо не се връзваха със спокойствието ѝ.

— Разбирам — каза тя тихо.

— Нямам нужда от никого! — повтори той.

— Чух вече.

Той погледна към леглото, в което бяха заедно през миналата нощ. Спомни си как топлото ѝ тяло се бе притискало към неговото, точно когато всичко го болеше непоносимо! Той се обърна и влезе в тясната баня. Подпря се на мивката, вгледа се за миг в окаяната си физиономия в огледалото и отпусна глава върху гърдите си.

Направо подскочи, когато Ани обви ръце около него и положи глава на гърба му.

— Толкова ли е трудно да си го признаеш, Ноа? Толкова ли е ужасно да имаш нужда от някого, да ти пука за някого.

Тялото му се стегна.

— Мен ми пука за теб, казах ти!

Ани го притисна нежно с ръце, надзърна зад рамото му и срещна погледа му в огледалото.

— Но нямаш нужда от мен, така ли е?

Той кимна. Не искаше да се нуждае от нея. Винаги, когато бе имал нужда от когото и да било, нещата не свършваха добре и за него оставаше само болката. И когато се бе доверявал на някого, не бе различно. Искаше му се да вярва, че е приключил с това винаги.

Ани поклати бавно глава.

— Заминавам си след няколко дни, Ноа. След бала. Не можем ли просто да се насладим на оставащото време? Не можем ли да бъдем честни един към друг?

Той се отскубна от ръцете ѝ и се измъкна колкото се може подалеч, доколкото му позволяваше тясната баня.

— По дяволите! Аз съм честен с теб!

— Така ли мислиш? — попита тя нежно. Беше наклонила глава настрани и го изучаваше с разбиращ поглед, който го измъчваше още повече.

Не искаше да я нарани. Не искаше да се привързва към нея, нито пък тя към него, защото това означаваше задължения, които той просто не искаше да поема. Твърдо решен, че отстъплението е най-добрият ход, Ноа я заобиколи и се измъкна през вратата. Като се опитваше да не обръща внимание на болките в главата си, той грабна маратонките си, нахлузи ги на босо и погледна към Ани.

— Не знам какво се опитваш да ми кажеш, но изобщо не си въобразявай, че можеш да ме манипулираш.

— Наистина ли мислиш, че бих го направила? — Изглеждаше така, сякаш се готвеше да го разкъса с очи.

Сърцето му се сви. Знаеше, че той бе виновен за тази рязка промяна в настроението ѝ. Опита се да не обръща внимание на това и да използва внезапно обзелата го несигурност и загрижеността си към нея, за да подхрани престорения си гняв.

— Виж, трябва да вървя. Струва ми се, че просто търсиш под вола теле, Ани!

— Кого се опитваш да залъгваш — мен или себе си? — попита го спокойно. — Или пък си толкова изплашен от факта, че не можеш просто да ме игнорираш?

Не можеше! И това, че тя така умело напипа слабото му място, си беше доста обезпокояващо. Освен това направо го вбеси.

— Ами ти, толкова ли си самоуверена, че просто не можеш да повярваш, че някой би могъл да остане недостъпен за твоя чар? — На секундата съжали за думите, които бе казал. Никога през целия си живот не бе ги използвал толкова целенасочено, за да нарани някого. И това, че го направи точно сега, срещу Ани, беше почти равносилно на кама в сърцето.

— Не, лесно мога да си представя, че не съм чак толкова неустойма — отвърна тя и се запъти към вратата на спалнята. — Това, което отказвам да повярвам, е, че ти можеш да ми устоиш! — Тя му хвърли един последен поглед, пълен със самоувереност и разбиране и излезе.

След секунда Ноа чу как затвори външната врата и се отпусна върху леглото ѝ. Моментално се подчини на желанието си да легне по гръб и да затвори очи, но откри, че не може да лежи така, без в съзнанието му постоянно да се връща споменът за миналата нощ. Не можеше да спре да се пита дали Ани бе права и той наистина ли се нуждаеше от нея.

Върна се в банята и веднага се намери под душа. Изкъпа се с нейния сапун, който му напомняше за меката ѝ, гладка кожа. Изми косата си с нейния шампоан, чиято миризма му напомни за прекрасните ѝ златни коси.

Почувства се несравнимо по-добре, след като дълго стоя под струята гореща вода. Приготвяше се да си тръгне, разхождаше се из кухнята и изведнъж забеляза снимките. Спря се до масата, за да ги разгледа.

Имаше снимки на стръмния, скалист бряг, на плажа, на зелената морава. На някои се виждаха децата, играещи волейбол. Всичките бяха страхотни. Характерът на всяко момче изпъкваше моментално от снимката: Джери, очите му изпълнени със самотност и жажда за обич. Мартин, удря топката високо и на лицето му грее широка, дръзка усмивка.

Имаше една негова снимка, как се готви да бие сервис — напрегнатото тяло, очите, съсредоточени върху топката. И следващата беше негова. Гледаше право в обектива с такова изражение, че дъхът му спря, сякаш някой го удари в стомаха. Стоеше до мрежата, с реферската свирка, повесена на врата му. Готвеше се да свири начален удар, само че се бе обърнал да погледне Ани: не се усмихваше, бе стиснал устни, а очите му бяха пълни с жажда, копнеж и... обич.

От гърлото му спонтанно се откъсна неопределен звук, хвърли снимките обратно на масата и забърза към вратата. Сърцето му биеше лудо, мислите му бяха превъзбудени. Излезе, без да се обръща назад и не забеляза сянката, която се спотайваше зад ъгъла и го наблюдаваше.

Ани връхлетя в кухнята на голямата къща, твърдо убедена, че само една стабилна, калорична закуска ще излекува внезапно сполетялата я мъка.

Но кухнята бе празна, което означаваше, че ако искаше да хапне, трябваше сама да си приготви. Намръщи се — тази перспектива направо ѝ уби апетита.

— Какво си мислиш, че правиш тук, момиче?

Ани подскочи при звука на острия глас на Розмари.

Старата жена стоеше на прага, облечена само с някакъв доста овехтял халат. Сивата ѝ коса изглеждаше ужасно раздърпана и стърчеше във всички посоки. Нямаше и следа от грим върху бледото ѝ сърдито лице.

— Зададох ти въпрос!

Ани пристъпи към нея колебливо.

— Розмари, всичко наред ли е?

— Не, разбира се, че не е!

Розмари се втурна в стаята. Очевидно не се притесняваше от това, че почти не бе облечена.

— Бях те извикала преди час и очаквах да дойдеш навреме. Хайде, да вървим!

— Да вървим? — повтори Ани объркано. Тя хвърли бърз поглед в коридора, за да види дали Джийни не бе там. Беше почти сигурна, че денят беше лош за Розмари, но понякога бе доста трудно да се определи... Старата жена изглеждаше толкова уверена. И ужасно ядосана.

— Къде трябва да отидеш, Розмари? — попита я внимателно.

Розмари се обърна. Объркването и страхът в очите ѝ бяха в пълен контраст с гнева, изписан по лицето ѝ.

— Казах ти адреса по телефона. Вие, таксиметровите шофьори трябва да си записвате такива неща. Не съм отговорна, че не знаеш... — Думите ѝ замряха с кратко изхлипване, и тя залепи длан върху устата си.

— Всичко е наред, Розмари — каза Ани нежно, и се приближи бързо към нея.

— Не мога да си спомня къде трябва да отида — прошепна тя. — Не мога да си спомня къде съм.

Джийни се втурна в стаята, по вида ѝ личеше, че е ужасно притеснена. Раменете ѝ се отпуснаха облекчено, когато зърна старата жена. Тя грижливо я поведе към вратата, като през цялото време я успокояваше нежно.

Ани въздъхна шумно и се облегна на барплота. Чувстваше се изтощена.

„Господи! — помисли си тя. — Как успява Ноа да запази спокойствие и да се справя с това всеки ден? Направо е убийствено!“

Тя натрупа камара канелени кифлички на един поднос и добави маслото, като не се обърна при шума откъм вратата зад гърба ѝ. Не беше готова да срещне гневния поглед на Ноа.

Но само секунда по-късно Ани се завъртя ужасена, когато характерната миризма на горящо дърво и боя се удари в ноздрите ѝ. Задната врата на кухнята бе в пламъци. Вместо да избяга през вратата към хола и да бъде в безопасност, вместо да грабне телефона и да се обади в пожарната, вместо да се опита да загаси огъня с

пожарогасителя, който ѝ се набиваше в очите — закачен на стената, тя направи единственото нещо, което всъщност можеше.

Изпищя.

ГЛАВА ОСМА

Ноа беше по средата на пътя между жилището на Ани и голямата къща, когато чу писъка. Втурна се напред, викът ѝ го накара да се върне години назад, но пушекът, който идваше от задната част на къщата беше достатъчно красноречив.

— Обади се на 911! — извика на едно от по-големите момчета, което се бе спряло на верандата и се оглеждаше изплашено.

Стъписано, момчето кимна и побягна.

Плъзна се по тревата и спря. Загледа се ужасен във вратата на кухнята. Тя бе единственото нещо, което гореше, ярките, жълти езици облизваха касата. Грабна градинския маркуч, издърпа го от тревата, пусна водата и го насочи срещу пламъците. Разбра, че огънят не е голям и лесно може да бъде изгасен.

Вратата все още димеше, когато я отвори с трясък. Беше все още с маркуча в ръка. Ани бе замръзнала на мястото си, подпряла ръце на масата. Сирените на пожарните коли виеха в далечината. Той пусна маркуча и се втурна към нея.

Тя се отпусна в прегръдките му, като трепереше силно.

— Всичко е наред, мила — каза той. Думите се изплъзнаха с такава лекота, че не усети дори кога ги бе произнесъл. Прокара ръце по гърба ѝ, като се опитваше да успокои мъчителното ѝ треперене. — Всичко свърши. Огъня го няма вече.

— Пак той. Той стои зад всичко това — задъхваше се. Бе притиснала силно глава към гърдите му, беше сграбчила отчаяно ризата му в свитите си юмруци. — Не издържам, Ноа.

Обхвана го силен гняв срещу онзи, който и да бе той, който им причиняваше това. Беше ясно, че този път бе предизвикал пожара, за да ги тормози, а не да причинява щети. Имаха си работа с опасен и отчаян, откачен пироман.

И въпреки искреното му желание, Ани едва не пострада. Отново.

Когато Рос пристигна, изглеждаше блед и несигурен и първото нещо, което направи, бе да прегърне побелялата като платно Ани. Бе

изпил поне два пъти повече алкохол от Ноа миналата вечер, но съумяваше да остави всичко настрана, за да успокои дъщеря си. Самият Ноа се чувстваше така, сякаш през главата му постоянно минаваше парен локомотив и знаеше точно какво му е на Рос в този момент. Това го накара да изпита огромно уважение към възрастния мъж. Въпреки че Рос смяташе, че не бе достатъчно добър за дъщеря му...

Рос хвърли един поглед към обкованата с ламарина врата, цялата почерняла, след това към жалките останки от изтривалката пред нея и поклати глава. От едната страна на вратата, все още просмукана от водата, имаше парчета обгорял картон, един напълно обезобразен чадър и чифт доста пострадали високи гумени ботуши. Рос вдигна изтривалката, помириша я и се заоглежда дълго и мълчаливо наоколо.

— Какво има? — попита Ноа.

Рос въздъхна.

— Всичко е под следствена тайна. Съжалявам, Ноа, нищо повече не мога да ти кажа.

Гневът на тенисиста направо експлодира:

— По дяволите, Рос. Майната му на твоето разследване! Това е моята къща и аз настоявам да знам какво си открил!

Инспекторът вдигна глава и огледа тъжно стаята.

— Добре. Но няма да ти хареса. Доколкото мога да преценя по сериозните следи от изгаряния по пода тук долу, изглежда някой е напълнил тази кутия с нафта и я подпалил. Добре, че си бил толкова наблизко и си успял да потушиш огъня. Щял е да обхване стаята, а вероятно и цялата къща само след броени минути.

— Исусе! А, аз си мислех, че сме в безопасност. Нали така каза, Рос? В безопасност, а?

— Ноа... — започна Ани колебливо. Звучеше така, сякаш се оправдава. — Вината не е в него.

— Всичко е наред, Ани — каза Рос спокойно. — Това разследване се проточи твърде дълго. Всички сме доста изнервени.

— И пак ли е същият маниак, който си доставя перверзно удоволствие, като те преследва по този начин, заради някакво идиотско отмъщение? — попита Ноа вбесен, като грабна ледената ръка на Ани.

Тъгата изчезна от очите на инспектора и в тях веднага се появиха гневни пламъчета.

— Ако е той, ще го хванем. Но ми се струва, че ще е по-добре този път да гледаме по-близо до твоята къща! Имаш ли някакви пакостници тук наоколо?

— Не — отсече Ноа раздразнено. — Абсолютно не! А ти очевидно няма с какво да се захванеш!

— Виж, Ноа — каза Рос спокойно. По тона му личеше, че е свикнал често да задава въпроси. — Знам, че тук прибираш деца, които са имали трудно минало. Тези деца могат да таят проблемите си дълбоко в себе си. Един такъв пожар може да не е израз на някаква злоба лично срещу теб, а просто последица от дълго спотайваните отрицателни емоции.

— Никое от момчетата тук не би направило такова нещо — заяви Ноа твърдо. Вярваше в това, което казва, с цялото си сърце.

— Имал ли си случай напоследък някое от децата да е нанесло някакви щети? Независимо какви.

Ноа плъзна поглед към Ани и разбра, че и тя мисли за Джери и това, как той бе разпилял нарочно ябълките на стълбите. Но това беше по-различно, много по-различно. Джери не би подпалил собствената си къща!

— Не, нищо от сорта.

Рос въздъхна, погледна за миг към обгорялото място на пода и пъхна ръце в джобовете си. Ноа усещаше, а беше сигурен, че и инспекторът знае, че повечето от момчетата слухтят от другата страна на вратата.

— Добре — каза възрастният мъж бавно и ясно. — Това са всичките ми въпроси, засега. Пожарът беше сравнително малък, а и няма пострадали — замълча многозначително. — Но ако огънят се беше разпрострял, нямаше да остане нищо от тази къща преди пожарникарите изобщо да се появят. Надявам се, че ако някой знае нещо за този пожар, каквото и да било, ще бъде достатъчно честен и ще ми го съобщи.

Всички мълчаха.

Но Ноа никога не бе бил по-сигурен в нещо през целия си живот. Това не беше работа на никой от обитателите в тази къща, и доколкото можеше да прецени от паниката в очите на Ани, тя също го знаеше.

Всички изглеждаха страшно напрегнати и Ноа го чувстваше по-болезнено от останалите. Може би защото се страхуваше за живота на Ани. Надвечер я хвана да се разхожда край отвесните скали над океана. Изглеждаше самотна и изплашена.

— Рос не е прав — каза тя безизразно, без дори да го погледне, когато той я настигна и закрачи бавно редом с нея.

— Знам.

— Не може да са момчетата!

Прииска му се да се усмихне на нейната страстна защита на децата, но въпросът беше твърде сериозен. Всички до един бяха дълбоко потресени от пожара. Ноа се бе опитал да обясни на всеки поотделно, че не обвинява никого, но не беше твърде сигурен дали бе достатъчно убедителен.

— И аз мисля така — отвърна той. Изненада се, когато тя грабна ръката му, но след това не направи нищо друго и те продължиха да вървят така.

Отляво слънцето бавно се потапяше в тъмносиния океан, като озаряваше водата и я обагряше в причудливи цветове. Вълните се разбиваха равномерно и успокояващо в прибой и соленият морски въздух бе толкова свеж, че накара поне част от напрежението на Ноа да се изпари.

— Понякога — промълви Ани, но толкова тихо, че той трябваше да се наведе към нея, за да я чуе — си мисля, че щеше да е по-добре, ако никога не бях идвала.

— По-добре?

— По-безопасно.

Беше изплашена, а той мразеше това.

— Няма да позволя да ти се случи нищо!

Тя вдигна очи към него и се усмихна тъжно.

— Моят герой? — Той смръщи вежди и тя се засмя. — Шегувам се — увери го тя. — Не ставаш за герой.

Е, разбира се, знаеше това много добре, но не му хареса твърде начина, по който Ани го изтъкна.

— Ако правилно си спомням, вече няколко пъти ти спасявам кожата.

Тя не обърна внимание на забележката му и сви по бетонните стълби, които щяха да ги отведат на плажа. Когато стъпиха на пясъка,

тя се измъкна от сандалите си, хвърли му дяволит поглед и се запъти към водата.

За момент Ноа остана неподвижен и не откъсваше очи от отдалечаващата се фигура. Късите ѝ панталонки разкриваха пред жадните му очи изящните крака с добре оформени бедра. Той не можеше да пропусне удоволствието от тази гледка. Късата риза, с която бе облечена Ани, оставяше открита тънка ивица гладка кожа и Ноа моментално си припомни колко мека и топла бе тя при докосване.

Стисна очи, за да се опомни и я последва.

— Какво си намислила, Левърти?

— Абсолютно нищо, Скелет!

Познаваше този тон твърде добре или поне си го спомняше от детството. Тя бе намислила нещо и то изобщо не предвещаваше да бъде хубаво.

Тя стъпи върху влажния пясък и заби палци в него. Поредната вълна я намокри до глезените.

— Чудесно е!

— Изобщо нямам намерение да си играя на водни битки с теб!

Тя го погледна невинно и му се усмихна мило. Ноа бе застанал на границата, докдето достигаха вълните. Бе сложил ръце на хълбоците си. Просто не беше възможно да остане тук на брега, когато тя го гледаше по този начин, и да не я целуне. А той бе абсолютно твърдо решен да не се предава на внезапно обзелото го желание.

— Имам работа. Трябва да се връщам.

— Добре, върви.

Тя му обърна гръб и сви леко рамене, сякаш ѝ беше все едно.

„По дяволите!“ — Той въздъхна. Ани не трябваше да остава сама. Не и когато бе толкова потисната.

— Хайде, Ани. Да се връщаме.

— Аз ще дойда по-късно. — Не го поглеждаше. Ноа пристъпи напред, изруга и си събу обувките.

— Просто не мога да те оставя тук сама.

— Разбира се, че можеш. Хайде, върви!

— За бога, Ани! — Застана зад нея и следващата вълна се удари в краката му. — Не...

Дъхът изскочи със свистене от ноздрите му, когато тя се наведе бързо, загреба шепа ледена морска вода и я плисна в лицето му.

Изправи се и се обърна, кикотейки се.

Той се надвеси над нея, по носа му се стичаха капки вода.

— Не мога да повярвам, че го направи!

— Аз... съжалявам.

— Не, изобщо не съжаляваш!

Тя залепи ръка на устата си, но не можа да сдържи смеха си.

— Наистина, съжалявам.

— Изглеждаше тъжна...

— Защото ти искаше да се върнеш ли? — Тя се разсмя отново. —

И ти не искаше аз да се чувствам зле? Добре, Скелет. Но аз съм свикнала да бъда сама. Така че — връщай се на работа.

Тя нямаше нужда от него, не искаше да поплаче на рамото му. Трябваше да се почувства страшно облекчен. Искаше да се почувства облекчен.

Но вместо това се чувстваше точно обратното.

— Значи не си била тъжна — каза той. Знаеше, че се повтаря, но не се сети какво друго да каже — беше стъписан. Студената вода се процеди под тениската му и той присви очи. — Значи се опитваше да ме измамиш, така ли?

— М-да-а! — Очите ѝ блестяха, бузите ѝ се изчервиха. Беше неустоима.

Той трябваше да я върне вкъщи и щеше да го направи с най-голямо удоволствие. Тя вдигна ръце, смеейки се и запристъпва назад, навътре във водата.

— Е. Хайде, Ноа — засмя се отново. — Беше само шепичка, само малка, нищожна шепичка, за разведряване на настроението. Имам предвид, че водата не е толкова студена, а пък и аз не те измокрих чак толкова.

— Мм-хм — съгласи се той и пристъпи напред. — Мислех си, че си си взела поука от случката в кухнята — с брашното и лимонадата.

— Каква поука? — попита тя. Отвори широко очи, когато една вълна я заля до бедрата.

— Че аз никога не губя — каза той неспринудено.

— О-у! — Ани сдържа дъха си и след това въздъхна шумно.

По устните му заигра дяволска усмивка. Разбра точно какво се бе случило. Последната, доста студена вълна се оказа и доста висока. Късите ѝ панталони бяха мокри.

— Какво стана, Ани? Водата не е чак толкова студена, нали си спомняш?

— Ти... нали каза, че имаш работа? — попита тя припряно. Очевидно бе решила, че не е много мъдро да продължава да отстъпва навътре във водата. Закова се на мястото си и Ноа също спря — пред нея.

— Ще те изпратя — предложи той щедро.

— Не... не мисля. Не все още. — Този път Ани подскочи заедно с вълната, но въпреки това ризата ѝ се намокри и тялото ѝ реагира веднага на допира с ледените капки.

— Студено ли ти е? — попита той невинно, като се наслаждаваше на руменината по лицето ѝ.

Усмивката грейна на лицето ѝ с такава бързина, с каквато успя да плисне, още шепа вода върху гърдите му. Но той бе готов за това. В следващия миг тя бе в обятията му.

Изгубила твърдата земя под краката си, тя изпищя и обви ръце около врата му.

— Ноа! Веднага ме пусни долу!

— Не-е. Не и преди да се измокриш поне колкото мен! — Подхвърли я във въздуха, и с лекота я улови. Тя се вкопчи здраво в ризата му, като едновременно пищеше и се смееше.

— Спи веднага — заповяда му тя. — Остави ме долу на минутата!

— Както кажеш — каза той невинно, и я пусна във водата.

По-късно трябваше да си признае — беше голяма грешка, че ѝ обърна гръб. Но следващото нещо, което осъзна, бе, че се намира във водата редом с Ани. Тъкмо бе успял да изтрие водата от лицето си и бе срещнал нейните смеещи се очи, когато една огромна вълна ги заля целите.

Пръстите на Ноа запрепусаха по клавиатурата, докато се взираше в екрана на компютъра. Хвърли бърз поглед през прозореца. Навън бе непрогледна нощ. И тъй като това бе нощта преди големия бал, той отдавна трябваше да е в леглото, но сънят просто бягаше от очите му.

Късно се захвана с работата си заради Ани и нейните лудории на плажа. Още не можеше да повярва, че го бе надхитрила, но му доставяше огромно удоволствие да планира отмъщението си. Дълго нямаше да може да забрави какво се бе случило, защото Ани бе разказала на всички в къщата как го бе победила в собствената му игра.

Момчетата направо откачиха.

Усмивката му бързо се стопи. Всички момчета не престанаха да му се подиграват, че едно момиче е успяло да го накисне до кости. Всички, освен Джери, защото Джери просто бе изчезнал. Мартин каза, че го е направил заради пожара в кухнята. Мисълта, че момчето бе избягало, не оставяше Ноа на мира, защото той просто бе убеден, че Джери не би направил такова нещо. Мартин се кълнеше, че двамата са били заедно в стаята си, когато пламнал огънят, и Ноа му вярваше.

Така че, защо бе избягал Джери? Отговорът прободеше сърцето на тенисиста. Беше избягал, защото си бе помислил, че ще го обвинят. Момчето имаше толкова малко увереност в собствената си способност да докаже невинността си и толкова малко вяра в хората около себе си, че бе решило, че бягството е единственият му шанс. Ноа бе принуден да се обади в полицията и да ги уведоми, че едно от момчетата липсва, заради задълженията, които имаше като настойник, въпреки че изобщо не му се искаше да го прави. Полицаяте само щяха да го изплашат, а това, което той искаше, бе сам да намери момчето и да го върне вкъщи, да го убеди да повярва, че не е заподозрян и да го накара да разбере, че е на негова страна. Имаше някаква надежда, защото днес Ед бе открил, че липсват някои неща за ядене от кухнята. Ноа бе сигурен, че Джери се крие някъде наоколо и че Мартин му носи храна, което наистина бе обнадеждаващо. Това означаваше, че Джери е наблизо и в сравнително по-голяма безопасност. А това бе най-голямата грижа на Ноа. Той и останалите хора от персонала нарочно пуснаха слуха, че пожарът е предизвикан от някакъв луд пироман, който няма нищо общо с Тейлър Хаус и че никое от момчетата не е заподозряно.

Надяваше се, че това ще е достатъчно, и че Джери ще се върне скоро сам. Ако не го направеше, Ноа щеше да го открие. Самият той бе израснал тук и знаеше всяко скришно местенце наоколо.

Но имаше и нещо друго, което държеше Ноа буден и то нямаше нищо общо с Тейлър Хаус — неговата русокоса гостенка с

магнетичните сиви очи. Не можеше да спре да мисли за нея. Навсякъде го преследваше нейният образ. Колко крехка и ранима бе тя. Колко изплашена бе след пожара в кухнята. Начинът, по който го гледаше, когато му съобщи, че той бе казал, че я желае.

Бяха се разбрали по един въпрос — знаеха, че се привличат. Но да предприеме тази стъпка с Ани щеше да бъде много по-различно, отколкото с всяка друга жена. Щеше да означава много повече и точно за това той не беше готов.

Но пък от друга страна какво значение имаше? Тя така или иначе щеше да си замине.

Опита се да не обръща внимание на силната болка, която прониза гърдите му и отново си повтори, че не беше никак мъдро да се отдава на чувствата си. За него те винаги бяха вървели ръка за ръка с болката. И точно сега не беше готов за още едно разочарование.

Надяваше се, че работата ще го накара да се поотпусне. Взираше се в програмата на общината и за своя голяма изненада откри, че има достъп до всички досиета на служителите, включително и до тези от пожарната. Внезапно го осени натрапчива идея и в следващите няколко минути пръстите му препускаха бясно по клавиатурата, а съзнанието му попиваше интересната информация. Работата успя да го откъсне от мислите, които го преследваха и особено от Ани, докато в следващия миг самата тя не се появи.

— Ще имаш ли нещо против компанията ми?

Той подскочи и се завъртя заедно със стола, при звука на мекия ѝ глас. Тя стоеше на прага, облечена в пухкав пуловер и изтрити джинси, с измъчено изражение на твърде бледото лице.

— Лош съм, а?

Тя кимна.

Ноа бутна един стол към нея и тя се отпусна в него. По лицето ѝ се изписа облекчение, което смекчи поне малко изопнатите ѝ черти.

— Пак пожар? — попита той. Ужасно му се искаше да може да я успокои някак и кошмарите ѝ да престанат. Но единствената възможност това да стане, бе да бъде заловен подпалвачът.

— Беше от най-лошите — въздъхна, свела поглед към заключените в скута си ръце. — Опитах се да измъкна Джес и мама от онази кола, но не успях и... изгорях заедно с тях. И болката бе толкова

истинска. — Тя обърна ръцете си с дланите нагоре, сякаш очакваше да види ужасните рани от изгарянията.

Ноа разбираше всичко толкова добре.

— Дълги години след като това се случи — произнесе той, — аз го сънувах всяка нощ! По най-различни начини. Понякога бях заедно с тях, хванат в адския горящ капан. Друг път бях отвън и се опитвах да ги измъкна... но никога не успях. И така всяка нощ, толкова дълго...

— И с мен беше така — съгласи се тя. — Но с времето започнаха да избледняват. И сега, когато се върнах отново тук, всичко започна отново. А това, че онзи маниак е отново тук, прави всичко още по-ужасно.

Искаше му се да ѝ каже, че според това, което той започваше да подозира и това, което знаеше полицията, подпалвачът можеше да бъде хванат съвсем скоро, но не биваше. Ако го направеше, това означаваше да я изложи на още по-голяма опасност. Но пък от друга страна мразеше да вижда безпокойството и болката, които изпълваха очите ѝ и знаеше, че ако ѝ се случи нещо, преди да са успели да разрешат случая, никога няма да може да си го прости.

Приплъзвайки стола си напред, Ноа взе ръцете ѝ в своите.

— Скоро всичко ще свърши.

— Мислиш ли?

Той кимна. Почувства се странно при допира с нея.

— Някакви новини за Джери? — попита тя. Очите ѝ, с цвят на бурно море, бяха измъчени и неспокойни.

— Не, още нищо. Сигурен съм, че Мартин знае повече, отколкото казва, но за сега няма да насилвам нещата. Бих предпочел Джери да се върне вкъщи по собствено желание.

— Смяташ, че ще се засегне, ако го накараш да се върне насила?

— Ако бях на негово място, аз щях да се засегна — отвърна той тъжно.

— Ноа — каза тя, като се усмихваше леко. — Когато беше колкото Джери, ти се засягаше от всичко и от всеки.

— Права си — призна той, свивайки рамене. — И точно за това мога да го разбера отлично. Но ако Джери не се върне още ден-два, ще преобърна околността, за да го открия. Ще го намерим.

Тя се вгледа в лицето му и усмивката продължаваше да играе по устните ѝ.

— Какво има?

— Какво стана с обещата, която носеше? Онази, дето Розмари вечно заплашваше, че ще ти отскубне от ухото?

— Спомняш си това?!

— Да-а. — Тя отново стана сериозна. Взираха се един в друг, докато той почувства, че тялото му реагира на погледа ѝ. — Спомням си доста неща.

И с него бе така. Спомняше си как винаги се притесняваше, когато Ани вечно се мъкнеше след тях. Страхуваше се да не се нарани или да не си навлече неприятности.

Джес винаги се смееше на неговата загриженост и казваше, че сестра му е доста способно момиче и може сама да се грижи за себе си, но Ноа не можеше да спре да се притеснява.

— Ти беше такъв инат тогава, Ани — погали я по бузата. — И все още си.

— Да знам. Упорита и твърдоглава също. Но какво стана с обещата, Скелет?

— Е, не, твърдоглава не е точната дума — каза той нежно, и се облегна назад. — Журналистите и останалите от света на тениса ме наричаха „Лошото момче на корта“. И...

— И ти не можа да понесеш, че са ти измислили прозвище, така че я махна. — Тя се изкикоти. — О, Ноа. Винаги ти е доставяло огромно удоволствие да бъдеш напълно непредсказуем. Понякога е много хубаво, че някои неща не се променят никога. — Топлите ѝ настойчиви очи не изпускаха неговите. — Благодаря ти, че прати момчетата да ми помогнат с прибирането на къщата. Свършиха страхотна работа.

— Те са добри деца.

— Знам. И аз мисля така — каза тя, и топлата усмивка, която винаги така сгриваше сърцето му, отново заигра по устните ѝ.

— Те те харесват. А ти го правиш с такава лекота.

— Сърцето ми се къса, като си помисля какво са преживели и колко много са страдали.

По погледа ѝ разбра, че не бе забравила, че и той бе започнал живота си по същия начин.

— Децата са направо невероятни. Съвземат се страшно бързо. Тук се чувстват наистина добре. — Импулсивно пръстите му

започнаха да масажират леко ръката ѝ.

— Благодарение на теб. Боготворят те.

— Не искам да е така.

— Знам. Но те виждат какво ти си направил със собствения си живот и това им дава надежда. Окрилява ги — поколеба се за миг. — Смятам, че това, което си направил тук, е направо страхотно. Не си бил длъжен да се връщаш тук и да продължаваш да се занимаваш с Тейлър Хаус. Можел си да позволиш на Розмари да я затвори.

Той се намръщи и пусна ръката ѝ.

— Всеки би го направил, Ани. Не ме изкарвай светец.

— Не — отвърна тя, и бързо поклати глава, така че косата ѝ леко погали лицето му. — Ти не си светец и това ми е добре известно. Но ти си един истински състрадателен и чувствителен човек, който знае от собствения си опит какво са преживели тези деца. Ти си човек, когото дълбоко уважавам, с цялото си сърце. И освен това мисля, че грешиш, Ноа. Не всеки би се занимавал с Тейлър Хаус и не би я поддържал с парите от труда си. Повечето хора не биха се поколебали да я затворят, защото знам, че е ужасно трудно да се поддържа едно такова нещо и още по-трудно да накараш някого да го прави вместо теб.

— Това направо щеше да убие Розмари — каза той. — Това място е нейният живот.

Ани се усмихна — тази красива усмивка направо му подейства физически.

— Знам това. Исках само да знаеш, че смятам това, което правиш, за наистина невероятно. — Тя се наведе напред и грабна ръцете му отново. — И мисля, че и ти също си невероятен.

Ноа поднесе ръцете ѝ към устните си и целуна пръстите ѝ, докато приплъзваше стола ѝ по-близо. Тя бе между коленете му и в този миг той престана да мисли. Беше способен само да действа, подвластен единствено на чувствата, които бушуваха в него. Наведе се леко напред и получи всичко, за което бе мечтал някога. Долепи устни до гладката ѝ шия и притвори очи, за да вкуси мекотата на кожата ѝ.

Все още държеше ръцете ѝ и галопирацията ѝ пулс го караше да чувства властта си над нея. Знаеше, че това е самозаблуда, но не можеше да ѝ се противопостави. Когато Ани дръпна ръцете си от неговите и ги сложи на раменете му, като го стисна силно, той я хвана през кръста ѝ и я пренесе в скута си. Пуловерът ѝ бе невероятно мек и

пухкав, а джинсите толкова тесни, че можеше да почувства всяка нейна изящна извивка.

— Последния път, когато бяхме сами — припомни му тя, задъхвайки се, когато ръцете му се обвиха около кръста ѝ, притискайки я все по-близо — се сдърпахме.

— Не — промърмори той, устните му все още бяха върху шията ѝ и проправяха своя път с леки целувки към ухото ѝ. — Ти си търсеше белята и си я намери.

— Аз... — Тя се сепна, когато той леко захапа ухото ѝ. — Никога не съм ти се присмивала, Ноа. Просто исках и ти да се нуждаеш от мен толкова, колкото аз от теб.

Ноа направо замръзна както си беше. Спомни си колко се развълнува, когато видя онези свои снимки. Колко страстно бе изражението му на тях, колко много чувства ѝ бе показал без дори да го осъзнава.

Ръцете на Ани се плъзнаха по раменете му и се обвиха около врата му, придърпвайки го по-близо.

— Недей — прошепна тя. — Не смей да се дърпаш точно сега, Ноа Тейлър. Не искам пак да започваме всичко отначало. — Тя се наведе напред и докосна с устни ухото му. — Моля те.

Той притвори очи и измърка от удоволствие, когато тя се притисна към него. При всяко докосване на устните ѝ по гърба му полазваха приятни тръпки.

— Ани. — Гласът му бе дрезгав. Трябваше да ѝ го каже, преди да е изгубил всякаква способност да мисли. — Разкажи ми всичко, за което си мислила. Не искам да криеш нищо от мен.

— Независимо как ще те накара да се почувстваш?

— Да — отвърна той живо. — И ако се държа като глупак, просто ме целуни.

Почувства как устните ѝ се разтеглиха в усмивка.

— Добре тогава! — промърмори тя, повдигайки глава и, като го гледаше с широко отворени очи право в неговите, го целуна.

И както винаги, той бе изгубен.

Когато тя отново вдигна глава минута по-късно, Ноа се чувстваше направо замаян.

— Струва ми се — каза тя, усмихвайки се замечтано, и се изправи, — че сега ще мога да спя спокойно.

— Но... — Тя изсумтя пренебрежително, бутна стола настрана, и стъпвайки върху някаква купчина листи, се запъти към вратата, а Ноа продължаваше да седи и да я наблюдава. — Къде отиваш? — Проклятие! Тя не можеше, просто не можеше да го целува така — с цялото си съзнание, душа и тяло — и след това да го зареже!

— В леглото си — обърна се, и му хвърли дълъг замислен поглед, пълен с такава нежност и с толкова чувства, че той просто изгуби дар слово. — Лека нощ, Ноа!

— Ани — промълви той, като стана и тръгна към нея. Едната му ръка хвана нейната, а другата се обви около кръста ѝ, придърпвайки я по-близо. — Искам те!

— Знам. Вече ми го каза — прокара нежно пръст върху устните му, очите ѝ искряха страстно. — Аз също те искам? Но ти ми обеща, че когато го направим, ще бъде на някое топло и приятно място, някъде, където ще можем да бъдем сами.

Ноа прокле собствените си думи.

— Каза, че искаш да покриеш тялото ми с целувки, „всеки сантиметър от тялото ми“, нали така? Аз искам да направя същото. — Нежните ѝ пръсти погалиха лицето му. Възбудата караше кръвта му да бушува. Тялото му бе изопнато от напрежение, което само тя бе способна да облекчи. Ани се освободи внимателно от прегръдката му и прекрачи прага на вратата. Обърна се и го погледна — очите ѝ изгаряха като въглени.

— Така ще бъде, Ани! — Желаше го толкова отчаяно, че му се искаше то да се претвори в реалност още в този миг.

Тя се усмихна дяволито и чувствено и си тръгна. Ноа остана сам в стаята. Чувстваше се така, че дори не можеше да си представи, че би могъл да заспи. Беше му непоносимо горещо и... беше по-възбуден от всякога!

Традиционният годишен бал беше нещо, което всеки жител на градчето очакваше с нетърпение. Провеждан в историческата зала на Кметството, което бе една овехтяла тухлена сграда, скроена някъде в началото на века, балът бе забележително събитие. Всички знаменитости на градчето участваха в него и местните радио и телевизионни канали го отразяваха в новините. Ани си спомняше за

бала от детството си, когато родителите ѝ го посещаваха всяка година. Така че и се струваше странно, и малко носталгично, че самата тя се приготвя за него.

В цялата къща не можеше да се намери никакво огледало, освен тясното стъкло на вратата на шкафчето с лекарствата. През всичките тези седмици Ани се бе справяла чудесно без тази придобивка на цивилизацията, защото не беше на работа, пък и беше лято. Нямаше почти никаква нужда от грим, а и се обличаше предимно в любимите си къси панталонки и тениски. Но сега отиваше на срещата на живота си — или поне така се надяваше — и искаше да бъде сигурна, че изглежда неотразимо.

Можеше да види само горната част на черната, плътно прилепнала по нея рокля, която трябваше да играе ролята на официална. Придържана само от две тънки презрамки, тя оставяше открити леко загорелите ѝ рамене. Ани подскочи веднъж и успя да зърне за миг долната част на дрехата заедно с безспорно най-атрактивното нещо, което притежаваше. Отказа се от чорапогащника в последния момент — отчасти, защото ги мразеше, отчасти, защото успя да пусне бримка на единствения чифт, който имаше, докато го обуваше. Беше искрено благодарна на майка си, че я бе дарила с доста прилични крака.

Сръчно събра косата си в изящен кок, закрепил го с няколко фиби и изхвърча от банята. Един бърз поглед наоколо в малката къщичка потвърди това, което толкова седмици бе отказвала да повярва.

Тръгваше си утре.

Убеждаваше си, че го прави, защото така ще е най-добре, но това изобщо не ѝ помагаше. Повтаряше си, че си има работа, която не иска да изгуби, но и това не помагаше.

Не искаше да напусне Ноа. Но за съжаление нямаше никаква причина да остане повече.

На вратата се почука, в същия миг иззвъня телефонът и това я изтръгна от мислите ѝ. Ноа бе сложил телефона, след като неканеният посетител бе претършувал жилището ѝ и тя все още не бе свикнала, че го има. Поколеба се за миг и изтича към вратата нервно.

Пред очите ѝ се разкри страхотна гледка — Ноа, облечен в черен смокинг, изглеждаше толкова невероятно, че никакви думи не биха могли да го опишат подобаващо. Тъмната му коса бе все още влажна и

от него се носеше божествен аромат. Ани наблюдаваше как очите му внимателно обхождат тялото ѝ и навсякъде, докдето се докоснеха, кожата ѝ настръхваше.

— Оу! — Това бе единственото нещо, което успя да каже, когато най-после погледът му се спря върху нейния.

Телефонът звънна още веднъж, и като се усмихна нервно, Ани се протегна към слушалката. Очите ѝ не се откъсваха от неговите.

— Ало?

— Този път направо си надминала себе си, Ани!

— Сю! — Не можеше да сбърка този невероятен нюйоркски акцент.

— Че кой друг! — Тя се засмя радостна. — Просто поразително, скъпа!

— Какво имаш предвид? — попита Ани, като все още не можеше да откъсне поглед от Ноа. Той прекрачи прага и затвори вратата, оставяйки навън свежия нощен въздух, като я наблюдаваше с подobaваща сериозност.

— За снимките, които си ми изпратила. Нима си забравила! Плажът, скалите, зелените поля — направо са разкошни.

— Благодаря. Помислих си, че ще ги харесаш. Нали все се оплакваш, че никога не си била на Западното крайбрежие.

— Да ми харесат ли?! — попита тя с недоверие в гласа. — Та аз направо ги обожавам! Това, между другото е и новата ти задача. Ще направим цял брой за Калифорния.

— Цял брой?

— Точно така! Ще са необходими още стотици снимки. Ще се заемеш ли?

Ани се отпусна в стола до масичката с телефона. Сю ѝ предлагаше шанс да остане тук поне за още малко, предоставяше ѝ извинение! Хвърли поглед към Ноа и срещна искрящите му очи, които я изучаваха.

— Не знам — отвърна тя колебливо. Можеше ли да остане тук и да обича този мъж, който не показваше никакво желание да сподели чувствата ѝ.

— Помисли за това, скъпа! Може да е шансът на живота ти. Ще ти се обадя в понеделник. — И връзката прекъсна.

Остана така няколко секунди — загледана в слушалката — и след това бавно я остави на мястото ѝ.

— Всичко наред ли е? — попита Ноа, когато Ани не помръдна.

— Мъ-хъ.

Той ѝ подаде ръка, за да стане и неочаквано се усмихна.

— Кое е толкова смешно? — попита тя. Устните ѝ неохотно се разтеглиха в усмивка. Ноа бе толкова неустоим, когато се смееше.

— Обула си обувки на токове. При това доста високи.

— Много си наблюдателен.

— А ти си ми умница!

— Това пък какво общо има?

— Има — отвърна той дрезгаво, като я придърпа към себе си и целуна връхчето на носа ѝ. — Защото така си висока почти колкото мен! Харесва ми.

Тя се изкикоти. Обула в своите сандали на висок ток, тя почти стигаше метър и осемдесет и така той бе само няколко сантиметра по-висок от нея!

— Повечето мъже биха се почувствали застрашени.

— Това ли целиш? — попита той. В гласа му се прокрадваше весела нотка, а очите му блестяха.

— Не-е. Но малко сплашване никога не вреди!

— О, бейби, с тези крака! Бих искал да ме заплашваш по-често!

Тя завъртя очи настрана.

— Ти си откачил.

— Знам, но на теб това ти харесва!

Излязоха и се запътиха към голямата къща, където беше паркирана колата на Ноа.

— Къде е Розмари?

Той се взря в питащите ѝ очи и се засмя подигравателно. Беше толкова поразително красив, че на Ани ѝ се прииска да се разплаче. Как щеше да го напусне?

— Беше ми съобщено, че тази среща е само между мен и теб — каза той.

Внезапно цялото чувство на радостно очакване, което я съпътстваше през целия ден, докато се приготвяше за бала, се изпари и душата ѝ се изпълни с тъга и мъка. Едва сега си спомни, че Ноа бе тук,

само заради едно обещание — обещание, което бе дал против волята си.

— Съжалявам, ако чувстваш, че го правиш на сила, Ноа — каза тя тихо, като полагаше усилия да накара гласа си да не трепери. — Все още не е твърде късно да се върнем...

— Нямам никакво намерение да се връщам — отвърна той със същата сериозност, и внезапно вдигна ръка и приглади кичур от косата ѝ, който непокорно се бе изплъзнал от кока. — А ти?

Очите му блестяха предизвикателно и дяволито. Тя се усмихна. Беше истинско облекчение да вижда пламъчетата в погледа му, които толкова ѝ напомняха за предишния, нейния Ноа.

— Няма начин!

— Добре тогава — каза той предлагайки ръката си. — Тръгваме ли?

Ноа държеше вратата на колата, докато тя се плъзна плавно на предната седалка на мустанга му. И когато изпъна крака, той бавно поклати глава. По лицето му бе изписано възхищение. Когато се настани до нея, очите му още веднъж пробягаха по тялото ѝ.

— Повярвай ми, Ани. Изглеждаш направо... зашеметяващо!

Думите, топлата усмивка и блясъкът в очите му накараха сърцето ѝ да ускори ритъма си. Искаше ѝ се нещата да се бяха подредили по друг начин... но нямаше никакво намерение да си проваля вечерта със съжаления.

— И ти изглеждаш доста добре, Скелет. Направо е учудващо как си се стъкнал.

Той се изкикоти и след това се засмя с глас.

— Винаги си имала голяма уста, Левърти. — Хвърли ѝ бърз поглед, и поклати глава. — Но тялото ти... сега е съвсем различно. Последния път, когато те видях, ти беше едно доста мършаво хлапе.

— Тогава бях на тринадесет — отвърна тя възмутено. — Освен това ти и така ме харесваше.

— Просто те търпях — поправи я той, като включи двигателя и подкара автомобила.

Той и Джес винаги бяха проявявали много повече от търпение към нея. Въпреки че беше с пет години по-малка от тях, те винаги я бяха приемали за равна и се грижеха за нея с нежност и внимание, толкова рядко срещано у децата, а още по-малко у тийнейджърите. Пък

и сега бе достатъчно омагьосана от предстоящото събитие, за да позволи на забележката му да я ядоса.

Нищо не можеше да провали вечерта ѝ. Нито обаждането на Сю, чието предложение направо я бе зашеметило, като ѝ бе дало една нова възможност, която дори не бе подозирала. Нито колебанието на Ноа да ѝ даде онова, което тя бе сигурна, че би могъл да ѝ даде. Нито подпалвачът, когото все още не бяха открили и който очевидно не се канеше да я остави на мира.

Нито пък фактът, че бе лудо влюбена в мъжа, който седеше до нея.

Пристигнаха преди другите гости съвсем по план. Като домакин, Ноа трябваше да посреща всеки новодошъл и да разменя с него традиционните любезности — едно задължение, което той искрено мразеше, но изпълняваше заради повода на събитието: Тейлър Хаус.

Беше готов да направи всичко за този дом, включително и да се преструва в една нощ от годината на светски мъж.

Въздъхна. Спомни си, че нарочно накара Ани да си мисли, че Розмари ще бъде на тържеството. Но тя просто нямаше да дойде. Когато я остави в ръцете на преданата сестра, беше в такова състояние, че не можеше дори да стигне до вратата, преди да е забравила изобщо накъде се е запътила.

Остра болка стегна сърцето му, но трябваше да не ѝ позволява да го завладее, не и тази вечер. Тази вечер той щеше да се справи със задълженията си на отвратителния бал и щеше да го направи заради Розмари. Знаеше, че тя би искала да е така.

Кимна на новопристигналите и се зачуди къде ли се бе изпарила Ани. Не я виждаше никъде наоколо. Следващия цял час прекара, здрависвайки се и усмихвайки се любезно, но през цялото време очите му шареха сред тълпата от вечерни костюми и официални рокли и търсеха Ани.

Известността му изобщо не го удовлетворяваше, всъщност напротив, доста го притесняваше. Тук се бяха събрали стотици хора и всеки от тях искаше от него поне секунда внимание. Освен това всеки от тях, до последния човек, пропускаше да си спомни, че когато Ноа растеше в този град, той бе абсолютно никой. Дори по-лошо от никой!

Той бе прицел за техните глупави шеги, момчето, на което всеки можеше да се подиграва.

Смешното беше, че се намираше в зала, пълна с познати физиономии, а се чувстваше напълно сам.

Трябваше да намери Ани.

Разходи се наоколо, усмихваше се любезно. Кимна на една групичка, в която беше Рос с още двама, които разпозна — шефът на пожарната и секретарят на общината и които вече познаваше лично благодарение на работата си и на подпалвача.

„Скоро, Ани — обеща си той наум. — Много скоро всичко ще приключи.“

Но къде все пак бе тя.

Точно в този миг я забеляза. Жадните му очи я погълнаха и кръвта му забушува. Облечена в тясната си рокля, която лично според него трябваше незабавно да бъде забранена със закон, Ани стоеше в центъра на една групичка от хора, които той познаваше бегло, и при това повечето бяха мъже.

„Сигурно я молят да танцува с тях!“ — помисли си той възмутено. А тя се държеше по-високомерно и надменно и от Кралицата на Англия.

Но това изобщо нямаше значение — той искаше да бъде само с нея и с никоя друга.

Роклята ѝ проблясваше под пъстроцветните светлини, златните ѝ коси бяха като огън в нощта. Той я желаше. Приблужи се към нея, точно навреме, за да чуе прекрасния ѝ смях.

Сграбчи ръката ѝ и я поднесе към устните си. Погледите им се сляха. Бавно и нежно той целуна пръстите ѝ, докато ненаситните му очи бродеха по тялото ѝ.

— Здравей — каза той тихо, напълно пренебрегвайки хората около тях.

— Ъ-ъ... здравей — заекна тя, когато той нежно стисна ръката ѝ. Тя погледна към останалите, очевидно смутена. — Ноа, нали си спомняш... — Той се усмихна разбиращо на ужасеното ѝ, объркано изражение и с лекота я спаси от неловкото положение.

— Ако позволите, господа — каза той, но очите му не се откъсваха от нейните. — Ще трябва да ви открадна госпожица Левърти за няколко минути.

Измъкна я от изисканата бална зала и двамата се озоваха в пасажа, водещ към кухнята. Тя му се усмихна притеснено и той я дръпна до себе си и я целуна.

Шумът около тях изведнъж изчезна и единственото нещо, което Ноа чуваше, бяха пулсиращите вълни в главата му. Ани издаде някакъв мек звук и се притисна плътно към него, отдавайки се на целувката му изцяло, без въпроси и оставяйки го без дъх. Отлепи се от нея, но тя изсумтя в знак на протест и той я целуна отново. Обичаше сладкия вкус на устните ѝ, обичаше да усеща голите ѝ ръце, обвити около врата си, обичаше отчаянието, с което Ани отдаваше дълго съдържаните си емоции и се чудеше какво ли би направила, ако сега, точно в този миг, я занесе вкъщи. Исусе! Коленете му се подкосяваха при тази мисъл.

Вратата на кухнята се отвори зад тях и един сервитьор с пълна табла с напитки в ръце се измъкна оттам, спря се и им се усмихна радушно, когато те се дръпнаха встрани, за да му направят път.

Ани вдигна ясните си очи към Ноа. Устните ѝ бяха леко разтворени и влажни.

— Вече нямаш никакво червило — отбеляза, той с лека усмивка.

Тя се ухили.

— Така е, защото сега всичкото червило е по теб.

— Смешно! — избърса устните си с кърпичката си, и когато я погледна, цялата бе в прасковени петна. Тя се изкикоти. — Много смешно! — повтори, напъхвайки кърпичката обратно в джоба си.

Знаеше, че трябва да се връща в залата, за да продължи да се усмихва любезно на гостите, но единственото нещо, което искаше, бе да бъде с нея, така че реши да направи компромис с двете неща.

— Един танц?

Тя погледна към дансинга, където стотици двойки се въртяха в такта на музиката и след това към коляното му.

— Позволено ли ти е?

Той се замисли за задълженията си като домакин на бала.

— Определено не, но си струва да опитаме!

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се осъществи. Дансингът беше претърпан от двойки, облечени по всички правила в блестящи вечерни рокли и смокинги, но това изобщо не правеше впечатление на Ноа. Двамата заедно си проправяха път навътре в тълпата, здраво стиснали ръцете си. Душите им се бяха слели в едно.

За Ноа този танц с Ани бе нещо абсолютно различно от всичко, което бе преживявал преди. Тя се отдаде в ръцете му, когато успяха да си намерят едно малко местенце и двамата се притиснаха един до друг с естествената лекота и грация на хора, които са се познавали през целия си живот. Вкопчени здраво един в друг, те се въртяха и накланяха, плъзгаха се по дансинга, сякаш бяха едно цяло.

Но това не бяха двама стари приятели, танцуващи заедно след толкова години. Те бяха нещо много, много повече... Ръцете ѝ, обвити около него, го караха да се чувства на седмото небе. От косите ѝ се носеше зашеметяващ аромат на люляк и рози, очите ѝ блестяха, пълни с желание и страст. Знаеше, че всички тези чувства са само за него и това още повече разпалваше пламъка в сърцето му и го караше да я желае още по-силно. И когато телата им се сляха с едно едва доловимо движение, той почувства забързаното ѝ дишане, твърдите ѝ гърди, притиснати към своите, бедрата ѝ, движещи се заедно с неговите. Притисна я в прегръдките си и знаеше, че тя може да почувства възбудата му, да усети лудия ритъм на сърцето му. От устните ѝ се откъсна въздишка, изпълнена с копнеж, която почти го накара да изстене от удоволствие.

Мелодията свърши и се преля в друга, докато Ноа се опитваше да отхвърли това, което чувстваше. Когато притвори очи под непреодолимата сила на необузданите емоции, сетивата му внезапно се изостриха, да усеща стройното гъвкаво тяло на Ани притиснато до себе си беше почти непоносимо мъчение. Музиката замря, но те все още се въртяха прегърнати. Сърцето му заплашваше да изхвъркне от гърдите, все още подвластно на това, което се бе случило — най-еротичното и чувствено преживяване в целия му живот. Стотиците хора наоколо, като че ли бяха съществували, защото чува, вижда и усеща единствено нея.

Благодарен за сумрака в залата, пусна ръката ѝ, но тя остана така, притисната към него. Сигурен, че на лицето му е изписано огромното му желание към Ани и хората могат да го видят, той я отблъсна от себе си, но тя докосна лицето му с дългите си изящни пръсти и очите им се срещнаха.

— Обичам те — каза тя тихо, и докато той я гледаше смаян, тя се повдигна леко и го целуна нежно. Отдръпна се, обърна му гръб и се изгуби в тълпата.

ГЛАВА ДЕВЕТА

За него останалата част от вечерта премина като насън. Произнесе речта, която всички очакваха от него, вдигаше наздравници, когато беше необходимо, усмихваше се по задължение, но не си спомняше нищо от това.

Защото Ани я нямаше. Не се виждаше никъде наоколо и той знаеше, че си бе тръгнала от бала. Подказваше му го дълбокото чувство на празнота, което усещаше в гърдите си. Как бе могла да му каже онова, което бе изрекла едва чуто след онзи зашеметяващ танц, и просто да си тръгне? И въпреки че изобщо не му се искаше да обсъжда с никого онези две кратки думи, знаеше, че трябва да я намери и да поговорят. Иначе нещата между тях никога нямаше да бъдат същите.

По дяволите! Кого се опитваше да залъгва. Нещата така или иначе нямаше да бъдат същите!

Бе казала, че го обича. Ноа бе на тридесет и две и никога не бе произнасял тези думи, не бе и помислял, че някога би могъл да го направи. А Ани ги бе казала, на него и той знаеше, че това бе истина. То преливаше от прекрасните ѝ очи, излъчваше се от тялото ѝ, докато нежно се бе притиснала към него в ритъма на онзи танц.

— Къде е Ани? — попита Рос, който се бе приближил до него. Бяха до фонтана от леещо се шампанско. — Искам да танцувам с нея.

— Ами...

— Изглежда страхотно тази вечер, нали? — продължи Рос гордо. — Понякога се опитвам да се залъгвам и да смятам, че тя е все още дете, но като я погледна сега, единственото, което виждам, е една изумително красива жена.

— Аз... и аз мисля така — заекна Ноа. Чувстваше се като глупаво хлапе и ужасно мразеше това. — Струва ми се обаче, че малко си закъснял за танца.

Рос присви очи.

— Замина ли си?

— Струва ми се да.

— Какво става, синко? Мислех, че сте се разбрали как стоят нещата между вас?

Ноа погледна притеснено Рос, чието изражение бе доста развеселено.

— Не че това, което става между нас, ти влиза в работата, но мислех, че все пак не го одобряваш.

— Може би наистина бе така, в началото. Но аз съм поостарял вече, ще трябва да ми простиш, че теб също преценявах като момчето, което някога беше. Сега обаче осъзнах, че както Ани, и ти си пораснал. Превърнал си се в истински мъж, Ноа, при това мъж на място. Розмари трябва страшно да се гордее с теб.

Ноа примигна стъписан и малко притеснен от тези комплименти.

— Благодаря ти. А що се отнася до Ани...

— Знаеш ли — прекъсна го Рос, и се усмихна добродушно — начинът, по който и двамата се мъчите да отричате, че има нещо, страшно ви издава.

Ноа затвори уста и почувства как по лицето му изби червенина.

Рос явно съжали за думите си, наведе се заговорнически към Ноа и го хвана за лакътя.

— Не се притеснявай, синко. Аз ще те покривам тук, а ти върви, намери я и гледай, каквито и да си ги свършил, да замажеш положението пред нея. За нещастие на нас мъжете ни се е паднало да се правим на клоуни.

Без изобщо да знае какво ще каже на Ани, без дори да е наясно какво всъщност изпитва към нея, Ноа послуша съвета на Рос, напусна бала и тръгна да я търси.

Не беше в своето жилище, нито в голямата къща. Но когато откри, че я няма и в родния ѝ дом, започна да се притеснява. Къде се беше потопила?

Ноа се отпусна в широката люлка на верандата на Тейлър Хаус, но не можа да се отърси от безпокойството си. Мислите му се въртяха трескаво. Отново и отново в съзнанието му прозвучаваше нейното тихо обяснение в любов и, трябваше да си признае, то караше сърцето му да бие лудо.

Шумът на разбиващите се вълни долиташе отдалече, мамещ, обещаващ спокойствие. Без да го е грижа за смокинга или за кожените обувки Ноа се запуска надолу по бетонните стъпала, вдишвайки

дълбоко соления, влажен въздух. Нощта бе непрогледна, небето покрито с гъсти сиви облаци, които се трупаха заплашително.

„Ще има буря — помисли си той. — Съвсем навреме!“

Ако сетивата му не бяха толкова изострени, ако не я търсеше толкова отчаяно, може би щеше да мине покрай нея, без изобщо да я забележи. В своята черна рокля тя изобщо не се различаваше в черната нощ, върху фона на черното небе и тъмния пясък.

Ани бе седнала съвсем до водата, загледана в кипящото, разпенено море. Няколко кичура коса се бяха освободили от фибите и се мятаха лудо около лицето, подгонени от вятъра. Сандалите с високи токове лежах на пясъка до нея. Едната презрамка на роклята ѝ бе паднала и, това Ноа видя или по-скоро почувства осезателно, тя потреперваше и притискаше все по-плътнo коленете към гърдите си. Сърцето му се сви при вида на пълното отчаяние, изписано по лицето ѝ.

— Ани.

Тя вдигна глава. Прекрасните ѝ очи бяха с цвета на облачното небе зад нея — мрачни и навъсени. Чу слабия ѝ вик на изненада и безпокойство, когато го видя. Ани скочи на крака, грабна сандалите си и те се завъртяха в ръката ѝ. Остана така, като се взираше в него, безмълвна.

— Направо откачих от притеснение — каза той. — Никъде не можах да те открия!

— Съжалявам — прошепна тя, и сведе глава. Въздъхна и отново впери поглед в него, очите ѝ блестяха. — Но не мога да се чувствам виновна за онова, което казах. Изобщо не исках да го казвам, но то се трупаше бавно в мен и накрая просто не можех да го сдържам повече! И не очаквам да ми отговориш със същото.

Той отвори уста, за да каже нещо, въпреки че изобщо не бе сигурен какво точно. И преди да успее да измисли, тя прошепна:

— Трябва да вървя.

Обърна му гръб и закрачи в мрака.

Искаше ѝ се да избяга надолу по плажа колкото се може по-бързо, но някак си съумя да потисне това импулсивно желание, тъй като добре знаеше, че Ноа я наблюдава. Погледът ѝ бе размътен от

сълзите, насъбрали се в очите ѝ, сълзите, които не искаше да освободи. Е, добре, престраши се, произнесе ония две кратки думички и знаеше, че те бяха смутили сърцето и мислите му, направо го бяха ужасили. Но просто не можеше да не го направи и отказваше да съжалява за това.

Щеше да си тръгне утре, независимо дали имаше задача или не. Просто не можеше да остане близо до него, когато вече бе разкрила чувствата си.

Вълните с трясък се разбиваха в пясъка и караха земята да трепери под босите ѝ крака. Отдясно скалите бяха натрапчиво черни и безкрайно високи, губещи се някъде в черното небе. А тя никога не се бе чувствала по-самотна в целия си живот.

Една твърда, но нежна ръка я спря и я накара да се обърне. Лицето на Ноа бе тъмно, напрегнато. Изчака го да заговори пръв, но той мълчеше и това бе едно нямо свидетелство за причината, която го бе накарала да я спре. В отговора сърцето ѝ ускори ритъма си и тялото ѝ се стегна.

Той пристъпи към нея и повдигна брадичката ѝ с пръсти. Опиянена от страстта и желанието в очите му, сърцето ѝ заплашваше да изхвъркне, когато той вдигна ръка и я сложи на гърдите ѝ.

След това я целуна отчаяно, като влагаше цялото си сърце и душа и в следващия миг тя просто се прилепи безумно, безпомощно към него. Коленете ѝ се подкосиха и когато той откъсна устни от нейните, тя бе като в транс.

— Желая те — прозвуча niskият му, дрезгав глас. — Желая те повече от всичко. Но не искам да те лъжа.

— Знам — прошепна тя. Сърцето ѝ се сви от болка.

Той отчаяно се опитваше да я накара да разбере. Тъмните му, като мрака наоколо, очи я пронизваха.

— Не знам дали това означава, че те обичам — призна той тихо. Пръстите му нежно галеха бузата ѝ, — но ти означаваш за мен повече от всеки друг, когото познавам. Повече, отколкото някой някога е означавал за мен — взираше се в нея внимателно. — Това достатъчно ли е?

Очите му бяха пълни със страст, искрена загриженост, някакъв мъничък страх и много, много повече.

„Той просто все още не го осъзнава“ — помисли си Ани.

— Да — прошепна тя. — Достатъчно е.

— Не искам да те нараня. Господи, това е последното нещо, което бих искал да направя. — Той грабна главата ѝ в дланите си и я повдигна леко нагоре, като се взираше, за да види по-добре лицето ѝ в тъмнината.

Ани знаеше, че е неизбежно, знаеше също, че иска да бъде с Ноа Тейлър, и го бе пожелала от първия миг, в който се бе върнала тук. Не можеше, просто не можеше да се противопостави на чувствата си.

— Целуни ме отново — прошепна.

Впи устни в нейните сякаш преди още да бе успяла да го каже, падайки на колене в пясъка и повличайки я със себе си. Умелите му пръсти освободиха и последните фиби, които държаха косата ѝ и пробягаха през нея. Топлите му длани се спуснаха надолу по голите ѝ рамене, назад по гърба и отново нагоре по босите ѝ крака.

— Цяла вечер се чудя — промълви той с дрезгав глас — какво носиш под тази рокля.

— Почти нищо — отвърна тя шепнешком, и Ноа рязко си пое въздух, когато пръстите му го убедиха в истинността на този факт. Бавно и възбуждащо смъкна и другата презрамка от рамото ѝ и дръпна еластичната материя на роклята ѝ надолу, докато пръстите му изучаваха всеки сантиметър от разголената кожа. Очите му следваха пътя на пръстите и погледът му бе толкова изгарящ, че я оставяше без дъх.

Без да промълви и дума, Ноа прилепи жадни устни към разголената ѝ гръд, като я притисна плътно до себе си. Направи кръгче с език около набъбналото зърно и след това леко го захапа. Продължи да я измъчва по този начин, докато тя не започна да стене от удоволствие.

Измъкна се от смокинга си, разстла го на пясъка и след като отстрани несръчните ѝ, треперещи пръсти, разкопча ризата си. Дватама бързо свалиха останалата част от дрехите си без изобщо да обръщат внимание на отекващите в далечината гръмотевици и на врящия океан. Той я дръпна със себе си надолу и двамата се озоваха един срещу друг, неговите напрегнати мускули срещу нейната прекрасна, мека топлина. Ръцете му я обгръщаха нежно и тя притвори очи, когато той я целуна, превръщайки я в едно трептящо, превъзбудено кълбо от чувствителни нервни окончания.

Чувстваше го, огромен и твърд до себе си и когато го обви с длани, Ноа изстена. Това я накара да потрепери, но ѝ даде и кураж, който обикновено ѝ липсваше в такива случаи. Даде ѝ и някакво прекрасно чувство на сила, което я опияни. Когато ръката му се плъзна по гърдите ѝ, надолу по гладкия корем и откри горещата, влажна и пулсираща точка, дъхът ѝ спря. И когато пръстите му започнаха сладостния ритъм, който я караше да потръпва, тя отново започна да диша, припряно, неравномерно. Чувстваше се така, сякаш всеки миг ще избухне и... да, направи го. Напълно. Милиони звезди се посипаха пред очите ѝ, обсипвайки небето със светли резки и единственото нещо, което виждаше бяха безброй ярки цветове.

И още преди да бе успокоила дъха си, преди да я бе разтърсила последната тръпка на зашеметяващия оргазъм, Ноа се надвеси над нея, разтвори бедрата ѝ и проникна в нея с един бърз, мощен тласък. Тя гледаше безпаметна в тъмните му, напрегнати черти, докато погледът ѝ не се замъгли. Всички усещания я напуснаха, след като той бе в нея и клепачите ѝ се спуснаха безсилни. И в следващия миг тя експлодира отново. Тялото ѝ се изгуби в безкрайното, разтърсващо, завладяващо усещане. Смътно усети как Ноа я притискаше към себе си, лицето му, долепено до рамото ѝ, нежните думи, които мърмореше, и накрая неговия собствен, пулсиращ триумф.

Той остана да лежи върху нея. Мускулите му потръпваха, дъхът му бе неравен, също като нейния. Тя го притискаше към себе си, притворила очи, опиянена от равномерния шум на разбиващите се в брега вълни. Искеше ѝ се да лежи така вечно, не можеше да си представи, че той би могъл да се откъсне от нея. И може би най-прекрасното нещо бе, че Ноа също бе готов да направи всичко, за да продължи сливането на телата им завинаги.

Накрая той все пак се размърда и се подпря на лакти, обгръщайки лицето ѝ с дланите си. Не продумваше, само се взираше в нея. По лицето му бе изписано учудване, примесено със сладостно опиянение. Палците му леко галеха устните ѝ. Невероятно, но тялото ѝ реагира отново, само от това, че той се бе надвесил над нея и пронизваше с очи, които я гледаха така, сякаш бе най-ценното нещо на света.

— Май ще те смачкам — промърмори той, и легна на една страна, като обърна и нея заедно със себе си. Пясъкът проскърца

нежно под омачкания му смокинг. — Искаш ли да станеш?

Тя бързо поклати глава. Отчаяно искаше да го запази до себе си. И той остана. Като приглади назад кичурите коса, които бяха паднали върху лицето ѝ, той нежно целуна влажното ѝ чело. Ръцете му пробягаха по тялото ѝ и я накараха да потръпне, отнемайки ѝ възможността да разсъждава трезво. Никога не се бе чувствала толкова хубаво. Искаше още.

Приближаващата буря бе стоплила въздуха. Ниският бриз, който галеше телата им, не бе студен. Шумът на вълните до тях бе някак далечен, нежен и приспивен.

— Имам пясък... там, където изобщо не би трябвало да има пясък — каза той след малко.

Тя се усмихна.

— Оу!

Той прокара пръст надолу по шията ѝ, след това между гърдите ѝ, наслаждавайки се на това, как зърната ѝ откликнаха на докосването му.

— Обожавам тялото ти — каза той просто. И когато устните му последваха пътя на ръката му, мислите ѝ се разбягаха във всички посоки, разнесени от вятъра, който ги обгръщаше.

— Искам да го направим пак — промърмори, заровил лицето си в мекотата на кожата ѝ. Пръстите му я докоснаха там, където тя се нуждаеше от тях и Ани не можа да сдържи стона си. — Позволи ми да те имам отново — прошепна той, и устните му се върнаха върху нейните. — Моля те.

— Да — промълви тя задъхана. Пръстите ѝ се впиха в пясъка. — Господи, да-а!

Този път не беше припряно и необуздано. Беше нежно, чувствено и бавно — мъчително бавно. Само с умелите си пръсти, а след това и с език, Ноа я накара да забрави къде се намира, да се върти и извива под него, да се носи по вълните на чистото удоволствие. И когато дойде нейният ред да го измъчва сладостно, Ани се отдаде на това изцяло, за да го накара да шепне името ѝ безпомощно, докато тя изучаваше всеки сантиметър от тялото му с устни. Накрая той я преобърна и проникна в нея невероятно силно и мощно, отдавайки ѝ се така пълно, че тя просто не можеше да мисли, нито да говори, но бе сигурна, че не би искала това някога да свърши.

Първото нещо, което Ани усети, когато сетивата ѝ започнаха да функционират нормално, бе трясъкът на вълните. В следващия миг една огромна, студена капка се приземи върху нея. И след нея още една. Една назъбена светкавица озари нощното небе, когато дъждът заплююща наоколо, измокряйки ги до кости само за секунди.

— По дяволите! — Ноа скочи на крака, и я дръпна със себе си. Тя се олюля — все още бе приятно замаяна. Той я хвана за раменете, за да я подкрепи и по лицето му заигра нежна, разбираща усмивка. Помогна ѝ припряно да облече роклята си и след това светкавично навлече доста измачкания си и съвършено мокър панталон. Събра безразборно останалите дрехи.

— Хайде!

Затичаха по пясъка, носейки обувките си в ръце. Когато стигнаха до имението, се поколебаха за миг накъде да поемат — към голямата къща или към бунгалото на Ани. Но след миг мълчаливо затичаха към нейното жилище. Влетяха направо в банята и заедно влязоха под душа.

Ани прокара насапунисаните си ръце по широките му рамене, надолу, по гладките, мускулести гърди и обратно нагоре по гърба. Не можеше да откъсне хипнотизираните си очи от великолепното му тяло и изглежда с него бе същото. Той я насапуниса бавно. Очите му светеха, когато виждаше ръцете си върху гладката ѝ кожа.

Когато топлата вода свърши, той изруга и след това я дръпна след себе си, все още мокра и капеща, в тясното пространство между душ-кабината и мивката. Но сред сплетените ръце и блъскащите се колена, смеейки се реши, че няма достатъчно място за това, което искаше да направи с нея, така че, като ѝ шепнеше палави обещания в ухото, той я поведе към спалнята.

Ани нетърпеливо го последва през хола, като се смееше на капките, които все още се стичаха от него по пода. До вратата на спалнята Ани се обърна към него с намерение да го подразни с това, колко много вода бяха изразходили по пътя дотук, но думите ѝ замряха в гърлото, когато вместо във възбудените му очи, погледът ѝ се удари в скованите му рамене. Прекрасното му, голо тяло беше напълно неподвижно. Ноа бе вперил очи натам, където стоеше багажът ѝ,

подреден в отворения куфар, към леглото, оправено за последно, преди заминаването, както бе планирала, утре.

Беше забравила напълно. Тръгваше си.

Вече му бе казала какво чувства, пък и не можеше да се преструва повече. И ако той не изпитваше същото към нея, просто нямаше никакъв смисъл да продължава тази история и да използва работата си като извинение, за да остане. Това просто щеше да я убие. Усецайки сърцето си в гърлото, тя се допря до него.

— Заминаваш си — каза той унило.

— Знаеш, че все някога трябва да го направя.

„Накарай ме да остана“ — молеше сърцето ѝ. Виждаше страха и познатото ѝ чувство на изоставеност в очите му. Сърцето ѝ се късаше — за него, за нея, за тях двамата. — Ще ти липсвам ли?

— Не! — Той се обърна към вратата.

Тя го последва.

— Лъжеш!

Той се обърна към нея толкова рязко, че тя премигна изненадана.

— Така да е — каза той твърдо, като я сграбчи за раменете и се вгледа отчаяно в очите ѝ. — Ще ми липсваш. Много добре знаеш това! Но ти каза нещо тази вечер, Левърти. Нещо, което ме разтърси и което не бих могъл да забравя. И просто умът ми не го побира! Как може, след като ми наговори такива неща, все още мислиш да заминаваш?

Тя се опита да се освободи от ръцете му, но той не ѝ позволи. Никога през живота си не бе чувствала такава любов, каквато изпитваше към Ноа. Може би беше малко бавна в тия неща, но със сигурност схващаше едно нещо: животът и без това си е достатъчно трудна работа — и вероятно никой не го знаеше по-добре от Ноа — така че човек трябва да грабне щастието в момента, в който го усети. Отказа да се бори с него и се отпусна в ръцете му. Сърцето ѝ се свиваше, когато виждаше объркването и мъкмата, които се четяха в очите му.

— Казах, че те обичам и не мога да се отрека от думите си.

— Но откъде знаеш? — прошепна той, и конвулсивно стисна раменете ѝ. — Откъде можеш да си толкова сигурна?

— Просто това чувствам. Не те карам да ми отговориш със същото. Разбира се, че бих искала ти също да ми отвърнеш с обич, но това просто не зависи от мен. Но моята любов е дар, Ноа, не бreme! Не

можеш насила да я почувстваш, не можеш да я потискаш и със сигурност няма да успееш да я помрачиш. — Тя протегна ръка, и докосна дълбоката бръчка, която винаги се образуваше между веждите му, когато бе притеснен. — Това е покана — от мен за теб, която ти си искал. Но аз не мога да се откажа от нея. Така че, поне за тази нощ... — Тя сви рамене, сякаш изгубила сили — ... наслаждавай ѝ се!

Той поклати глава, за да отхвърли думите ѝ.

— И след всичко, което каза — как може просто да си тръгнеш?

А как можеше да не го направи?

— Ами, помоли ме да остана — прошепна тя.

В дълбоките му, тъмни очи проблесна паника.

— Не мога.

Гневът заля мислите ѝ моментално, придавайки на думите ѝ болезнена острота, която тя просто не съумя да смекчи.

— Защо? Защото не се нуждая от теб по начина, по който се нуждаят от теб хората, с които си се заобиколил?

Без да отвърне нито дума, той се обърна и излезе от стаята. Пресече хола и се пъкна в банята. Хвърли ѝ оттам една хавлия и, докато Ани се увиваше в нея, той започна да попива водата от тялото си с бързи, отсечени движения.

— Това беше удар под кръста — процеди той през зъби.

— Да, но това е истината, нали? Заобиколил си се с хора, които имат нужда от теб и се опитваш да направиш така, че да не се нуждаеш от никого така, както те се нуждаят от теб.

— По дяволите всичко това! — Той запрати кърпата на пода, и се обърна към нея сякаш изобщо не усещаше, или не му пукаше, че бе абсолютно гол. — Вече ти казах, там на плажа, че искам да съм с теб, че ме е грижа за теб, че не искам да те нараня и ти каза...

— Много добре знам какво казах — прекъсна го Ани. Гневът ѝ започна да се поуспокоява. Болката в очите му късаше сърцето ѝ, а обичта, която изпитваше към него, надделя над всичко друго. Всъщност любовта като че ли никога не бе съществувала за него. Винаги я бяха стъпквали пред очите му и тя нямаше право да направи същото. А нейната любов към него бе по-силна от това, по-добра и може би, но само може би, тя щеше да успее да му я засвидетелства достатъчно ясно, така че и той да повярва в нея. — Казах, че е

достатъчно. — Тя пристъпи към него и остави хавлията да се свлече на пода. — И все още е така.

„Засега“ — помисли си тя, докато нетърпеливите му устни се впиха жадно в нейните и Ноа я притисна силно към себе си. — „Достатъчно е, засега.“

Слънцето изгря само няколко кратки часа по-късно. Ани спеше блажено на три четвърти от леглото, окупирала цялата завивка. Ноа се отказа от опитите да си извоюва поне ъгълче от одеялото и остана така, излегнат до нея.

Тя си тръгваше — вероятно днес. Мисълта за това го караше да усеща тъпата болка в гърдите си, но той все пак нямаше никакво право да я моли да остане. Той не можеше да ѝ предложи нищо. Абсолютно нищо. Парите и другите неща, свързани с тях, нямаха никакво значение — тя си го харесваше много преди да бе успял да ги спечели. Не, тя искаше единственото нещо, което той не би могъл да ѝ даде — любовта му.

И как би могъл да я накара да разбере, че изобщо не го бива в тези работи. Преди си мислеше, че не заслужава ничия обич — майка му или по-точно жалкото подобие на майка, което му се бе паднало, бе направила всичко възможно да го накара да повярва в това. Трогателно безсилната, пък и безчувствена система, която се предполагаше, че трябва да помага на децата в беда, само бе подсилила това негово чувство. Бяха му нужни години, за да успее да разбере, че всеки заслужава обич. Но по някакъв начин, не знаеше точно кога, той бе решил, че няма нужда от нея. Още повече знаеше, при това от собствен опит, че след любовта винаги идва болката и то твърде бързо.

Измъкна се от леглото. Беше страшно гладен. Напъха се в мокрите си, измачкани панталони и направи гримаса на отвращение. Усецаше тялото си някак влажно — по онзи прекрасен, неопределен начин, по който можеше да се чувства само след една нощ, изпълнена с необуздан секс.

„Не — намръщи се. — Беше много, много повече от просто секс!“ — При тази мисъл всичките бурни и обърка ни чувства, които изпитваше, се стовариха с цялата си сила върху него. Това бе най-

невероятната, прекрасна и чувствена нощ, която някога бе прекарвал с жена.

Стомахът му се сви болезнено, когато си спомни за всичко, което се бе случило снощи.

„Тя си тръгва — запротестира разчувстваното му сърце. — Не й позволявай да си замине!“ Но разумът му отхвърли тази възможност. Ани си имаше свой живот, далеч оттук — при това доста добър. Какво право имаше Ноа да я моли да се откаже от всичко това заради него. Не можеше да й предложи нищо.

Снощи Ани му бе казала, че трябва само да поиска от нея да остане и тя ще го направи. Но той просто не можеше да постъпи така, не беше честно. Щеше да я нарани.

Стомахът му отново се сви.

Нещото, от което се нуждаеше, бе нещо за хапване, а беше сигурен, че и Ани не би се отказала. Прииска му се да се засмее, глупаво, при мисълта колко много енергия бяха похабили снощи. Но в натрапчивата действителност на дневната светлина удоволствието се изгуби. Сега просто трябваше да приготви стабилна закуска и да я сервира на Ани — в леглото. Този път не можа да се сдържи и се засмя. Закуската, сервирана в леглото, предоставяше няколко интересни възможности.

Докато стоеше пред печката и пържеше омлетите, телефонът внезапно звънна. Пресегна се и бързо грабна слушалката — искаше да остави удоволствието да събуди Ани за себе си.

— Ало!

— Здравейте. Обаждат се Сю, шефката на Ани. Тя да е някъде наоколо?

„Работата вече я зове“ — помисли си той. Не им ли беше достатъчно, че щеше да го напусне, за да се върне при тях. Точно сега ли трябваше да се обаждат и да ангажират и последните няколко часа, които му оставаха да прекара с нея.

— Тя спи — отвърна той троснато.

— Никога не е била от ранобудните — засмя се Сю. — Не я будете, тогава. И без това вероятно няма да ми е от голяма полза току-що станала от сън. Просто й предайте, че чакам решението й за онази задача в прекрасната земя, която вие наричате Калифорния.

— Решението й?

— Да — обясни му Сю с ужасния си нюйоркски акцент, който направо му лазеше по нервите. — Казах ѝ, че може да си помисли до понеделник, но отговорът ѝ ми трябва още днес, за да мога да подготвя някой друг, ако тя откаже задачата.

— Някой друг? — Знаеше, че звучи като пълен идиот, но всичко това така го шашна, че просто не можеше да измисли нищо по-умно.

— Предполагам, че ще отнеме поне месец, за да стане както трябва. Знам, че там нещата са по-невероятни, отколкото дори мога да си ги представя. — Тя въздъхна замечтано. — Както ѝ да е... Ако се съгласи — остава. Ако откаже, се връща обратно тук. И изобщо няма да е пресилено, ако кажа, че тя е единственият фотограф, който може да направи снимките наистина страхотни и след това да успее да напише и добри материали. Кажете ѝ, че ще ѝ платя повече, отколкото получи за онази история с Шотландия. Става ли?

— Става — отвърна Ноа, и върна слушалката на мястото ѝ. Остана така, загледан в нея. Сърцето блъскаше яростно в гърдите му.

„Предложили са ѝ възможност да остане!“ — Той отстъпи назад, сякаш телефонът го бе ухапал. Плъзна ръце в джобовете си, усещайки болката и предателството, които го заляха. Тя би могла да остане, но бе решила да си тръгне. Готовият куфар бе нямо свидетелство за това.

Бе казала, че го обича и въпреки това бе избрала — съзнателно — да си тръгне. Защо? Защо го правеше?

С едно бързо, гневно движение, той изключи котлона и излезе от къщичката. Апетитът му внезапно бе изчезнал.

В голямата къща откри, че Розмари все още не е добре. Изобщо не се очертаваше хубав ден.

Влезе в кабинета си, прегази камарите разпечатки и книги и се отпусна в стола си, загледан навъсено в екрана на компютъра. Включи го по-скоро за успокоение, отколкото за да довърши работата си.

Беше ли излъгала, когато каза, че го обича? Може би и тя бе поредното момиче от тълпите почитателки, които искаха частица от него и от славата му, без изобщо да ги е грижа за истинския Ноа Тейлър.

„Не! — яростно отхвърли тази мисъл. — Ани не е такава!“ Никога не се бе интересувала какво мисли общественото мнение за него. Тя просто харесваше онзи Ноа, когото винаги бе познавала.

Но, по дяволите! Какво трябваше да си помисли той, след като тя все пак си тръгваше!

Опита да се поразсее, като зареди няколко файла на компютъра. Откакто му бяха дали пълен достъп до информацията на общинската администрация, отварянето на поверителни документи не бе никакъв проблем. Разрови се из архива на противопожарната охрана, прочете отчетите за палежите и през цялото време имаше натрапчивото чувство, че разрешението на проблема е пред очите му, че пропуска някаква малка подробност от първостепенно значение.

Прегледа набързо файла с неразрешените случаи, истински впечатлен от работата на Рос. Нямаше много неприключени дела. Всъщност с пожара в къщата им и в неговото собствено имение почти се изчерпваха неразкритите палежи.

Нещо просто не се връзваше и внезапно Ноа почувства, че Ани бе в извънредна опасност, и колкото и да се опитваше да се отърси от това предчувствие, то не преставаше да го преследва.

— Значи това предпочиташ да правиш сутрин, вместо да обладаваш невинни девизи — каза един сънен и страшно възбуждащ глас зад гърба му. — Изобщо не може да се каже, че се чувствам поласкана.

Ноа се обърна рязко и се намери лице в лице с Ани. Тя бе просто неустоима — свежа, с лека руменина по бузите и с такъв дързък блясък в очите, че той изпита почти непреодолимо желание да свали всичко на пода и да я обладае там, на бюрото.

Погледът ѝ пробяга по екрана на монитора. Ноа светкавично се протегна назад и щракна клавиша, но вероятно подозрителната му припряност го бе издала, защото тя присви очи и ги впи в неговите.

— Какво има?

ГЛАВА ДЕСЕТА

Ноа сякаш се затвори за нея, така внезапно, пред погледа ѝ. Очите му избягваха нейните, лицето му изглеждаше абсолютно безизразно. И друг път го бе виждала такъв — напълно отчужден и безразличен, но си мислеше, че отношенията им отдавна вече са надмогнали този етап. Какво, за бога, се бе случило от снощи до тази сутрин?

— Нищо няма. — Като се завъртя върху стола си, Ноа ѝ обърна гръб и се засуети с някакви листи по бюрото. — Заеет съм.

— Добре — каза тя спокойно, и като го заобиколи, застана между него и бюрото, за да привлече вниманието му. — Но, когато се измъкваш от леглото на някоя жена посред нощ, без дори думичка да кажеш, след това тя се чувства малко... неловко.

— Тръгнах си, когато слънцето вече отдавна бе изгряло!

— Добре тогава — каза тя, и сви безстрастно рамене. — Значи всичко е наред.

Въпреки непринудения си тон, Ани не можеше да скрие болката в гласа си. Но, дявол да го вземе, не можеше да не я боли, при условие, че тази сутрин се събуди и откри, че Ноа си бе заминал, без дори да се сбогува. Беше се примирила с факта, че няма да получи свидетелство за вечна и безсмъртна любов, но поне очакваше едно подобаващо сбогуване. Още повече добре знаеше, как той си мисли, че тя си тръгва и изобщо не подозира, че тази нощ бе взела истински трудното решение да остане.

Просто не можеше да си замине, не и с чувствата, които изпитваше към него. А и всяка от жените, към които той бе чувствал някога нещо, го бе предала по някакъв начин. Ани просто не можеше да постъпи така и за пореден път да затвърди убеждението му, че любовта винаги умира в мъки.

„Този път това няма да се случи!“ — обеща си тя. И за да удържи на думата си, просто трябваше да приеме задачата и да остане тук колкото се може по-дълго.

— Не съм подозирала, че може да си бързльо — подхвърли тя несприинудено. Това беше изстрел напосоки, но изглежда уллучи целта, защото очите На Ноа заискриха гневно.

— Аз пък не подозирах, че може да си толкова подмолна, и че обичаш да си играеш игрички — каза той равно, и сложи ръце на хълбоците ѝ, като се опита да я премести, за да се добере до компютъра.

Тя светкавично го хвана за китките и упорито остана на мястото си.

— Това пък какво означава?

Когато стана ясно, че не ще успее да я премести, без да използва сила, той въздъхна и свали ръце от нея. Бутна стола си назад, за да се отдалечи и вдигна глава. Дълбоките му, тъмни очи я гледаха студено и безстрастно.

— Тази сутрин се наложи да приема едно съобщение за теб. Сюсмята, че ще е лудост да не останеш — предлага ти страшни пари.

Това напълно обясняваше настроението му.

— Разбирам — каза тя предпазливо. Но защо все пак се цупеше — защото тя щеше да остане, или защото щеше да си замине? — Виж, Ноа — въздъхна отчаяно, и разпери ръце. — Оставам.

Той остана така, вгледан в нея, цяла вечност.

— И защо ме накара да си мисля, че си тръгваш?

— И аз така си мислех, повярвай ми!

— Значи мислеше си, че си тръгваш? — попита той глупаво. — И все пак оставаш?

Ани почувства опустошителния му гняв, който заплашваше всеки миг да се материализира в някоя ужасна дума или действие. Не си спомняше някога да го бе изпитвала върху себе си и той означаваше само едно, че Ноа бе изгубил доверието си в нея. Тази мисъл я накара да изтръпне.

— Да — отвърна тя тихо, като си позволи да се усмихне почти незабележимо. — Оставам.

— И защо? Заради обаждането тази сутрин?

Взря се в очите му и се опита да намери някакъв окуражителен знак, някакъв знак въобще. Но там нямаше нищо.

— Не — прошепна тя, и навеждайки се напред, сграбчи ръцете му. Зад навъсената и преднамерено неприветлива външност на този

мъж се криеше много топлота и чувствителност и никой не знаеше това по-добре от нея. Особено след всичко, което се бе случило миналата нощ на плажа.

Но то бе само прелюдия към онова, което последва в спалнята. Любиха се отново. Ноа шепнеше тихи възбуждащи слова, които тя едва чуваше през бученето в главата си и ниските стонове, които се откъсваха от гърдите ѝ. Заедно бяха достигнали толкова истински, умопомрачаващ връх и тя бе сигурна, че душите им се бяха слели. Ноа също го бе разбрал, тя знаеше това добре. А и как би могъл да забрави!

— Оставам — отвърна тя, — защото ми предложиха страхотна възможност за работа тук, която ще отнеме поне месец. Ще се заема с нея и ще видим какво ще стане. Но преди всичко оставам, защото снощи, когато лежах до теб, реших, че просто не бих могла да си тръгна. Знам — бързо го прекъсна тя, когато той се нахрани да възрази нещо, — че не си наясно с чувствата си към мен. Знам също колко ти е трудно. — Тя сви безпомощно рамене. — Обичам те, Ноа. Но няма да ти натрапвам чувствата си, нито ще те моля да ги приемеш. — Като все още стискаше ръцете му в своите, Ани се наведе и прокара устните си по бузата му и надолу по врата...

Той изръмжа и я събори върху коленете си, обви ръце около нея и я притисна в прегръдките си.

— Ти си моето проклятие — прошепна той в ухото ѝ. — Не мога да спра да мисля за теб. Направо ме деморализираш!

Да усеща топлината на силните му, грижовни ръце около себе си, особено след като бе видяла ужасяващата празнота в очите му само преди миг, ѝ поддейства като целебен балсам.

— Толкова съжалявам, Ноа.

— Помислих си най-ужасни неща за теб. Помислих си, че се опитваш да си играеш с мен и дори в един момент бях убеден, че не си по-различна от... — Той млъкна внезапно, лицето му отново се бе напрегнало.

Сърцето ѝ се сви от болка.

— Аз съм различна, Ноа. Никога не бих те наранила, никога! — Беше благодарна, че се намира там, където беше. Остана неподвижна, докато Ноа попиваше думите ѝ.

— Аз също не искам да те нараня — каза накрая той, заровил лице в косите ѝ, и пое дълбоко въздух. — Нямам твърде много опит в

тази част и май досега все ме преследва лош късмет с тези неща.

— Всичко с нас е наред — каза тя нежно. — Прекрасно е. Спомни си само какво се случи снощи.

— Това беше повече от прекрасно — съгласи се той, и очите му проблеснаха палаво.

Ани въздъхна замечтано.

— Значи така — каза той, и потърка челото си о нейното. — Ще повисиш още малко тук, а?

— Мъ-хъ — усмихна се тя. — Да знаеш някое местенце, където мога да остана?

Той ѝ хвърли бърз, дяволит поглед, изпълнен с доволство.

— Може би.

Тя плъзна ръцете си по лицето му и наболата му брада одраска дланите ѝ. Косата му бе разрошена, както винаги и бе облечен само с вечните си шорти, така че мускулестите му гърди и ръце оставаха открити. Тя въздъхна щастливо и положи глава на рамото му.

— Признай си, Ноа. Радваш се, че оставам, нали? Поне малко?

— Не — отвърна той твърдо, и веднага развали ефекта от думите си, като я придърпа по-близо и устните му се заиграха с ухото ѝ.

— Поне малко?

— Може би съвсем малко — отвърна той, и отново се усмихна. — Но ти си като таралеж в гащите! Все трябва да те спасявам.

Очите му внезапно помръкнаха.

— Какво има?

— Никой не се радва повече от мен, че не си тръгваш, Ани. Но трябва да помислиш за нещо друго — пожарите!

— Какво за тях?

— Мисля, че си в опасност.

Изобщо не искаше да слуша още една реч за своята безопасност. Ани скочи на крака и кимна към компютъра.

— Върху какво работеше, когато дойдох? И защо така се разбърза да изключиш компютъра.

— Не говорим за това сега, Ани — възпротиви се той, но включи монитора. Пръстите му пробягаха по клавиатурата и на екрана бързо се появиха няколко файла.

Тя надникна през рамото му, като присвиваше очи, за да фиксира по-добре знаците.

— Това са файлове от архива на следствения отдел към пожарната. Как си се добрал до тях?

— Ани, слушай. Спомняш ли си какво ни каза Рос за подпалвача? Че отделът му разполага със списък от имена, дълъг цял километър и че в момента разследват всеки отделен заподозрян.

— Да. И освен това каза, че са сигурни, че не става въпрос за един и същи човек. Или ако все пак е един и същ, то той определено е някой досега неизвестен. Като Джери, например или някаква измишльотина от този сорт.

— И че вероятно той няма никаква връзка с бомбата в онази кола, която уби майка ти и Джес.

— Спомням си. — Тя преглътна. Инстинктивно усещаше, че това, което ще последва изобщо няма да ѝ хареса.

Ноа посочи към екрана.

— Добре, но защо тогава този файл показва, че те просто са изчерпали онзи огромен списък със заподозрени. Тук го няма дори Джери. Те са в задънена улица, Ани. А онзи тип продължава да прави пожари!

Ани се опита да защити Рос.

— Може би не е искал да ме тревожи. Аз и без това бях здравата изплашена.

— Беше? — попита Ноа, и бавно поклати глава. — Левърти, ние всички все още трябва да сме страшно разтревожени. Онази откачалка е на свобода и никой, абсолютно никой не се е приближил и със сантиметър към залавянето му. И... изглежда той има нещо против теб.

— Искаш да кажеш против Рос.

Не ѝ отговори, но тя виждаше тревогата в очите му.

— Виж, днес трябва да се видя с Рос. Иска да поговорим за това, какво ще правим с къщата, когато ремонтът приключи. Ще го разпитам за разследването. Той очевидно просто иска да не ме безпокои.

— Значи къщата е за продан, така ли?

— Всъщност не. Снощи, на бала, Рос ми каза, че тъкмо идва от къщата. Разходил се из нея и го налегнали спомените. Каза, че не може да понесе да се раздели с нея. Освен това смята, че къщата е била собственост на мама, преди да се оженият, трябва да ми плати, за да откупи дела, който ми се пада.

— Значи пак ще живее там?

— Не знам какво се кани да прави. Спомена нещо, че се нуждае от почивка, и че иска да замине на самотен остров за няколко месеца. — Тя спря, когато осъзна, че Ноа изобщо не я слуша, а гледа някъде встрани, дълбоко замислен. — И аз си помислих — продължи тя със същия равен глас, — че можем да се съблечем и да правим секс, страстен и необуздан, тук, под бюрото, тъй като май това е единственото свободно място в цялата стая.

Съсредоточеният му поглед се стрелна към очите ѝ.

— Ани, нека аз да отида при Рос днес. Ти си имаш работа с фотоапарата, а аз и без това трябва да поговоря с неговите хора за програмата, така че...

— Не чу нито дума от това, което току-що казах. — Тя се засмя удивена, бе сложила ръка на кръста си. — Нали?

— Хм-м... О, да. Права си — протегна ръце към нея, и я дръпна отново на коленете си. Усмивчицата, която допреди миг се колебаеше в ъгълчетата на устата му, изведнъж набра смелост и той се ухили широко. Тя се задърпа, ей така, на шега и ахна, когато ръката му се плъзна под тениската ѝ и топлите му, твърди пръсти погалиха гърдите ѝ. — Веднага след като се върна, ще ти позволя да ме прелъстиш, точно тук, под това бюро.

И Ноа я целуна, дълго и страстно, докато мислите ѝ я напуснаха и ѝ стана страшно горещо. Със същата непростима лекота той откъсна устни от нейните, измъкна ръката си изпод тениската и я премести от себе си. Стана, прекоси стаята и излезе, като си подсвиркуваше тихо някаква мелодия. Ани остана така, загледана след него. Смешно, но чувстваше коленете си омекнали. Когато успя да се съвземе, се смя на себе си, че си бе изгубила ума само от една целувка.

И едва когато, минута по-късно, стана и се измъкна от кабинета, осъзна, че днес всъщност бе неделя. Как щеше да се срещне Ноа с хората от екипа на Рос, когато те не работеха и никога не бяха работили в почивните дни?

През следващите няколко часа Ани се забавлява с фотоапарата си. Мартин се мъкнеше постоянно след нея, докато тя правеше снимки от скалите. Тъй като вече отдавна бе минала средата на лятото, слънцето не бе така безмилостно и светлината бе идеална. Денят бе

топъл, но не горещ, както вероятно бе в останалата част на Калифорния по това време на годината. Мястото тук бе толкова прекрасно и основната причина за това бе приятният, хладен океански бриз, реши Ани. Чувстваше се истински радостна, че не си тръгва все още.

Мартин се взираше някъде далеч в океана със спокойно, замечтано изражение и Ани реши, че подходящият момент е настъпил:

— Мартин — започна тя направо, като все така бе долепила око до обектива, — къде е Джери?

Момчето не отговори нищо и след малко тя свали фотоапарата.

— Страшно сме притеснени, Мартин. Ноа, Ед, Розмари... всички ние. Той е само момче, като теб. Не е направил нищо лошо и заслужава да си бъде вкъщи, с нас.

Мартин наведе глава и заби поглед в земята.

— Не знам къде е.

Опитът бе научил Ани да познава кога някой я лъже и точно сега бе убедена, че момчето се опитва да направи точно това. Внимателно, без да променя тона си, тя продължи:

— Не мисля, че ми казваш истината, Мартин, но и не искам да те карам да престъпиш дадена дума. Знам, че приятелското обещание е истински важно нещо.

Мартин вдигна глава и я погледна. Очите му бяха изпълнени с благодарност и Ани разбра, че бе налучкала правилно.

— Притеснявам се за него, Мартин. Ако случайно го видиш, ще му предадеш ли, че моята къща е празна и ако му трябва сигурно място, там може да намери подслон.

— Ако го видя — отвърна Мартин. Очите му отново се взираха към хоризонта.

— Добре. — Знаеше, че съобщението ще стигне до Джери. И лично щеше да се погрижи момчето да намери спален чувал и възглавница в къщата, когато отиде там.

Когато се прибраха за обяд половин час по-късно, откриха Ед паникьосан.

— Какъв е проблемът? — попита Ани, докато той обикаляше насам-натам из кухнята, вдигаше разни неща и след това с трясък ги оставяше на мястото им, отваряше и затваряше безцелно шкафовете.

Ед спря и вдигна безпомощно ръце, в отговор на въпроса.

— По-добре попитай какъв не е проблемът!

— Нека все пак първо уточним какъв е — предложи тя търпеливо, и по устните ѝ заигра едва забележима, носталгична усмивка. Моментните избухвания на Ед бяха част от детството ѝ, както и неговите фантастични ябълкови пити.

Той сви ръцете си в юмруци и ги сложи на не твърде фината си талия, лицето му бе намръщено.

— Момчетата имат състезание по волейбол. Цялата седмица! А екипите още не са изпрани. Аз трябва да приготвям пуйка за вечеря, а още дори не съм измил чиниите от закуска. Никой не си върши задълженията, а аз нямам никакво време да ходя да се разправам с тях. — Готвачът внезапно прекъсна тирадата си и загриза нокътя на единия си пръст, като гледаше все така намръщено Ани. — Вече съжаляваш, че попита, нали?

— Къде е Розмари?

— В леглото. Ноа е някъде по работа, а на мен ми трябва помощ!
— Той я заоглежда с внезапен интерес. — И ми се струва, че ти си моят спасител! — Грабна отнякъде един кош с дрехи и го връчи в ръцете на нищо неподозиращата Ани.

Да се каже, че тя бе толкова добра в прането, колкото в готвенето, си е направо комплимент. Пращаше на химическо чистене почти всяка дреха, която притежаваше. Така бе по-удобно, пък и по-евтино, защото нямаше опасност да повреди нещо, след като не го пере лично.

— Но, Ед, аз не знам как...

— Мартин може да ти помогне — побърза да я прекъсне той. — Сега ме оставете на спокойствие, че съм претрупан от работа.

— Ед, честно! Не знам как...

— Моля те, Ани! Опитай! Заради мен. — Обърна ѝ гръб, и се завтече към печката.

Тя погледна към Мартин и той сви рамене. Двамата заедно натъпкаха съдържанието на коша в пералнята и се засуетиха пред програматора.

— 90 градуса? — Не беше ясно към кого бе отправен въпросът ѝ.

— Доста са мръсни — отвърна Мартин бавно. — 90 градуса май ще е добре.

— Ами ако някой от цветовете пусне? — попита тя, като гледаше несигурно към чисто белите фланелки със сини ивици по ръбовете. —

Нали от горещата вода става така? — Тя прехапа устни разтревожено. Искаше ѝ се да се изсмее на себе си, обикновено губеше по-малко време, когато преценяваше светлината и нагласяше фотоапарата си. Но после изведнъж веселото настроение я напусна — сети се колко важни бяха тези екипи за момчетата.

— Прани са и друг път. Не би трябвало да пускат. Нали така? — Мартин изглеждаше толкова загрижен за дрехите, колкото за онова злополучно месо, което двамата се опитаха да сготвят, така че Ани реши да го послуша. Щракна копчето на 90 градуса и сложи доста прах в чекмедженцето. Оттук нататък не ѝ оставаше нищо друго, освен да се моли горещо всичко да мине успешно.

Някъде в ранния следобед Ноа се върна в Тейлър Хаус. Единственото нещо, което искаше да направи, бе да се затвори някъде сам и да мисли. С Рос се срещнаха в неговия офис в сградата на общината и нещата, за които разговаряха, докараха на Ноа жестоко главоболие. Като добавка на всичко това, Розмари все още бе толкова зле, че се нуждаеше от надзор денонощно, а от Джери нямаше и следа. Беше претърсил всеки сантиметър от имението, но — безуспешно.

Вмъкна се в кабинета си, като имаше чувството, че на плещите му са се стоварили всички проблеми на света, и... се закова на мястото си.

Ани седеше в неговия стол, пред неговото бюро и го чакаше. Очите ѝ преливаха от нежност и обич. И всички тези чувства бяха за него.

Само преди миг му се искаше да е сам, а сега изобщо не можеше да се сети откъде му бе хрумнала тази идея. На лицето му се появи усмивка, самият той не осъзнаваше колко вяла и уморена бе тя, и той тръгна към Ани, стъпвайки всред собствената си невъобразима бъркотия по пода.

— Здравей — каза Ноа тихо.

— Здравсти — отвърна тя и стана.

Знаеше, не би трябвало да се ядоса на нейната инвазия в неговото неприкосновено кътче, но вместо това щеше да се разтопи, само като я видя.

Обърна се и заключи вратата.

— Какво правиш? — попита тя, останала без дъх, когато той я грабна и я притисна в прегръдките си.

— Изказвам искрени благодарности на себе си, че съм имал невероятния нюх и съм си купил възможно най-мекия килим, който се продава в момента на пазара, и на бога, задето ме е дарил с толкова голямо бюро.

Тя се изкикоти, заровила лице в прекрасната му коса и се отпусна в ръцете му. Тялото ѝ бе невероятно нежно.

— Какво общо има килимът, че и бюрото?

— Ами... — отвърна той, и гризна ухото ѝ. По тялото ѝ полазиха тръпки, които той внимателно успокояваше, като прокарваше длани надолу и после нагоре по ръцете ѝ. — Цял ден не мога да спра да мисля за предложението ти от тази сутрин — беше нещо свързано със страстен, необуздан секс под бюрото.

Той коленичи на пода и я дръпна със себе си, наслаждавайки се на любопитния поглед, с който тя измери отвора в бюрото, сякаш се чудеше дали мястото е достатъчно. След това погледът ѝ бързо се стрелна към прозореца, през който все още се прокрадваха последните лъчи на слънцето и накрая се обърна към Ноа. Очите ѝ бяха озарени от мека светлина.

— Сега ли?

В отговор, той премести ръката ѝ надолу, върху издутото твърдо място под кръста си.

— Оу! — възкликна тя, когато пръстите ѝ го обгърнаха.

Той зашепна отчаяно името ѝ. Желанието разтърсваше тялото му.

— Ами ако някой дойде да те търси... — Думите ѝ се изгубиха в следващата въздишка, когато той положи устни на шията ѝ, езикът му докосна копrienената кожа, а ръцете му се плъзнаха под късата ѝ, но добре изпълната лятна рокличка. — Хъ-ъх... май си струва да опитам...

Ноа изсумтя в знак на съгласие и притисна ханша ѝ към набъбналата си мъжественост. Ани измърка одобрително, възбудено.

— Обожавам този звук — измърмори той, устните му все още обхождаха шията ѝ. Пръстите му се провряха под бикините ѝ, изтръгвайки отчаяна въздишка на удоволствие от гърдите ѝ. Прекрасните ѝ сиви очи бяха трескави и потъмнели от страст.

— Ноа... — Тя се притисна, очакваща, готова да се отдаде, към него. Пръстите ѝ припряно се бореха с копчетата на дънките му. — Сега!

С едно нежно докосване, той спря безразсъдния ѝ устрем, наслаждавайки се на безбройните изражения, които се смениха на лицето ѝ, докато ръката му продължаваше да се забавлява във влажната гореща точка между бедрата ѝ.

— Моля те — промълви тя, задъхвайки се, и се прилепи към него. — Сега!

Той разчисти купчините хартия около тях, докато тя най-сетне успя да разкопчее дънките му, сваляйки ги припряно надолу. Той дръпна бикините ѝ и за негова голяма изненада, фината коприна се разпадна в ръцете му.

— Бързо! — прошепна тя, и после се засмя, останала без дъх, когато той я дръпна силно към себе си и двамата се намериха на пода, само наполовина под бюрото.

Ръцете ѝ пробягаха по напрегнатото му тяло, езикът ѝ се плъзна в устата му и Ноа бе изгубен. Лишен от способността си да разсъждава изобщо, той бе в състояние само да чувства горещите вълни, които го заливаха, и знаеше, че повече просто не би могъл да се контролира. Но Ани нямаше никакво намерение да му отказва каквото и да било. Тя го преобърна по гръб, възсядайки го и прие в себе си невероятно твърдата му и възбудена повече от когато и да било мъжка гордост, довеждайки и двамата до разтърсващ оргазъм само след минути.

И когато Ноа успя най-после да успокои дишането си, изведнъж се почувства разтърсен из основи. Когато бе с Ани по този начин, се чувстваше някак разкъсан, пречупен както никога преди и в същото време, само когато бе с нея се чувстваше истински пълноценен, успокоен, уравновесен.

Всичко бе толкова ужасяващо и толкова прекрасно.

Когато навън вече отдавна се бе стъмнило, двамата се приготвиха да проверят къщата на Левърти за Джери.

— Надявам се, че Мартин е предал съобщението на Джери — каза Ноа, докато проверяваше дали фенерчето му работи. Той хвърли поглед навън през прозореца на кухнята, но там не се виждаше нищо друго, освен гъста сива мъгла. — Страховита нощ. Не е най-подходящото време да си сам навън.

— Сигурни сме, че поне яде — каза Ед намусено, когато влезе в кухнята. В ръцете си държеше кош с мръсни дрехи.

— Значи продължава да изчезва храна, така ли? — попита Ноа обнадяден. Между очите му отново се бе появила онази дълбока, тревожна бръчка, и на Ани, както винаги, ѝ се прииска да я приглади. Бе толкова привлекателен, когато бе угрижен, че тя с усилие успя да се пребори с желанието си да се хвърли на врата му и да го обсипе с целувки.

— Да, слава богу — отвърна Ед. — Малкият разбойник и без това е само кожа и кости. Когато видя, че Мартин се навърта подозрително наоколо, гледам да се изпаря за няколко минути, за да може той да отмъкне каквото иска.

— Добре — каза Ноа облекчено. Ед се запъти към пералнята, а Ноа се обърна към Ани с ръце на кръста. — Трябва да го открия тази нощ. Мина вече твърде много време.

— Поне сме сигурни, че не гладува. — Ани знаеше добре — това, че Джери бе някъде наоколо, беше добър знак. Беше почти сигурна, че Джери иска да се върне, но не знае как да го направи, без да нарани гордостта си.

Ноа въздъхна и поклати глава. Лицето му бе напрегнато. Погледна през прозореца към плътната стена на мъглата, присвил замислено очи.

— Какво има — попита тя внимателно. Той изглеждаше толкова... тъжен.

— Знам какво означава това. Знам какво е да се чувстваш абсолютно сам, изоставен. Да се чувстваш напълно ненужен... безполезен товар. — Погледна към нея, очите му бяха мрачни. Потърка с ръка гърдите си, сякаш нещо го мъчеше отвътре. — А аз толкова исках всичко това да е вече минало за него.

Ани пристъпи към него, усещаше сърцето си в гърлото. Протегна ръце и нежните ѝ, деликатни длани погалиха лицето му.

— Ноа, ти си най-чувствителният и състрадателен мъж, когото някога съм познавала. Ако някой би могъл да помогне на Джери да преодолее миналото си, то това си само ти.

— Аз просто искам той да е добре.

— Не се безпокой, ще се справи. Той все пак е по-голям, отколкото си бил ти, когато си бил принуден да се грижиш сам за себе си.

Очите му се спряха върху нейните и изразът в тях стана потопъл. Посегна нагоре и покри с големите си, силни длани нейните нежни ръце.

— Благодаря ти, че измисли това с празната къща и го каза на Мартин.

— Просто искам Джери да е на сигурно място и да се прибере тук, при семейството си, колкото се може по-скоро.

Лека усмивка докосна устните му и той бързо и импулсивно прегърна Ани.

— Какво щях да правя без теб, Левърти! — прошепна Ноа, скри лице в косите ѝ.

— Е — отвърна тя бодро. Сърцето ѝ ускори ритъма си след неговите нежни думи, а и защото чувстваше близостта на тялото му — няма да ти се налага да мислиш за това, поне още малко.

— Ъ-ъ... Ани — долетя зад гърба ѝ приглушения глас на Ед.

Двамата се обърнаха моментално — тонът на стария готвач звучеше доста странно — и се ококориха от изненада.

В ръцете си Ед държеше два от екипите за предстоящото състезание — и двата, някога снежнобели, със сини ивици по ръбовете — сега бяха ярко, бонбоненорозови.

— Схванах, че не си била домакиня в предишния си живот.

Ани все така гледеше ужасена любимите екипи на момчетата. Знаеше много добре, че всяко от децата обожава своята униформа. Тя бе за тях знак за принадлежност към това мнимо семейство, който им даваше увереност и чувство на значимост. Тя бе тяхната гордост. Пристъпи напред, надникна в пералнята и простена. Беше успяла с един-единствен удар да разбие целия отбор на пух и прах.

— О, не-е — извика тя. — Какво съм направила?

— Е — отвърна Ед, като измъкна един яркочервен потник изпод купчината вече розови тениски. — Обзалагам се, че това тук е замесено в цялата работа.

Една сподавена въздишка я накара да стрелне поглед към Ноа. Той притискаше с ръка устата си и под нея се хилеше неистово.

— Съжалявам — успя да промълви той през смях, като поклати глава. — Май не си се шегувала, като каза, че не разбираш абсолютно нищо от готвене и пране...

Последните му думи излетяха бързо заедно с по-голямата част от въздуха му, защото Ани безмилостно го сръга в стомаха.

— Оу! — запротестира той, като потриваше с ръка мястото, където се бе забил лакътят ѝ. Ед се изкикоти и Ноа се обърна към него. Погледите им се срещнаха и двамата избухнаха в неудържим смях.

Ани се почувства страшно унижена и искрено се молеше, ако може, да потъне в земята точно в този миг.

— Престанете да ми се смеете!

Ноа вдигна ръка и поприглуши леко поредния изблик на неконтролируем смях, а Ед дори не направи опит.

— Ние... не се... смеем на теб — смогна да произнесе Ноа. Ед избърса очите си и двамата се поуспокоиха малко, но само до момента, в който отново се погледнаха и започнаха да се хият истерично.

— Да бе, не се смеете на мен! — извика тя, и усети как кръвта се качи в главата ѝ. Обърна им гръб и с бърза стъпка се запъти към задната врата, която беше съвсем новичка след пожара. Чувстваше се глупава и некадърна. Трябваше да обръща повече внимание на часовете по домакински умения в гимназията, но вместо това тя винаги бе страшно заета с писане и снимки.

Вече на вратата, тя се завъртя, за да хвърли последен поглед на развеселените им лица.

— Не мога да готвя и не мога да пера. Казах ви го и на двамата още в началото, и сега можете да обвинявате единствено себе си, че ще носите розови екипи! — За да подсили драматичния ефект от думите си, тя тръшна вратата след себе си.

Нощта моментално я погълна. Мъглата беше толкова гъста и непрогледна, че тя едва различаваше лампата на алеята към входа на имението, само няколко метра по-нататък. Беше доста зловещо и тя внезапно реши, компанията на двама хилеци се мъжки шовинисти е за предпочитане от това, да остане сама в тъмното. Обърна се към вратата и директно налетя на непоклатимо препятствие — гърдите на Ноа.

— Да вървим, Левърти — каза той приглушено, като я грабна за ръката.

Тя се взря в тъмното, за да види лицето му, но нощта бе непрогледна и не можа да види ясно изражението му.

— Мина ли ти идиотското желание да ми се присмиваш?

Той стисна ръката ѝ.

— Розовото ми е любим цвят — каза той сериозно, въпреки че тя бе сигурна, че очите му проблеснаха весело.

„Това май беше предложение за мир — реши тя — без присмех или някакви глупави шеги.“ Прие го и отпусна ръката си в неговата.

— Добре тогава. Да вървим да намерим Джери.

Докато вървяха през парка и после през моравата, като налучкваха правилния път по-скоро с изградения с годините навик, отколкото с помощта на зрението си, продължаваха да се държат за ръце. Нощта беше мъртва, глуха и тъмна, колкото само непробиваемата мъгла можеше да я направи.

— Всичко наред ли е? — попита Ноа след малко. Тя го погледна въпросително и той стисна леко ръката ѝ. — Не те нараних... в кабинета. Нали?

Благодарна на тъмнината, която скри издайническата червенина по лицето ѝ, тя поклати глава.

— Не, Ноа. Аз... Добре съм. — Това, което се случи днес бе наистина бързо, необуздало и... недодялано. Но го бяха направили толкова зашеметяващо, че това бе може би най-екстремното преживяване в целия ѝ живот. Бяха се вкопчили отчаяно един в друг там, направо на пода под бюрото му и тя никога нямаше да забрави чувството на абсолютна власт над Ноа, когато осъзна, че бе успяла да го накара да изгуби това, което винаги изключително грижливо бе пазил — контрола над себе си.

Ани пристъпи напред, но той я хвана за рамото и я обърна към себе си.

— Беше малко грубичко.

— И освен това — напомни му тя, и се усмихна насила — аз започнах всичко.

Устните му бавно се разтеглиха в усмивка.

— Така си беше.

— Не съм чак толкова крехка, Ноа!

— Не — отвърна той нежно, и пръстите му погалиха лицето ѝ, — не си. Ти не се страхуваш да покажеш какво чувстваш — със сърцето или с тялото си. Това е едно от нещата в теб, които страшно ме привличат.

Очите му я изгаряха и тя усети онази тръпка, която изпитваше винаги, когато Ноа я гледаше по този начин.

— И май... ти дължа чифт сини, копринени бикини.

Тя се разсмя и го блъсна леко в гърдите. Но мъглата бе толкова гъста, че го погълна моментално и тя почти не можеше да го вижда, въпреки че бе само на метър от нея. Ани изплашена се хвърли към него и мушна ръката си в неговата.

— Страх ли те е? — попита той с подигравателна усмивка, която блесна в тъмнината.

— Няма такова нещо! — увери го тя с доста пресилена храброст в гласа, и крадешком се огледа наоколо. Трясъкът на разбиващите се вълни звучеше зловещо в черната нощ, но това бе единственият звук наоколо. Нямаше дори щурци. Ани реши, че мъглата изобщо не ѝ харесва и задърпа Ноа към къщата.

— Трябва да ти е било доста трудно да събереш всичките неща на вашите — каза той тихо след малко.

Тя сви рамене.

— Много по-трудно ми бе да приема, че обещата на мама изчезна.

— Това никак не се връзва — каза той. — Майка ти винаги се обличаше идеално. Какво изобщо би могло да я накара да забрави едната си обещана?

— Може би се е наложило да бърза?

— Но остава въпросът, защо е трябвало да бърза? Пък и защо подпалвачът толкова иска тази обещана?

— Какво каза Рос за нещата, които откри в компютъра? — попита тя. — Защо ни каза, че все още имат списък със заподозрени, когато това изобщо, ама никак не отговаря на истината?

— Не съм го питал.

Тя го погледна.

— И защо?

— Нямаше как да му кажа, че съм преровил поверителните файлове на неговата служба. Когато го попитах за разследването, той ме отрязва, като каза, че все още работят по няколко линии, и че имат заподозрени. Не можех да му кажа в лицето, че лъже.

— Прави го, за да ме предпази — промърмори Ани. Искаше ѝ се Рос да не се бе чувствал задължен да го прави.

— Така излиза.

Ани изобщо не хареса недоверчивия му тон, но нямаше време да протестира, защото изведнъж къщата се изпречи пред тях, внезапно изскочила от мъглата. Беше тъмна, както и предполагаша. Електричеството беше прекъснато заради ремонтите, така че те светнаха фенерчетата си и започнаха да викат Джери.

Бяха в антрето, когато от горния етаж се чу някакъв шум, като от човешки стъпки. Заедно се изкачиха по стълбите. Когато стигнаха горе, Ноа се обърна към Ани и стисна силно ръката ѝ.

— Стой тук, докато аз проверя отгатышната стая — каза той тихо. В гласа му се долавяше заповедна нотка. — Шумът дойде от там.

Тя го погледна непокорно и се опита да протестира, но пръстите му стиснаха още по-силно китката ѝ.

— Моля те — прошепна той. Очите му казваха много повече от думите.

Тя кимна унило в знак на съгласие и Ноа тръгна по коридора. Но само секунда по-късно откъм стаята, която беше най-близо до нея, долетя някакъв шум и Ани моментално забрави обещанието си. Тихичко отвори вратата и като че ли прекрачи в друг свят. Някой беше оставил прозореца отворен и в стаята се бе промъкнала гъстата нощна мъгла, така че Ани не можеше изобщо да види отсрещната стена.

— Джери? — повика го тя, не много силно. — Тук ли си?

Долови някакво внезапно движение отдясно — някой я наблюдаваше — и се завъртя нататък, като щракна копчето на фенерчето, за да види по-добре кой си позволяваше да я гледа в тъмното.

Светлината проблесна за миг и замря.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Ани изтръпна, когато изведнъж се оказа заобиколена от потискаща, непрогледна тъмнина. Беше ѝ трудно да повярва, че целият този кошмар се разиграва в къщата, където бе израснала.

— Ехо — извика тя на неясната фигура, която се виждаше само на метър и половина пред нея. Ани разтръска отчаяна фенерчето си, но напразно.

— Джери? — повика тя отново, и отстъпи крачка назад. Гласът ѝ потрепери нервно.

Който и да стоеше пред нея в тъмното, не отговори, само също отстъпи назад. Кръвта ѝ замръзна и тя се закова на мястото си. Същото направи и другият.

Като пое дълбоко въздух, тя пристъпи напред и вдигна фенерчето над главата си, твърдо решена да сплаши човека, който стоеше там. Истеричен вик се надигна в гърдите ѝ, когато другият също вдигна някакъв предмет над главата си, но Ани успя да се овладее и стовари с всичка сила фенерчето върху противника си. Разнесе се оглушителен трясък на счупени стъкла, придружен от нейния ужасен писък.

Парчетата стъкло се сипеха върху нея, а като че ли в далечината тя чуваше Ноа, който я викаше и се опитваше да я открие някъде в коридора отвън:

— Ани? Ти ли си! Къде, по дяволите, изчезна?

Вратата се отвори с трясък и фенерчето на Ноа зашари из стаята, точно когато коленете на Ани окончателно отказаха да изпълняват функцията си и тя се стовари на осеяния със стъклени отломки под.

— Ударих го, Ноа — каза тя разтреперана. — Светни тук. Хванах го.

Ноа първо освети Ани и зад блясъка на фенерчето тя видя лицето му, в началото изплашено и угрижено, а в следващия миг облекчено. След това светлината скочи върху мястото, където трябваше да бъде омаломощеният противник... Вратата на гардероба зееше отворена,

голямото огледало, което някога бе висяло на нея, сега лежеше наоколо разбито на парчета.

— О, мили боже, Ноа — прошепна тя смаяна. — Това е било моето собствено отражение! — Внезапно схванала комичността на ситуацията, тя се разсмя тихо, като притискаше ръце към галопиращото си сърце.

Ноа стоя за миг така, загледан в счупеното огледало, после премести поглед към Ани, но накрая по устните му заигра усмивка. Смехът все повече го завладяваше, докато накрая и двамата се хилеха неудържимо и той се стовари безпомощно на пода до нея, без да може да се сдържа повече.

Минаха няколко минути преди да успеят да се успокоят. Малко поизплашена от инцидента, Ани не се отделяше от него, докато двамата методично претърсиха останалата част от къщата. Нямаше и следа от Джери. В една от стаите на първия етаж, в ъгъла си стояха непокътнати сгънат спален чувал, възглавница и мека постелка — нещата, които тя бе донесла лично днес следобед.

— Виж! — възкликна Ноа, и прекна до тях. Лицето му бе озарено от надежда. — Може би тук спи?

— Ами-и — поколеба се тя. Трябваше да помрачи радостта му и това прободеше сърцето ѝ. — Аз ги донесох днес тук.

Ноа я погледна.

— Исках да му е топло — каза тя, като сви рамене, сякаш се оправдаваше. — А тъй като след пожара не остана нищо от килима, донесох и тази постелка.

Ноа се изправи и като протегна ръце към нея, я притисна в прегръдките си.

— Ани — каза той, като се засмя тихо и поклати леко глава. — Ти си невероятна!

Думите му сгряха нейното вледенено и изплашено сърце.

— Да вървим.

Пред задната врата Ноа спря.

— Сигурна ли си, че предната врата е заключена?

— Не е — отвърна тя. — Оставих я, за да може Джери да влезе, ако поиска.

— О, не така — настоя той. — Твърде е опасно. Все още имаш доста неща тук. Ще ида да заключа. Не мърдай оттук.

Две секунди по-късно дръжката на вратата се размърда и някой се опита да я отвори. Ани имаше само миг възможност за паника, докато с облекчение не разпозна силуета на Рос в дълбокия нощен мрак.

— Рос, какво правиш тук? — започна тя с усмивка, която замръзна на лицето ѝ, когато зърна буреносното изражение на лицето му.

— Какво по дяволите правиш ти тук по това време? — попита той гневно, като мина покрай нея и се огледа наоколо. След това се обърна и я хвана за раменете с големите си силни ръце. Беше страшно ядосан. — Нямах работа тук!

Почувства се така, сякаш някой бе излял кофа ледена вода в лицето ѝ.

— Аз все още имам някои неща тук, Рос — отвърна тя хладно, като не можеше да скрие изненадата и болката в гласа си.

— Господи, Ани — каза той рязко. Лицето му вече не бе гневно, по-скоро измъчено. — Няма ток и е късно. Какво, за бога, те накара да дойдеш тук. Не осъзнаваш ли, че тази къща — както е празна — би могла да бъде основна цел за подпалвача!

Ноа изникна зад гърба на Ани и хвана ръката на Рос, който все още стискаше младата жена за раменете.

— Успокой се, тя не е сама.

— Няма значение — настоя възрастният мъж, но все пак я пусна. Пое си остро въздух и прокара пръсти през посивялата си коса. — Извинявай.

Ани въздъхна малко поуспокоена.

— Всичко е наред. — Не си спомняше някога вторият ѝ баща да я бе хокал. Нито когато избяга от училище, за да отиде на ски с приятели. Нито когато безразсъдно влезе да се къпе в океана, когато имаше вълнение и вдигна цялата спасителна служба на крак. Нито дори когато блъсна скъпоценния му „Камеро 1974“ в един стълб. Нещо се бе случило сега и то очевидно бе много лошо.

— Не, не е — отвърна Рос. Лицето му бе изкривено от погнуса. — Не е!

— Рос? — Докосна рамото му, когато той ѝ обърна гръб и фенерчето му се залута безцелно по пода на кухнята. — Какво има?

Светлата точка остана неподвижна доста дълго време, насочена право напред, в празната стая.

— Видях те да стоиш там, Ани. Толкова приличаше на майка си. Стресна ме, признавам. Стоеше сама, изглеждаше толкова изплашена и беззащитна, и аз направо откачих. — Обърна се към тях, очите му се взираха в нея. — Стават разни неща, неща, които не мога да обясня. Но аз трябва да съм сигурен, че ти ще си добре. Трябва да знам, че си в безопасност!

Тя го прегърна спонтанно.

— Всичко е наред, Рос.

— Ти не разбираш — каза той, и бързо поклати глава. Изглеждаше отчаян. — Нещата, които се случват...

— Са свързани? — помогна му Ани внимателно. — Просто ни кажи истината, Рос. Няма нужда да се опитваш да ме предпазиш. Нещата са зле, нали?

— Да — погледна ги нещастно. — И далеч не всичко е приключило. Трябва да бъдеш внимателна, Ани!

И тримата се замислиха как тя съвсем скоро бе успяла да се измъкне само на косъм от няколко пожара: първо тук, в къщата, след това в жилището на Ноа и накрая в кухнята на Тейлър Хаус.

— Защо, Рос? Защо точно тя привлича този тип? — попита Ноа. Лицето му бе напрегнато.

Рос прехапа устни и погледът му се залута някъде встрани. След малко промълви:

— Единственото, за което се сещам, е отмъщение.

— Значи смяташ, че всички тези неща са свързани — прошепна Ани. — Знаех си! — Повдигаше ъгъла на устните си от цялата тази гадост. — Добре тогава. Щом е така, значи лесно може да бъде хванат. Просто трябва да се прегледат архивите и да се проверят всички случаи, които си успял да разрешиш, като се започне още преди смъртта на мама и Джес.

Дрезгав звук, подобен на смях се откъсна от гърдите на инспектора.

— О, Ани. Ако беше толкова просто...

— А защо не е? — притисна го Ноа.

— Трябва да съм затворил стотици откачалки, а бомбата в колата беше преди десет години. А ако този, с който си имаме работа сега, е

някой появил се по-скоро, то броят на заподозрените може да стигне хиляди.

Ани и Ноа се спогледаха. Тя бе сигурна, че и той си мисли за това, което бе открил във файловете на отдела — че всъщност няма никакви заподозрени.

— Спомняш си какво стана предния път, нали? — попита възрастният мъж. — Впрегнах всичките си хора, до последния човек. Претърсихме всичко сантиметър по сантиметър, всичко на сто километра наоколо. Знаехме, че е умишлен палеж, знаехме, че е отмъщение и въпреки това не открихме нищо. Накарах хората си да работят ден и нощ, направо ги подлудих и... нищо.

— Направихте всичко възможно — каза Ани тихо.

— Цялото това разследване бе убийство за мен. Пък и за хората ми. Те ме мразеха тогава, мразеха да работят за мен и не ги обвинявам.

— Това са техните задължения — прекъсна го Ноа.

— На тях изобщо не им влиза в задълженията да работят за човек, обладан от зъл дух. И сега всичко се повтаря. Те се оплакват от извънредната работа, оплакват се от моето... отношение към тях. Но аз се страхувам. Страхувам се, че ако не ги притискам, следващия път някой ще пострада. Както... преди.

— Никой не може да те обвинява, че искаш да разрешиш този случай — каза Ани. — И ако те го правят, значи мястото им не е там.

— Полицията не ви ли помага? — попита Ноа.

Рос се изсмя — дрезгаво, студено.

— Сигурен съм, че си чувал за страхотното съперничество и напрежението, което се създава между следователите и моите хора. А много често, както в случая, никой не е сигурен кой трябва да се занимава с разследването — ние или те.

— Всички трябва да работят заедно — каза Ани възмутено. — Да се спори чий е случаят е направо лудост! Той просто трябва да бъде разрешен.

— Просто не става така, Ани — отбеляза Ноа. — Обикновено хората от отдела на Рос свършват цялата работа, а когато дойде време за арестите, следователите от полицията поемат случая и по този начин те обират славата, в съда и извън него.

— И моите хора се възмуцават, но това май е всичко, което могат да направят. Случвало се е хиляди пъти — призна Рос. — И точно

заради това сега е толкова трудно, ако не и невъзможно, да работим заедно.

— И въпреки всичко, това е глупост!

— Може би този път има достатъчно заподозрени, за да стигнат за всички — каза Рос.

— Но... — започна Ани.

— Мисля, че Рос е прав — прекъсна я Ноа, като леко поклати глава. Ани разбра, че той не иска да притиска Рос.

— Трябва да внимаваш повече от друг път.

— Да — съгласи се инспекторът с видимо облекчение.

— Така ще се чувствам не малко по-добре. Още повече, щом оставаш за по-дълго, отколкото отначало планираше.

— Ще внимавам — обеща тя с готовност, и се усмихна. — Не се притеснявай за мен.

Но когато Роб протегна ръце и я притисна в прегръдките си и тя почувства и облекчението и обичта, които струяха от него, погледът ѝ срещна сериозните очи на Ноа. „Защо той лъже?“ — питаха я те.

Нямаше никаква представа защо.

Но чувстваше, че нещо не е наред, нещо страхотно се е объркало.

През следващите няколко дни случката в къщата преследваше Ани навсякъде. Единственото обяснение за лъжите на Рос, което можеше да измисли бе, че той просто се опитва да държи разследването в тайна. А причина, за да го прави, бе неговата маниакална загриженост — да я предпази. В това изобщо не се съмняваше. Но всичко това я накара да си мисли, че каквато и да бе всъщност истината, тя не бе никак приятна.

Ноа вероятно бе стигнал до подобни заключения, защото вече с голяма неохота я оставяше сама. Нощите прекарваше с нея, в къщичката, което бе истинско блаженство.

Двамата бяха като създадени един за друг и Ани знаеше, че не само тя усеща тази предопределеност. Бяха заедно всяка нощ и това бяха най-страстните и незабравими преживявания в живота ѝ. Всеки път, когато се отдаваха един на друг, душите им се сливаха. Всичко щеше да бъде наистина прекрасно, но имаше един основен недостатък.

Ноа не я обичаше. Сякаш бе умъртвил тази част на сърцето си, бе я държал скрита толкова дълго, че сега просто не можеше — или не искаше — да направи някакъв опит. Бяха много близки и въпреки това той не бе напълно неин. Имаше неща, до които просто не я допускаше.

Ани започна да си мисли, че всичко е заради ужасното му детство. Че всичко, което бе преживял тогава, пък и по-късно го бе оставило неспособен да направи тази последна крачка, която тя толкова жадуваше. Мисълта за това направо я убиваше. Защото с всеки изминал ден, докато тя снимаше и пращаше лентите към Ню Йорк, денят на равносметката приближаваше и тя трябваше да вземе едно почти невъзможно решение — какво щеше да прави, когато приключеше със задачата си тук.

Отчаяно искаше да поговори с Розмари, но бедната жена бе изгубена в собствения си свят. Лекарят каза, че няма почти нищо, което може да се направи, освен да се грижат за нея както досега и препоръча да я изпратят в специалния дом за стари хора. Ноа, разбира се, категорично отказа.

Това накара Ани да го заобича още повече.

Но знаеше, че без неговата обич тя просто не би могла да остане тук. Нямахте сили да понесе болката, която следваше от всичко това, особено с чувствата, които изпитваше към него. Така че продължаваше да прави снимки, като се молеше Джери да се появи и се надяваше подпалвачът да бъде хванат, продължаваше да обича Ноа и се чудеше какво ли ще излезе накрая.

Лятото си отиваше. Ани седеше в люлката на верандата, загледана в нощното небе. Някъде напред, откъм моравата се появи Ноа.

Той се усмихна, когато се настани в люлката до нея и я придърпа към себе си. Обожаваше лекия му мъжки аромат, начина, по който ръцете му я обгръщаха. Двамата стояха така, загледани в далечината, където се кълбяха и танцуваха облаци, които заплашваха да глътнат ярката луна.

„Красиво е“ — помисли си Ани.

— Знаеш ли, като гледам нощта и всичко наоколо, изобщо не мога да си представя защо съм искала да живея някъде другаде.

Тъмните, изразителни очи на Ноа се взряха в нея.

— Ами не си тръгвай.

— Молиш ме да остана?

— Това си е твое решение — отвърна той уклончиво.

Ани почувства как той се отдръпна от нея.

— Не е толкова лесно.

— Напротив — каза той, очите му внезапно помръкнаха. — Или искаш да останеш, или си тръгваш. Толкова е просто.

Тя се обърна и се облегна на страничната дръжка на люлката, за да може да го вижда по-добре.

— Значи така. Оставам или не, няма голямо значение, а?

Той издаде някакъв звук, който бе наполовина изсумтяване, наполовина гневна въздишка.

— Не съм казал нищо такова, Левърти. Не изопачавай думите ми.

— Добре — отвърна тя безстрастно, макар че сърцето ѝ заплашваше да изхвъркне. — Тогава просто ми кажи какво мислиш?

— За какво?

От гърдите ѝ се откъсна разочарована въздишка.

— За нас! — Погледна го, взря се през студената маска, която си бе сложил и видя отново топлата и нежна душа, която се криеше отдолу. — Ще се промени ли животът ти с нещо, когато аз си тръгна?

Той притвори очи, облегна се назад в люлката и потъна в мълчание. Чакаше и усещаше как сърцето ѝ ускорява ритъма си с всяка изминала секунда.

Накрая той я погледна, лицето му бе напълно безизразно.

— Харесва ми да съм с теб, Ани — започна Ноа внимателно. — Наистина е страотно. Чувствам се по-щастлив от всякога. Но повече от това... просто не знам. А ако става въпрос за нещо по-дълготрайно...

— Не съм те молила за нищо дълготрайно! — прекъсна го Ани бързо. Самата тя не бе сигурна, че е готова за нещо подобно. — Попитях те ще се промени ли животът ти, ако си тръгна.

Той поклати бавно глава, чертите му бяха като издялани от камък.

— Ще ми липсваш. Повече, отколкото изобщо можеш да си представиш. Но, предполагам, че като цяло животът ми ще си остане същият. — Той я погледна. — Ако не можеш да живееш с това, по-добре ми кажи още сега. — Потръпна, щом видя отчаянието, изписано по лицето ѝ. — Предполагам това означава, че не би могла.

Сърцето ѝ се сви, когато чу думите му, когато осъзна, че нищо нямаше да се промени. Независимо колко време останеше при Ноа Тейлър, той все пак нямаше да допусне да я заобича, нямаше да си позволи да има нужда от нея. Ани бе сигурна в едно — заслужаваше много повече.

— Съжалявам — каза тя тихо, и стана. Слезе от верандата, като се бореше със сълзите, които напиреха в гърлото ѝ. — Преди си мислех, че е достатъчно просто да ме желаяш, но сега разбирам — това просто означава, че всичко между нас е само взаимно физическо привличане, което ние задоволяваме със секс. Не ми харесва начинът, по който всичко това ме кара да се чувствам.

— Значи само толкова, така ли? — попита той вяло.

Беше се отпуснал без сили в люлката, а пръстите му стискаха дървената дръжка толкова силно, че кокалчетата на ръцете му бяха побелели от усилието и това ѝ подсказа, че той всъщност изобщо не бе толкова безразличен, колкото искаше да изглежда.

„Искам да се нуждаеш от мен, да копнееш за мен, да ме обичаш!“ — беше готова да изкрещи тя, но вместо това прошепна:

— Не знам. Трябва да помисля.

— Ще трябва да ми кажеш, когато решиш нещо — промърмори той. — Още не мога да чета мисли.

И точно в този миг тя усети как Ноа се отдръпна от нея. Все още си седеше в люлката, но това пак бе мълчаливото, затворено и вечно намръщено момче, което някога познаваше и което криеше дълбоко в себе си всяка мисъл или емоция.

— Добре тогава — каза тя, като полагаше огромни усилия да не се разплаче. — По-добре да вървя.

Обърна се и тръгна през моравата, като призоваваше остатъците от достойнството си на помощ, за да не избяга в същия миг. През целия път усещаше очите му върху себе си.

Ноа я остави да си тръгне. Не че имаше голям избор. Не можеше да ѝ каже онова, което тя искаше от него. Просто не беше готов.

„По дяволите“ — изруга наум той. Все така седеше на люлката, загледан в обсипаното с блестящи звезди небе изобщо някога щеше да бъде готов.

Не можеше да определи. Знаеше ужасно малко за тези чувства, които тя очакваше от него. Единственото, което усещаше съвсем ясно

бе, че нещо умря в него, докато я гледаше как се отдалечава. Някаква тъпа болка бавно завладяваше сърцето му, като заличаваше всяка следа от топлината, която нейното присъствие му бе донесло и на нейно място оставяше вечен, непобедим, леден студ.

Откакто се помнеше, Ноа бе оставен да разчита единствено и само на себе си и досега се бе справял наистина добре. Беше успял да намери удовлетворение и смисъл в нещата, които правеше за другите.

Да помага на момчета като Мартин и Джери — това бе неговият живот. Даваше им това, което самият той никога не бе получавал, като се надяваше да им помогне да превъзмогнат изпитанията на живота. А да се грижи за Розмари след всичко, което тя бе направила за него, бе негов дълг, и поне за сега, не представляваше проблем.

Беше много по-лесно да отдава обичта си на хора, които отчаяно се нуждаят от нея. А Ани изобщо не бе от тях — никога не бе срещал по-самоуверена жена в живота си. Независимо какво казваше или мислеше — тя просто нямаше нужда от него. Оцеляването ѝ не зависеше от него.

Беше наистина отдавна — единствен и последен път, когато си бе позволил да обича някого, който не се нуждаеше от него и сега просто не бе сигурен, че е готов. Той поклати глава. Беше твърде късно за тези мисли. Чувствата му бяха стигнали далеч. Много по-далеч, отколкото му се искаше.

Ани беше права. Винаги се бе заобикалял с хора, които зависеха от него. Изобщо всичко, в което тя го бе обвинила, беше истина.

Но това, че сега осъзнаваше правотата ѝ, не променяше нищо. И когато Ани се изгуби в нощта, Ноа остана сам, загледан все още след нея. Чудеше се дали току-що не бе разрушил най-прекрасното нещо, което му се бе случвало някога.

На следващата сутрин Ноа стана и се захвана с обичайните сутрешни занимания, но нещо не бе наред. Тъпата болка в сърцето му си бе още там и изглежда нямаше никакво намерение да го остави на мира.

Чувстваше се наистина зле, което се отразяваше отвратително на настроението му и за това той реши, че един хубав сутрешен крос е

най-добрата рецепта срещу всичко, което му се бе струпало напоследък. Изскочи от задната врата и замръзна на мястото си.

Ани седеше в някакъв стол с наведена глава. Изглеждаше безкрайно нещастна и когато я видя такава, болката в сърцето му стана почти непоносима.

— Ани?

Тя вдигна глава и в този миг Ноа осъзна, че всъщност тя изобщо не бе изгубена в своята мъка, както той бе предположил, а просто се бе съсредоточила върху нещо, с което се занимаваше в скута си.

Почувства се като пълен идиот и студенината и враждебността в очите ѝ подсилиха още повече това усещане.

— Добро утро — промълви тя тихо.

— Аз просто... отивам на джогинг.

Тя кимна и се наведе отново към работата си.

— Какво правиш?

— Шия любимата риза на Мартин. Вчера я разпра, докато играеше с момчетата. — Не вдигна глава, когато му отговаряше. Само прехапа устни упорито, докато внимателно прекарваше иглата през плата.

— Това, което правиш... е смешно, Ани.

— Не, не е. — Бодна още веднъж, и все още не го поглеждаше.

— Напротив — настоя той. Е, какво друго можеше да очаква след всичко, което се бе случило снощи. Но въпреки това все още не бе достатъчно наясно с чувствата си, за да може поне да се опита да оправи нещата по някакъв начин. — Значи си мислила — каза той. Отчаяно се надяваше, че тя не бе решила да го изостави само защото той не знаеше какво да прави с тяхната връзка.

— От къде знаеш? — попита тя с подмамващо благ глас, като все така не отделяше поглед от заниманието си. — Нали сам каза, че не четеш мисли.

„Заслужих си го“ — помисли си той.

— Разкарай се, Ноа.

Някакъв смътен страх се прокрадна в душата му. Не разбра откъде се появи разяждащото усещане. Не знаеше какво да каже или да направи и за това се загледа в работата ѝ. Прииска му се да се засмее. Шевовите, които Ани правеше, бяха широки, неравни и съвсем не на мястото, където всъщност трябваше да бъдат.

— Ами... ти... често ли шиеш? — обади се Ноа.

Тя му хвърли бърз поглед.

— Може би.

— Трябва ли ти помощ?

Ани подскочи и изруга, когато иглата се заби в пръста ѝ.

— По дяволите! — лапна наранения си пръст, и започна да изсмуква кръвта. Несъзнателно погледът на Ноа се закова върху устата ѝ, и което бе още по-невероятно, тялото му се напрегна.

Мигна глупаво, когато осъзна, че Ани бе казала нещо.

— Какво?

Тя изсумтя отвратено и хвърли ризата в ръцете му.

— Кого се опитвам да залъгвам. — Затвори очи и подпря главата си с ръце. — Не мога да шия. Не мога да върша никаква домакинска работа. Направо е смешно.

Никога през живота си той не се бе чувствал по-объркан.

— Ти можеш да правиш много други неща, Ани. Кой го е грижа, че не можеш да шиеш. Или че не можеш да сготвиш нещо, без да го изгориш. Или пък да изпереш, без да боядисаш нещо в розово. Предполагам, че не си много на ти и с чистенето, но пък винаги можеш да си наемеш прислужница, нали?

Тя се засмя кисело.

— Май така излиза. Благодаря ти.

Въпреки усмивката на устните ѝ, тъгата в очите ѝ не бе изчезнала. И причина за това бе единствено той. Ноа захвърли ризата и въздъхна, преди да коленичи до стола и да вземе ръката ѝ в своята. Тя се опита да я дръпне, но той я стисна здраво. Устните му докоснаха влажното място, където се бе убола с иглата и Ани скочи на крака.

— Недей.

— Ани...

— Моля те, остави ме, Ноа. Трябва ми още време, да помисля.

— За нас ли?

Тя кимна и този път страданието бе изписано по лицето ѝ.

— Остави ме сама. Върви. Нали каза, че отиваш на джогинг?

— Но...

Тя се изправи рязко.

— Виж, Ноа. Снощи ти ми каза честно какво чувстваш. Това, че винаги сме били честни един към друг, е най-хубавото нещо между

нас. Сега е мой ред да бъда честна с теб. Не мога да го понеса, Ноа. Просто не мога. Това, че те виждам, че усещам присъствието ти навсякъде и че сме просто приятели... това е наистина... — Гласът ѝ замря и сърцето му се сви от болка. — Трудно е — прошепна тя. — Просто ми трябва малко време, да помисля. Моля те, направи го, заради мен. Моля те.

Ани го гледаше с прекрасните си, разплакани очи и той просто нямаше никакъв избор.

Два дни по-късно Ноа не можеше да си намери място. Имаше отвратителното усещане, че полудява.

Хората от персонала на Тейлър Хаус се бяха захванали с организирането на малкия карнавал, който правеха за децата всяка година, и всеки, до последния човек бе зает с това. Ноа също не можа да се сдържи и да остане настрана от суматохата — карнавалите бяха слабото му място. Винаги си спомняше как, като беше малък, крадеше пари от гаджето на майка си и се промъкваше сред тълпата на местния панаир. Обичаше всичко, свързано с него — шумотевицата, хората с щастливи лица, игрите, отвратителните сладки неща, които се продаваха на всяка крачка. Споменът за това, че майка му го пребиваше от бой веднага щом се върнеше, бе като че ли поизбледнял. Това, което никога не можеше да забрави, бе тръпката от събитието.

Когато Розмари разбра колко много Ноа обича тези неща, тя започна организирането на годишния карнавал в Тейлър Хаус, с което спечели вечната му признателност. Дори сега, след двадесет години, предстоящият празник го караше да се чувства по същия начин — превъзбуден от очакването.

Розмари като по чудо или божия милост бе оздравяла точно сега и ръководеше подготовката с присъщата за нея дарба. Но само фактът, че тя бе станала от леглото, въодушевяваше всички и празничната атмосфера се чувстваше навсякъде. Ед беше отворил няколко сергии в единия край на задния двор и забавляваше децата с безбройни игри и силна музика, а Ани... Всъщност Ани бе причината за неговата лудост.

Тя се смееше с децата, помагаше им в игрите и създаваше такова радостно настроение у всички, че Ноа просто не можеше да си представи какво би бил карнавалът без нея. Тя заемаше мислите му

ден и нощ, и въпреки това колкото повече мислеше, толкова по-силно усещаше, че започва да полудява. Страхуваше се за безопасността ѝ, притесняваше го мъката, която бе видял в очите ѝ, липсваше му предишното ѝ отношение към него и в същото време всичко в него страдеше до болка и жадуваше близостта на нежното ѝ, стройно и стегнато тяло.

Тя не го избягваше. Напротив — беше страшно мила. Винаги намираше какво да му каже, когато се сблъскваха някъде случайно, а това се случваше доста често. Но нещата очевидно бяха различни. Ани не го търсеше вече, не го изненадваше в кабинета му, не си открадваше по някоя целувка, когато се разминаваха в коридора, нито пък му се усмихваше с онази специална усмивка, която той добре знаеше, че е лично за него и която сгръщаше сърцето му.

Всичко това му липсваше. Липсваше му начинът, по който тя го караше да не се взема твърде на сериозно, начинът, по който смехът ѝ озаряваше всичко наоколо.

Тя седеше в ъгъла на двора с фотоапарата, провесен на врата ѝ, притисната между две от децата и изглеждаше така, сякаш прекарва най-страхотния ден в живота си, напълно безчувствена към страданията, които изгаряха Ноа отвътре.

— Слушайте всички — извика Ед. — Моментът настъпи. Да вървим!

Ани скочи елегантно на крака и забърза да помага на Ед. Пътьом прошепна нещо в ухото на Мартин, което озари намръщеното лице на момчето с радостна усмивка.

Като си пробиваше път между хората от персонала и развеселените деца, Ноа се прокрадна към нея. Една безкрайна минута той стоя зад нея, като гледаше с възхищение как тя с лекота забавлява децата. Ани се засмя отново и това извика в съзнанието на Ноа сломени, които направо му подкосиха коленете.

Внезапно тя се обърна и направи крачка напред, като налетя директно на него. Фотоапаратът ѝ го блъсна в стомаха, като почти му изкара въздуха, но все пак той успя да я задържи, като я хвана здраво за раменете. Болката го зашемети за секунда, но той успя да зърне през тъмната пелена, която забули погледа му, радостното проблясване в очите ѝ, когато го видя. И в следващия миг всичко изчезна и на негово

място остана само една безизразна, непроницаема маска, която Ноа не бе виждал никога досега.

— О-о — промълви тя тихо, и направи крачка назад, за да се освободи от ръцете му. — Извинявай.

Беше наистина неотразима — в една от нейните свободни летни роклички, които толкова ѝ отиваха. Нежната ѝ кожа блестеше на светлината с лекия си тен, а прекрасните ѝ сиви очи бяха толкова дълбоки, че той просто се изгуби в тях. Желаше я отчаяно.

— Ани...

— Съжалявам, Ноа — каза, и му обърна гръб. — Отговарям за едната от будките. Трябва да бягам.

— Но...

Тя се запъти нанякъде, сякаш изобщо не го бе чула.

— По дяволите — изруга той под носа си.

— Хей, Ноа. — Мартин се приближи, и застана до него. Двамата бяха вперили очи в Ани, която се отдалечаваше. — Защо ти е толкова сърдита?

Както винаги притесненото лице на момчето накара сърцето му да се свие. Цели седмици Ноа се бе опитвал да освободи Мартин от стреса, който бе преживял, а сега се бе подредил страхотно — не можеше да помогне на никого и най-малко на себе си.

— Не ми е сърдита — каза Ноа колебливо, очите му бяха залепени към елегантно поклащащите се бедра на Ани.

Момчето го погледна недоверчиво.

— Щом казваш. — Ани се обърна, и повика с ръка момчето. — Трябва да вървя — каза той, и изтича след нея, без да поглежда назад.

С усилие на волята Ноа преодоля желанието си да ги последва, като глупаво пале, и се запъти през тълпата към сергията, за която отговаряше. Всъщност това беше може би най-популярното забавление на целия карнавал — накисването, при това по съвсем обясними причини. Само за едно пени всяко от децата получаваше право на изстрел срещу човек от персонала, който от своя страна се сменяше на „горещия“ стол. Целта на играта бе да се уцели този, който седи на върха на малка куличка над огромната открита цистерна и да се потопи във водата.

Ноа постоя за няколко минути отстрани, докато наблюдаваше как Тони — най-малкото момче в Тейлър Хаус засега — от пръв опит успя

да уцели Ал и да го събори в басейна.

Ал цамбурна шумно и замята ръце и крака във водата, като пръскаше ентузиазирани деца, които се смееха и крещяха весело.

Когато се измъкна от доста високата и украсена за случая цистерна, той се усмихна на Ноа.

— Ти си наред, шефе! Само да те предупредя — водата е студена, приятелю. Много студена.

— Страхотно!

Върху предната стена на пъстроцветно боядисания контейнер висеше надпис — „Голямото накисване“. Ноа го бе видял предишния ден и Ед му бе обяснил през смях, че Ани и Розмари били страшно горди и развеселени от името, което измислили на играта. Ноа пристъпи напред и всички се въодушевиха. След това хвърли поглед към доста пълния контейнер и съжали, че не се бе сетил за топла вода.

— Хайде Ноа! Скачай! Ти си нашата мишена! — Ед се хилеше злобарски.

— Ей, само децата! — Но въпреки протестите си, Ноа се запъти към стълбичката, която щеше да го изведе към върха на импровизираната кула, където трябваше да застане, надвесен над цистерната. Това той ли беше или някой му бе изпил мозъка? Погледна към засмените, горящи от нетърпение лица и въздъхна.

— Съблечи се, съблечи се, съблечи се! — викаха в хор те.

Той събу маратонките си, докато Мартин си пробиваше път към първата редица.

— Първо аз!

Ноа се засмя — еуфорията беше заразителна.

— Добре, добре. Идвам. — Хвана тениската си, и точно когато се накланя да я съблече, с крайчеца на окото си зърна Ани. Тя се приближаваше бавно, вперила поглед в него.

И тогава се случи нещо невероятно. Цялата врява наоколо стихна и за миг всичко изглеждаше така, сякаш двамата бяха съвсем сами на поляната. Очите ѝ бяха пълни със съжаление, обич и някакво спотаено обещание, което той не проумя. Ноа мигна и развали магията. Измъкна тениската си през главата и я захвърли настрана.

Погледът на Ани бавно се смъкна към гърдите му и дъхът му спря, когато почувства нежната ѝ ласка — сякаш дългите ѝ пръсти го докосваха.

— Побързай, Ноа! — викна Мартин, като подхвърляше нетърпеливо топката в ръката си. — Готов съм да те накисна!

Докато се качваше по стълбичката, Ноа извърна глава, за да види още веднъж Ани, но тя му бе обърнала гръб. И когато я погледна пак, тя отново го гледаше, но в очите ѝ нямаше и следа от предишните емоции — само съвсем слаб интерес. Беше ли си въобразил всичко преди?

Когато Ноа седна на мястото си, отдолу се разнесоха възбудени овации и той трябваше да се усмихне. Спомняше си, че когато беше малък нямаше по-голямо удоволствие от това да потопиш някоя авторитетна фигура във водата. Някои неща никога не се променят.

Но как, по дяволите, самият той бе станал авторитетна фигура?

Та той не можеше да вкара в ред дори собствения си живот.

Мартин се прицели и хвърли топката и... не улучи. Слава богу. Ноа усещаше хладния бриз върху кожата си и се наложи да потисне треперенето си. Изобщо не му се искаше да екзалтира още повече тълпата долу, като им покаже, че замръзва. Те направо щяха да изпаднат във възторг. Ноа се ухили. Неговите момчета имаха доста странно чувство за хумор и това му хареса. Но въпреки всичко му беше адски студено. Щеше ли да излезе чак такъв късметлия, че да пропусне съприкосновението с ледената вода? Погледна надолу. Това си бяха повече от три метра свободно падане!

Нещата изобщо не бяха толкова смешни от неговата гледна точка.

Още две деца стреляха и пропуснаха. Всички страшно се изненадаха, но това само увеличи врявата, защото тълпата крещеше и то съвсем не в нейна полза. Най-вече Ал.

Ноа започна истински да се отпуска, след още два несполучливи опита.

Да, имаше страхотни шансове да го направи. Щеше да е първият, който не са успели да потопят. Нещата се развиваха доста добре.

И тогава Ани пристъпи до линията и грабна топката в ръка. Вдигна глава и погледите им се срещнаха. Но този път там нямаше никаква симпатия или копнеж, а още по-малко обич. Очите ѝ бяха озарени от блясъка на предизвикателството.

— Не е честно! — извика той, като пренебрегна начина, по който сърцето му реагира, когато я видя. — Ти не си дете!

Това предизвика шумен спор, чийто резултат далеч не бе в негова полза. Ани не беше от персонала, следователно имаше право да потопи Ноа.

„По дяволите!“

Тя се прицели, стиснала устни съсредоточено. Лицето ѝ бе напрегнато. Ако Ноа не висеше на повече от три метра, готов да падне в контейнера с ледена вода, вероятно щеше да се усмихне — Ани изглеждаше наистина страхотно.

И тя го уцели. Последната му мисъл, преди да цамбурне във водата бе:

„Две на нула за нея.“

Час по-късно Ноа бе вече сух и отново се чувстваше добре. За това му помогна атмосферата наоколо, карнавалът. Усещането нямаше нищо общо с крещящите, щастливи деца, нито пък със силната музика. Нито дори с игрите и забавленията. Всичко беше заради свободата. Напомняше му за детството.

И точно такова детство той щеше да даде на колкото се може повече деца.

„Смешно — помисли си той. — Ани се е покрила някъде, след като ме нахисна.“

Не я обвиняваше.

Тя вероятно бе решила, че той ще поиска да си отмъсти, и ако обстоятелствата бяха други, може би щеше да го направи. Но сега изобщо не му бе до това. Искаше му се просто да види някоя от нейните очарователни усмивки.

Трябваше да се опита да си извоюва поне една.

Намери я зад една от импровизираните сергии, заобиколена от балони. Усмихна му се любезно и изморено, когато го видя. Музиката гърмеше и към нея се прибавяха виковете на децата около него. Обстановката не бе никак подходяща да очарова някого.

— Здравсти отново — каза той глупаво.

— Здравей. Вече си сух.

— Имаш точна ръка, Левърти. Страхотно точна.

Тя прехапа устни, но очите ѝ заискриха развеселени.

— Сърдиш ли се?

— Не-е. Записах те доброволец за следващите няколко часа.

— Записал си ме? — попита тя, като присви очи.

— Да, доброволец за басейна. Децата сметнаха, че идеята е страхотна. Нали нямаш нищо против? — Той я погледна невинно, и постигна целта си, тя се усмихна.

— Ти-и, мошенико! — изчурулика тя сладко, и протегна отворената си ръка. — Едно пени, моля!

В другата си ръка държеше три стрелички. Докато измъкваше пенито от джоба си, Ноа оглеждаше стратегически разположените балони зад нея.

— Каква е моята награда — попита той, като през съзнанието му преминаха цял легион похотливи мисли. И очевидно някой от тях се бяха изписали на лицето му, защото по устните ѝ заигра тънка усмивчица.

— Градският „Киуани Кълб“ ни е спонсорира с мелби. Ако успееш да спукаш балон със стреличките, получаваш талонче за сладолед. Три опита!

В мислите му изплува еротично видение — Ани, облечена само в страхотно секси бельо му поднася купа, пълна с фантастична мелба — и това го накара да онемее за момент. Внимателно претегли стреличката в ръката си, като съсредоточено изучаваше целта.

— Ще я споделиш ли с мен?

— Кое?

— Мелбата.

В очите ѝ вече се четеше повече интерес. Тя се наведе напред и се подпря с ръце на масата пред себе си. Изглеждаше така, сякаш се чувства прекрасно, въпреки че в главата ѝ бе истински водовъртеж от мисли.

— Звучи интригуващо — отвърна тя, точно когато Ноа хвърли първата си стреличка.

Не улучи.

„По дяволите“ — изруга наум той. Можеше да прати топката за тенис, където си пожелае по игрището с точност до няколко сантиметра, а сега не успя да уцели проклетия балон на някакви си два метра!

Ани хвърли бърз поглед на падналата стреличка със светнали очи и прехапа устни. Без да каже нито дума, тя се наведе още по-

напред, опряла лакти на плота, като позволи деколтето ѝ да се поразтвори леко, точно когато Ноа хвърли отново.

Възбуждащата гледка, която се разкри пред жадните му очи, изглежда му дойде твърде много, защото и втората стреличка пропусна целта си, но се заби трогателно в дървеното табло, на което висяха балоните. Трите деца, които стояха зад гърба му, се закикотиха тихо, но веднага придобиха сериозен вид, когато той се обърна и ги погледна не твърде благосклонно.

— Остава ти само една стреличка — каза Ани безгрижно, като надвикваше силната музика и се изправи. По устните ѝ танцуваше лека усмивка, която караше стомахът му да се свива болезнено. — Струва ми се, че не трябва да се интересуваеш толкова от наградата, колкото от това, как ще се справиш с целта.

Цели два дни той не можеше нито да я докосне, нито дори да поговори с нея, а сега тя бе толкова близо, бе почти болезнено. Единственото, което искаше Ноа, бе да я грабне в ръце и да я отнесе на някое тихо местенце. Искаше му се да може да говори с нея, да я гледа, да я чувства до себе си... Някъде далеч от любопитни очи.

— Предлагам ти сделка — каза той спокойно, като измъкна от джоба си цяла шепа дребни монети.

— Положението ти изобщо не е подходящо за сделки — отвърна тя, като поклати глава и погледна подканващо към следващия на опашката.

— Така е, Ноа — провикна се Розмари над глъчката наоколо. — Или идвай зад сергията да помогнеш, или изчезвай.

— Хей, Ноа. Побързай! — извика Мартин. Лицето му бе озарено от щастие.

„Няма нищо по-детско от карнавала“ — помисли си Ноа. Чувстваше нейния изпитателен поглед върху себе си и знаеше, че точно в този момент тя се чуди какво ли ще направи той.

— Какво ще кажеш? — попита той тихо. — Трябва ли ти малко помощ?

Тя сви рамене безразлично.

— Справям се. Не ми трябва никаква помощ.

Отчаяно искаше да му позволи да бъде до нея, искаше и много други неща. И изведнъж не можеше да си представи, че би могъл да бъде някъде другаде, въпреки че тя не го искаше. Когато се наведе, за

да премине под дървения плот, тя се сви настрана, за да му направи място и упорито избягваше погледа му.

— Казах, че се справям — промърмори тя, докато подаваше три стрелички на следващото дете в редицата. Прибра паричката, вдигна няколко паднали стрелички, опита се да закачи повече балони и в същото време да не бави опашката. А трябваше да се надуют още балони, да се връща ресто, да се събират падналите по земята стрели. Просто не би могла да свърши всичко сама и двамата отлично съзнаваха, че тя истински се нуждаеше от помощта му.

— Справям се — повтори тя, когато той вдигна две стрелички от земята.

— И въпреки това — отвърна той, и се наведе точно навреме, когато две стрелички прелетяха над главата му — искам да ти помогна.

Той сложи ръце на кръста ѝ, за да я премести, но тя вместо това се отпусна към него и изведнъж се оказа, че Ноа изобщо няма сили да я отблъсне. Тя се вглеждаше внимателно в чертите на лицето му, в очите му и след това погледът ѝ се плъзна към устните му. Ноа се чудеше дали ще го помоли да я целуне. Отчаяно се надяваше на това. Внезапно тя се дръпна назад.

— Свети Тейлър — прошепна тя, и се усмихна чаровно на Мартин, който успя да спука балон. — Винаги там, където има нужда от него.

— Не ме кори, Ани — каза Ноа тихо, и взе кутията със стреличките от ръцете ѝ. Очите ѝ се взираха в него, пълни с тъга и съжаление. Той я побутна леко встрани и се зае с предните позиции, като остави балоните на нея.

Без да кажат нито дума двамата продължиха да работят в пълно единство. Ани надуваше балони и следеше на табло то да има винаги достатъчно, а Ноа вземаше пенитата и раздаваше стрелички. И двамата често се навеждаха, за да събират падналите по земята и при това телата им се отъркваха едно в друго. Всеки път, когато се докосваха, Ноа чувстваше тръпката, която преминава през нея. Самият факт, че близостта му има такъв ефект върху нея, караше сърцето му да бие лудо.

Децата наоколо се забавляваха, музиката гърмеше силно, но в тясното пространство зад плота Ноа усещаше само и единствено нейното присъствие. Ръката му пробяга по гърба ѝ, когато тя се наведе,

за да прибере един паднал балон и учудените ѝ очи го стрелнаха моментално. Приведена напред, с леко разтворени от изненада устни, тя изглеждаше невероятно възбуждащо. Златната ѝ коса се бе разпиляла около лицето ѝ. Ноа ѝ подаде ръка, като я изправи до себе си и двамата впиха погледи един в друг.

В този миг воалът от безразличие падна от очите ѝ и Ноа видя тъгата, страстта и обичта, струящи от тях. За пръв път в живота си той си пожела нещата да се бяха случили по много по-различен начин. Искаше му се да може да ѝ се довери дотолкова, че да ѝ даде онова, от което и двамата имаха толкова голяма нужда. Той отвори уста, за да каже нещо, но думите замряха в гърлото му.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Хей, тук не работите ли? — подвикна им Ед и развали магията на момента. Врявата, която сякаш бе изчезнала, изведнъж натрапчиво се връза в съзнанието ѝ.

Двамата се заловиха отново за работа. Ноа чувстваше присъствието ѝ по-болезнено от всякога. С всяка изминала минута тясното пространство, в което двамата едва се разминаваха, сякаш се смаляваше. Телата им често се допираха едно до друго, докато той се мотаеше напред-назад със стреличките в ръце. Постепенно напрежението в малката будка стана почти непоносимо, но при все това лицето ѝ оставаше непроменено — спокойно и безизразно.

Тя застана непредпазливо до таблото с балоните, точно когато едно от децата хвърли стреличка и Ноа я сграбчи за китката, като я дръпна настрана, за да я предпази. Без да иска, той се усмихна. Усещаше бясно галопиращия ѝ пулс под пръстите си, който някак изобщо не се връзваше със спокойната, дори малко хладна маска на лицето ѝ.

Тя хвърли бърз поглед към неговата разбираща усмивка и като измърмори нещо под носа си рязко издърпа ръката си от неговата.

— Само ми се пречкаш — смотолеви тя, като бързо се стрелна покрай него към отсрещния ъгъл на будката.

Не я спря, но и не успя да сдържи самодоволната си усмивка.

Наведе се да събере няколко паднали стрелички, когато внезапно чу нейния радостен вик. Вдигна глава точно в момента, когато тя се провря под плота и притисна някого в прегръдките си.

— О, Джери! — извика тя, и разтърси момчето за раменете. — Ти се върна!

Джери потръпна, очевидно смутен от това, че всички се скупчиха около него и започнаха да му говорят, но не се помръдна, нито направи опит да се откъсне от обятията на Ани.

Ноа се изправи и бързо прескочи плота, като внимателно издърпа момчето от ръцете ѝ.

— Е, време беше — извика той, като притисна момчето към себе си. По лицето му се появи широка усмивка — беше радостен, че хлапето му позволи тази бърза прегръдка. — Защо чак сега?

Джери сведе поглед към земята.

— Доигра ми се — измърмори той. — Пък и огладнях. Хладилникът е празен.

Ноа се разсмя.

— Значи през всичкото това време просто е трябвало да ти спра храната и да организирам карнавала?

Джери погледна нервно първо него, а после Ани.

— Не си ли ми ядосан?

— Не, не е — отвърна бързо Ани. — Никой не ти е ядосан. Просто страшно се радваме, че се върна.

— Видя ли? — каза Мартин, който се измъкна някъде от тълпата наоколо и удари Джери по рамото. — Казах ти, че няма да се ядоса. Трябваше да се прибереш още миналата седмица! Изпусна пуйката на Ед...

— Ей, почакайте малко. Май нещо не сте разбрали, аз съм истински ядосан — прекъсна го Ноа, без да обръща внимание на острия поглед на Ани. — Но въпреки това съм страхотно щастлив, че си добре. Това, че се върна, е истинско облекчение за всички.

Лицето на Джери замръзна при първите думи и с всяка изминала секунда ставаше все по-напрегнато. Тенисистът въздъхна. Като се правеше, че не забелязва предупреждението в очите на Ани, той дръпна момчето настрана, за да могат да говорят насаме.

— Сега ще ме изхвърлиш, нали? — Джери се опита да изглежда безразлично, дори предизвикателно, но това никак не му се удаде — оставаше си все същото изплашено малко момче.

Състраданието изпълни сърцето на Ноа, когато си спомни, че преди не толкова много години, самият той бе също толкова враждебен и недоверчив към хората, които му предлагаха обич, колкото бе Джери сега.

— И преди ти казах — няма да те изхвърля, нито ще те нараня. Но в замяна на това искам да уважаваш мен и правилата тук, а това означава, че не можеш да изчезваш просто така, защото например чувствата ти са наранени. По-добре сподели с мен, вместо да бягаш.

— Не съм виновен за пожара — произнесе бързо Джери, и прехапа устни. — Кълна се!

— Знам. Никой не те е обвинявал.

Очите на момчето се плъзнаха жадно към изпълнените с игри и забавления сергии наоколо и Ноа омекна.

— Върви да играеш! — каза той, и като измъкна ръка от джоба си подаде на Джери цяла шепа дребни монети. — Ще поговорим по-късно.

За пръв път усмивката на момчето бе изпълнена с повече топлина и искреност, отколкото умора и за Ноа това бе по-важно от всякакви благодарности.

Той наблюдаваше, скрит в сенките на парка.

Нещо се сви в стомаха му, докато гледаше импровизирания карнавал. Нещо, което може би бе завист. Щастливите викове на безгрижните деца караха гърлото му да пресъхва и това бе почти болезнено непоносимо.

В неговото собствено детство не бе имало никаква радост, никакви любезни и усмихващи се хора и със сигурност никакви карнавали. Нищо, освен укор, злоба и неприязън, насочени винаги към него.

Желанието да бъде с огъня бе винаги силно, но в моменти като този бе почти непреодолимо. Пламъците — ярки, горещи и болезнено истински — само те биха могли да повдигнат духа му сега.

Огънят никога не укоряваше, нито пък се държеше високомерно и абсолютно никога не критикуваше и не обвиняваше. Огънят бе всичко, което той притежаваше.

„Скоро — помисли си той. — Скоро ще дойде времето за следващия пожар!“ Вече бе чакал дълго, много по-дълго, отколкото му се искаше. Но усещаше, че вече са по следите му и трябваше да бъде изключително внимателен.

Предстоящият пожар трябваше да бъде огромен и много забележителен — нещо като награда за търпението му. Изсмя се тихо. Не можеше да чака повече. Вече предчувстваше тръпката и възбудата.

С треперещи пръсти измъкна запалка от джоба си и я щракна бързо. Беше истинско удоволствие да се вира в трептящото пламъче.

„А-а-ах, огън! — помисли си той. — Най-красивото и съвършено нещо, което някога е съществувало.“

И единственото, което му бе останало.

Едва към полунощ Ани успя да се прибере в жилището си. Изморена до смърт, тя смъкна набързо дрехите си и се пъкна под горещия душ. Искаше ѝ се да може да измие от себе си натрапчивото чувство на тъга и съжаление. Тази вечер бе станала част от един свят, който не би искала да напусне никога. Отпусната под струята гореща вода, тя притвори очи. Снимките, които бе направила по време на карнавала, бяха едни от най-добрите в кариерата ѝ — усещаше го, преди още да ги бе видяла. Децата бяха на седмото небе, а Розмари не се бе чувствала по-добре от месеци насам. Дори Ноа бе по-безгрижен и спокоен от всякога.

Ноа.

Образът му веднага изплува пред очите ѝ и накара сърцето ѝ да се свие от болка. Искаше да бъде с него. Толкова пъти бе готова да му прошепне тези думи, да му каже, че няма значение, че той не я обича, но нещо все я спираше. Знаеше, че това бе гордостта ѝ.

Насапуниса тялото си, като се опитваше да не обръща внимание на тръпката, която я полазваше при всяко докосване, на пулсиращата, нежна и гореща точка между бедрата ѝ, която с нетърпение очакваше своето конвулсивно освобождение, на факта, че трепереше от отчаяното желание, което изпитваше към мъжа, когото никога не би могла да има истински.

И въпреки това бе сигурна, тревожно сигурна, че ако в този миг той се появеше всред парата в малката баня, тя би го умолявала да я допусне до себе си.

Със слаб вик на безсилие тя се протегна към крана на топлата вода и го спря, но тъй като не може да издържи ледения душ повече от няколко секунди, раздразнена спря водата и облегна глава на стената на душ-кабината.

Господи, искаше да бъде с Ноа!

Дръпна завеската и уви кърпата около себе си. Треперейки леко, застана пред мивката и като обърна с ръка изпотеното огледало, се загледа в отражението си.

Какво ѝ липсваше. Защо не можеше да го накара да я желае така отчаяно, както тя него?

Лекото почукване на вратата я накара да замръзне на мястото си. Но когато звукът се повтори, придружен от познатия глас, който тихо произнесе нейното име, кръвта ѝ, допреди замръзнала от изненада, сега закипя. Не бе в състояние да каже каквото и да било.

Дръжката бавно се завъртя и Ноа изпълни рамката на вратата. Изражението на лицето му бе предпазливо маскирано.

Тя не се обърна. Очите им се срещнаха в огледалото и Ани откри, че все пак е в състояние да говори.

— Как влезе? — Учуди се колко нормално прозвуча гласът ѝ. Пръстите ѝ здраво стискаха кърпата, увита около треперещото ѝ тяло.

Ноа се облегна нехайно настрани, с ръка опряна върху касата на вратата. Тъмните му, напрегнати очи плениха нейните и тя не бе в състояние да помръдне. Позата му изразяваше сила, необузdana мощ и като че ли някаква частица от отчаянието, което самата тя чувстваше.

— Вратата не беше заключена — каза той. Гласът му бе нисък, почти груб. — А трябваше да бъде.

— О! — възкликна тя, като освободи въздишката, която сдържаше, откакто той се бе появил. Ани сви рамене безразлично. — Е, вече е доста късно.

— Да. — Ноа се отлепи от вратата, и все така приковал очите ѝ в огледалото, застана точно зад гърба ѝ. Всяка фибра от тялото ѝ чувстваше присъствието му, всяка клетка жадуваше за близостта му. Ани усещаше грапавината на джинсите му зад себе си и въпреки това Ноа не се докосваше до нея.

— Ти направи карнавала за децата, Ани. Искях да ти благодаря.

— Не съм го направила заради теб. Това ли дойде да ми кажеш?

Очите му се откъснаха от нейните в огледалото и се плъзнаха по шията ѝ, след това по голото рамо и се спряха върху пръстите, които здраво стискаха ръба на кърпата върху гърдите ѝ.

— Не — отвърна той с дрезгав глас. Пръстите му отместиха мократа ѝ коса настрани и устните му докоснаха врата ѝ. Той я обгърна с ръце и постави длан там, където Ани предпазливо притискаше кърпата до себе си. Силните му пръсти бавно повалиха нейните и нежно докоснаха твърдите ѝ гърди.

Тя притвори очи. Всяка фибра от тялото ѝ реагираше на допира с него.

— Махай се, Ноа.

Устните му нетърпеливо се разхождаха надолу-нагоре по шията ѝ. Кичур коса бе паднал пред лицето му — застинало в напрегната маска. Очите му блестяха трескаво.

— Не ме отпращай, Ани. Моля те. Аз... имам нужда от това. Имам нужда от теб.

Пръстите му се спряха върху нейните и той положи ръката ѝ върху мивката пред нея. След като отстрани тази бариера, Ноа поотпусна кърпата. Очите му бяха приковали нейните в огледалото, пръстите му все още стискаха ръбовете на хавлията.

— Моля те, Ани.

— Не! — Чувстваше възбудата му, през джинсите и през кърпата и това бе най-еротичното усещане, което някога бе изпитвала. С едно подсъзнателно движение, което не можеше да възпре, тя се притисна силно към набъбналата му мъжественост и това го накара да изстене.

— Ани... — Устните му се прилепиха към голото ѝ рамо, и го покриха с нежни целувки.

Ани отпусна глава обезсилена, а пръстите ѝ отчаяно стиснаха ръба на мивката. Коленете ѝ заплашваха да престанат да ѝ се подчиняват.

„По дяволите“ — изруга тя наум. Не можеше да му устои, както винаги.

— Ноа, моля те — прошепна. Изобщо не бе сигурна дали го моли да остане или да си върви.

— Не мога да си тръгна — промълви с измъчен глас в ухото ѝ. — Искам да бъда с теб. — Отпусна кърпата, и тя се свлече на пода. Ани наблюдаваше като хипнотизирана как ръцете му се плъзнаха върху възбудените ѝ гърди. Чувстваше нежното докосване на пръстите му и същевременно виждаше тяхната омагьосваща игра върху кожата си и това бе едно от най-прекрасните неща, които бе преживявала някога.

Устните му продължаваха да я измъчват със сладостни целувки по раменете и шията, а ръцете му се спуснаха надолу, към корема, след това се спряха върху бедрата ѝ. Тя изскимтя и се отпусна назад върху гърдите му. Усещаше тялото си изтъкано от напрегнати нервни окончания. Чуваше тътена на бушуващата кръв в ушите си. Почувства

нарасналата му възбуда и простена от удоволствие. Последната капчица съпротива, която все още се бе задържала някъде дълбоко в разумната част на съзнанието ѝ, се изпари, когато всичките ѝ мисли изчезнаха и на тяхно място нахлу чистата наслада от близостта на Ноа. Знаеше, че не иска да го отпрати. През всичкото това време го бе жадувала, а и любовта ѝ към него бе по-силна от всякога.

Бавно и несигурно тя протегна ръце назад и сграбчи Ноа, като го притисна силно към себе си.

— О, господи! — промърмори той. — Ани... кажи, че всичко е наред. Кажи, че и ти ме желаеш така отчаяно, както аз теб.

Вместо отговор, тя раздвижи бедра, физиономията му в огледалото изразяваше пълно блаженство. Той се изправи и измъкна тениската си през главата и Ани долови свежия му аромат. В този миг забеляза, че дългата му коса бе влажна и блестяща, като че съвсем скоро я бе измил. Беше го направил за нея.

Ани простена, когато пръстите му леко одраскаха набъбналите зърна на гърдите ѝ.

— Кажи — повтори той тихо. Тъмните му, блестящи очи бяха приковали нейните в огледалото.

Тя остана безмълвна. Но в следващия миг едва сдържа вика си, когато силните му, умели пръсти спряха своята сладостна игра.

— Моля те! — прошепна тя, и се подпря обезсилена на мивката, като се молеше краката ѝ да издържат дотолкова, че да не се свлече на пода.

Ръцете му се плъзнаха надолу, по гладкия корем и се спряха върху горещата точка между бедрата ѝ. По тялото ѝ премина тръпка и тя прехапа устни, за да възпре стона, който се надигна в гърлото ѝ. И когато пръстите му се раздвижиха леко, Ани стисна отчаяно ръба на мивката, като с последни сили се опитваше да задържи очите си отворени, дори когато нещата наоколо изгубиха очертания. Образът му в огледалото започна да става все по-неясен. И въпреки това тя усещаше как огненият му, настойчив поглед я пронизва, докато силните му пръсти продължаваха своя мъчително сладостен ритъм и я приближаваха до прекрасния триумф.

— Кажи, че ме желаеш, Ани — промълви той. Гласът му бе дрезгав, но нежен. — Кажи, че искаш да остана.

Когато тя не отговори нищо, пръстите му спряха омагьосващото си движение и това я накара да изстене.

— Кажи! — Това бе молба, но и заповед, а в същото време, Ани усети трепета в думите му.

В съзнанието ѝ нахлу една-единствена рационална мисъл — разбра, че Ноа бе толкова възбуден, колкото бе и самата тя и това ѝ даде сили.

— Остани — прошепна тя, задъхана. — Моля те, остани. Просто не спирай...

В огледалото погледът му се смекчи, а пръстите му започнаха отново своето сладостно мъчение и след няколко мига Ани се гърчеше безпомощно. Повече не можеше да сдържа експлозията от удоволствие, която се надигаше в нея.

— Ани... — прошепна Ноа нежно, но тя не чу следващите му страстни думи, защото в този миг бе разтърсена от зашеметяващ оргазъм. Задъхана и все още треперееща, тя се отпусна обезсилена назад.

— Ани... ти си... — Развълнуваните му очи изричаха това, което думите не доизказваха, но и много, много повече.

Тя понечи да се обърне, но Ноа я задържа и като съблече припряно остатъка от дрехите си, се притисна към нея. Ани почувства твърдостта му зад себе си. Той простена от удоволствие, а тя притвори очи, защото тялото ѝ отново реагира на ласките му. И когато той проникна дълбоко в нейната влажна и мека топлина, двамата въздъхнаха.

Той постави умелите си ръце върху хълбоците ѝ и остана за миг неподвижен.

— Мечтал съм си за този миг всяка нощ, но никога не съм си представял, че ще е толкова прекрасно — прошепна с благоговение.

Бавно започна плавни движения, изпълвайки я както никой не го бе правил досега. Тя посрещна мощните му тласъци със своите собствени, като с всички сили стискаше ръба на мивката. Той подпря глава на рамото си и тя се наведе леко назад и притисна бузата си към неговата. Ноа изстена отново и когато потърси устните му, той я целуна страстно, чувствено, а ритъмът му ставаше все по-бърз и по-бърз.

Пръстите му се плъзнаха надолу, между бедрата ѝ и само след миг тя не можеше да сдържа стоновете си, разтърсена от поредния опустошаващ оргазъм, който окончателно отне способността ѝ да мисли трезво. И тогава, докато тя още потръпваше, Ноа се отпусна върху нея, като я обгърна с две ръце и тя усети неговата гореща, пулсираща вълна. Изпълнена с наслада, опиянена от върховното удоволствие, Ани бе получило единственото нещо, което Ноа би могъл да ѝ даде — себе си.

— Това не променя нещата — каза Ани, въпреки че се приплъзна по-близо до него. Бяха в леглото на следващата сутрин и небето навън току-що бе започнало да изсветлява.

Той си играеше с косата ѝ, но когато чу думите ѝ, остави кадифения кичур да се изплъзне измежду пръстите му и въздъхна.

— Все още смятам да си тръгна, след като си свърша работата.

Той не отвърна нищо. Само я придърпа към себе си, като се опитваше да потисне внезапно обзелата го паника.

— Чу ли какво ти казах?

— Как бих могъл да не чуя, когато викаш така?

— Не викам — каза тя, но въпреки това сниши глас. — Просто искам да поговорим за това. Нищо повече.

— Нямам какво да ти кажа. — Съвсем по детски, той скри лицето си върху рамото ѝ. Паниката се бе превърнала в ужас, който смразяваше сърцето му. Беше сигурен, че ако тя си замине, той не би могъл да живее повече.

Искаше му се да може да узнае тайната, която ще му помогне да отдаде на Ани цялата си любов и да я направи щастлива. Никога през целия си живот не бе съумял да го постигне. Каквито и усилия да полагаше, единственото, което постигаше бе омразата и гнева на истинската си майка. Розмари се бе грижила за него, беше му помагала в трудните моменти, но той никога не успя да я накара да го заобича. Не успя да направи годеницата си достатъчно щастлива, за да я убеди да остане с него.

Как изобщо можеше да си помисли, че би могъл да задържи жената, която сега лежеше, притисната до него и която бе най-ценното нещо в живота му.

— Аз все още те обичам, Ноа — прошепна тя, и го придърпа още по-плътно към себе си. — Това никога няма да се промени.

Думите, които трябваше да всеят ужас в сърцето му, вместо това му поддържаха като целебен балсам. И докато нежните ѝ, търсещи ръце бродеха по тялото му, в съзнанието му нахлуха хиляди объркани мисли.

Любиха си в бледата светлина на настъпващия ден — прекрасно, величествено, страстно и чувствено преживяване, което изпълни очите му с влага и накара сърцето му да се свие от необяснима болка.

Но не беше необходимо да търси обяснения. Ани му се усмихна — тъжно и разбиращо и нежно потри челото си о неговото. От очите ѝ закапаха сълзи, които се смесиха с неговите.

Малко по-късно, когато Ани отиде в голямата къща, за да закуси, с изненада откри, че Ноа бе напуснал града. Преди по-малко от час се бе измъкнал от леглото ѝ, а сега просто бе... изчезнал.

— Заминал? — повтори тя отговора, който ѝ даде Розмари. В стомаха ѝ, там, където до преди миг бе чувствала само вълчи глад, сега усещаше една твърда топка от болка и нарастващ гняв. — Заминал? И къде?

Старата жена изглеждаше притеснена. Обърна се настрана и с подчертано старание се зае да си налее чаша кафе. Потърси захарта, след това се засуети с млякото. Бавно започна да бърка кафето в чашата си и упорито избягваше погледа на Ани.

— Не съм сигурна, скъпа. Той просто замина. Каза, че ще отсъства поне няколко дни. Говори с Ед и с останалите хора от персонала, за да е сигурен, че всичко ще е наред, докато го няма. Предположих, че ти е казал.

— Не ми е казал. — Ани се намръщи, и погледна към чинията си, натрупана с всевъзможни вкусотиини. Преди малко имаше чувството, че умира от глад — след такава нощ, изпълнена със страстен, зашеметяващ секс. — Друг път изчезвал ли е така?

Розмари отпи глътка кафе и след това отново го разбърка.

— Нямам никаква представа какво става с него напоследък — произнесе тя с горчивина в гласа. — Та аз дори не знам какво става със самата мен.

Усетила настойчивия поглед на Ани, тя въздъхна и продължи:

— Но, на въпроса ти: не, не му се случва често просто да реши и да хване пътя.

Всичко звучеше страшно объркано.

В кухнята нахълта Ед заедно с две момчета, за да вземат допълнително чинии и Розмари тактично изчака, докато двете останаха отново сами. От трапезарията долитаха детски гласове и смях, шум от тропане по съдовете. Сутрините винаги бяха един от най-веселите моменти в Тейлър Хаус, особено през почивните дни. Предстояха цели два дни на игри и забавления — без училище и всекидневни задължения.

— Ноа не изглеждаше никак добре, когато тръгна — довери й Розмари внимателно. По лицето и бе изписана майчинска загриженост. — Не пожела да ми каже нищо. А ти?

— Няма много за разказване.

— Хмммм... — Очите на старата жена се присвиха замислено. — Не ти вярвам, разбира се, но все пак той ще се прибере. — Тя погали нежно Ани по ръката — един твърде необичаен за нея израз на благоразположеност. — Бъди търпелива. Той ще се оправи.

Но точно в този момент Ани изобщо не се притесняваше за него. Имаше неприятното предчувствие, че някой от двамата щеше да запази болезнените спомени от това лято завинаги, и че това в никакъв случай нямаше да бъде Ноа Тейлър. Тя въздъхна и поднесе към устата си парченце бекон с пържени яйца. Трябваше да положи усилия и да хапне нещо. Ударите на сърцето й продължиха да отекуват тежко и глухо в ушите й, дори, след което си повтори няколко пъти горчивата истина: Ноа не и бе давал никога никакви обещания и винаги бе държал да бъде напълно честен и пряк с нея.

Ани с тъга осъзна, че той просто не й дължеше никакви обяснения за внезапното си изчезване. Каквато и да бе причината за заминаването му, тя изобщо не й влизаше в работата и щеше да е добре да запомни този факт.

А що се отнася до последната нощ, то тя трябваше да обвинява само и единствено себе си за всичко, което се бе случило. Но въпреки това не съжаляваше за нищо — в края на краищата не можеше да си представи, че би могла да изпитва угризения за най-страстната и зашеметяваща нощ в живота си.

Следващите три дни Ани не беше на себе си. Не спеше, ядеше малко и за пръв път, откакто се помнеше, фотоапаратът ѝ изневери. Никакви снимки не можеха да я удовлетворят, никоя гледка не можеше да я вдъхнови, а и светлината като че ли никога не бе подходяща. Всичко, което напишеше, звучеше някак фалшиво, така че скоро тя просто се отказа от безнадеждните си опити да работи. Розмари отново се разболяла откакто Ед се бе върнал на работа, Ани нямаше какво да прави.

Без занимания, без Ноа и без капчица сън от три нощи насам, тя бе просто в окаяно състояние. Една сутрин Джери я откри седнала на скалите, загледана отчаяно някъде далеч в морето.

Той седна до нея и в продължение на няколко безкрайни минути никой не продумваше. Чайките летяха високо в небето, перата им проблясваха на лъчите на утринното слънце. Лекият бриз предизвикваше елегантни вълнички по повърхността на спокойното море. Дватама наблюдаваха как птиците се реят без усилие на вятъра и си играят с въздушните течения.

— Той не искаше да те нарани — промълви момчето най-накрая. — Просто нямаше друг избор, разбираш ли?

Беше ѝ трудно да повярва, че Джери бе толкова малък. Очите, които сезираха внимателно в нея, сякаш не бяха на тринадесетгодишно момче, а на възрастен човек.

— Знам. Той не би наранил никого нарочно, но това изобщо не прави нещата по-лесни.

— Не. Искан да кажа, че той просто трябваше да замине. Но съвсем скоро ще се върне.

Изражението на лицето му бе сериозно и... настоятелно. Можеше да има само една причина за това...

— Ти знаеш? — попита тя, като се задъхваше. — Знаеш къде е той, нали?

Джери се размърда неспокойно.

— Не. Не точно. Но знам, че той замина не защото искаше да бъде далеч от теб.

Очите му я умоляваха да не му задава повече въпроси, но тя просто не можеше да спре.

— Какво знаеш, Джери?

— Не мога — прошепна той. — Моля те, не ме питай. Аз му обещах и... не искам да си помисли, че съм го предал.

Ани грабна ръката, която нервно се свиваше и отпускаше в пясъка и Джери моментално омекна.

— Всичко е наред. Знаем колко много значи Ноа за теб. Не бих могла да те моля да престъпиш дадената дума.

— Просто исках да знаеш, това е всичко. Струва ми се, че той ще се натъжи много, ако те види в това състояние.

Ани нямаше никаква представа колко много емоции бяха изписани по лицето ѝ. Със сигурност не бе искала да разкрива болката си и сега, когато разбра, че не бе съумяла да го постигне, искрено съжали за това. Тези онеправдани деца си имаха достатъчно мъка и притеснения и без да им се налага да поделят лоялността си между малкото хора, на които имаха доверие.

— Как си станал толкова умен, а си все още дете?

Той взе въпроса ѝ на сериозно.

— Не знам. Но не съм дете. Вече не.

— Прав си — отвърна тя тихо, като го изучаваше внимателно. — Не си.

Имаше толкова разумност в него, която изобщо не отговаряше на годините му. Въпреки че не бе едър, Джери имаше невероятен авторитет сред останалите. Много малко имаха смелостта да се закачат с него, дори и онези, които бяха с няколко години по-големи от него.

— Исках просто да знаеш, че Ноа... не те е зарязал или нещо подобно.

— Е — отвърна тя, и се опита да се усмихне непринудено, за да прикрие внезапната болка в сърцето си. — Това е истинско облекчение.

В отговор Джери също се усмихна, макар и неуверено. Изглеждаше така, сякаш от плещите му бе паднал огромен товар и Ани просто не можеше да му каже истината. Ноа може би наистина не бе искал да я нарани, но основният факт си оставаше непроменен: очевидно не го бе достатъчно грижа за нея, за да ѝ каже къде отива.

— Значи всичко е наред, нали така? — попита момчето, за всеки случай.

— Да, добре съм — излъга тя. Всъщност вече едва ли някога щеше да бъде добре. — Просто се замислих за работата си.

— Мартин много се притеснява.

— Съжалявам. Ще поговоря с него, става ли? — Тя се усмихна отново, и този път вероятно доста по-успешно, защото Джери вече изглеждаше истински облекчен.

— Става. Той е все още дете, знаеш.

Тя кимна сериозно.

— Знам.

Загрижеността на Джери за Мартин бе трогателна и накара сърцето ѝ отново да се свие от болка. Чувстваше се ужасно, защото знаеше, че им бе причинила тревоги, особено откакто Мартин не можеше да спи добре. Последните две сутрини Ед го бе открил заспал на пода в стаята му.

Знаеше много добре как се чувства малкото момче.

На третия ден откакто Ноа бе изчезнал, Ани чистеше първия етаж на Тейлър Хаус. Розмари си беше в леглото и въпреки че младата жена бе опитала да стои с нея, тя грубо бе отказала компанията, като постоянно крещеше, че не иска никаква си непозната да седи и да я гледа. Като се опита да не го приема лично, Ани отчаяно бе търсила нещо друго, с което да се захване, за да убие времето.

Ед я бе изритал от кухнята, като бе казал, че ще пече сладки и не иска Ани да му урочаса работата.

„Смешно“ — помисли си тя, но това изобщо не ѝ помогна.

Би могла да иде на плажа, където повечето от децата се наслаждаваха на прекрасния, слънчев следобед, но не беше сигурна, че ще успее да изглежда достатъчно жизнерадостна.

И вместо всичко това тя се захвана с чистене. Което в никакъв случай не бе от любимите ѝ неща, пък и с него не беше по-добра, отколкото с готвенето или прането, но така или иначе, трябваше да прави нещо или щеше да умре от твърде много мислене.

Чувстваше се самотна и през цялото време трябваше да се бори с изчезването на Ноа. През всичките тези дни се бе опитвала да разбере какво го бе накарало да избяга. Може би тя? И ако беше така, това не означаваше ли, че всичката болка и гняв са били напразно, защото той изпитваше нещо към нея, при това нещо наистина силно. А може би се бе изплашил? По устните ѝ заигра нещо като усмивка. Ноа —

изплашен? Това бе гледка, която май изобщо не можеше да си представи. Той бе безстрашен.

Трябваше да бъде внимателна към него, когато все пак се върнеше, колкото и да ѝ се искаше да му извие врата.

Ами ако неговото изчезване изобщо нямаше нищо общо с нея? То може би просто бе свързано с работата му във фирмата и Ноа не бе сметнал за необходимо да я занимава с това.

„Добре — каза тя на нервния си стомах. — Това е лошият сценарий.“ — И все пак нямаше никаква сериозна причина да се паникьосва, преди да узнае всичко със сигурност.

Плъзна прахосмукачката покрай вратата на неговия офис.

„Тайната квартира“ — помисли си тя. По навик хвърли поглед през рамо, но естествено наоколо нямаше никой. Бавно протегна ръка, натисна дръжката и за нейна голяма изненада вратата се откряна леко. Ани бутна прахосмукачката пред себе си и влезе, като сви примирително рамене — така и така бе отворено, не можеше да спре на прага. Като уж старателно чистеше около камарите хартия и книги по пода, Ани непринудено надвеси глава над бюрото, за да разгледа нещата върху него.

Без да иска закачи с лакът една камара и няколко листа се разлетя наоколо.

— О, гледай ти! — измърмори тя, и се наведе да ги събере. — Каква бъркотия е тук!

Като използваша удобния случай, очите ѝ жадно поглъщаха всичко, което се виждаше по листите. Но никъде нито следа. Нищо, което можеше да я насочи къде бе отишъл Ноа, нито пък каква бе причината на изчезването му.

Бутна прахосмукачката под бюрото и тя се блъсна в нещо. Беше някаква кутия. Ани се наведе и я дръпна, като се опитваше да не обръща внимание на свиването на стомаха си, предизвикано от спомена, как двамата се бяха любили точно тук.

Докато се опитваше да мръдне кутията настрана, капакът ѝ леко бе откряна и Ани ахна от учудване. Тази кутия бе нейна, при това от собствената ѝ къща. Всъщност познаваше я много добре — лично бе напъхала всичко в нея.

За какво са му били нейните неща.

Тя разкара прахосмукачката пред себе си и клекна, за да погледне надписа върху кутията. С нейния собствен доста неясен почерк бе надраскано: „Дневна — видеозаписи от ваканциите“.

Ани седна върху петите си с ръце на хълбоците си. Защо по дяволите Ноа бе взел тази кутия тук? След като бутна капака настрани, започна да преглежда касетите. Трябваше ѝ някаква следа. Какво ли бе търсил Ноа?

Нямаше нищо друго, освен записи, които някога бяха правили на местата, където бяха ходили на почивка: Мамонт Маунтин — 1980, Ванкувър, Канада — 1981, Сан Франциско — 1982. Усмихна се замечтано — обожаваше този град. Нова Англия — 1983, Вашингтон — 1984. Усмивката ѝ внезапно помръкна — това бе тяхната последна семейна почивка, защото на следващата година се случи нещастieto с майка ѝ и Джес.

— Намери ли нещо интересно — прозвуча един изморен глас зад нея, и тя замалко не припадна от уплаха.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Почти веднага след като чу гласа му, Ани скочи на крака. В очите ѝ блестеше гняв и раздразнение.

— О, Ноа Тейлър — произнесе тя доста спокойно. — Радвам се да те видя.

Тя плъзна ръце в джобовете на късите си панталонки и го загледа с предизвикателен поглед, който в друга ситуация би го развеселил, но не и сега, когато я бе открил да рови из собствения му кабинет.

— Намери ли това, което търсеше? — попита той отново, но сега тонът му бе доста по-мек. Господи, тя изглеждаше страхотно! Сега, когато я видя, осъзна, че Ани му бе липсвала — повече, отколкото бе предполагал.

— В интерес на истината, да. — Сивите ѝ, ядосани очи се бяха впили в него. Тя пристъпи напред, като прескочи някаква кутия на пода. В този миг Ноа осъзна какво всъщност бе открила Ани. — Намерих нещо много интересно.

Очите на Ноа се стрелнаха към отворената кутия и чертите на лицето замръзнаха.

— Значи пак си си пъхала носа там, където не ти е работа, Левърти?

— Можеш да се обзаложиш, че съм! — съгласи се тя твърдо, и Ноа с изненада забеляза сълзите, които напиреха от очите ѝ. — Родителите ми винаги са ми казвали, че любопитството е една от най-лошите ми черти, и че някой ден може доста да пострадам заради него.

— И все още е така — отвърна той със странно нежен глас, като пристъпи към нея. — Ани...

— Не се приближавай, Скелет! — заповяда тя спокойно, като отстъпи назад. — Искам да знам какво правят моите неща тук! Защо си взел тези касети?

— Не се ли радваш, че ме виждаш? — подсмихна се той леко. Искаше му се да бе така, искаше му се да ѝ бе липсвал поне толкова,

колкото тя на него. — Не си ли поне мъничко любопитна, къде се губих последните няколко дни?

— Не — отвърна тя равнодушно, като се опитваше да измъкне ръката си от неговата силна хватка. — Пусни ме!

— Не мога — отвърна той, и я дръпна към себе си, опиянен от прекрасния ѝ аромат, от блясъка на сивите ѝ очи, от допира с изящното ѝ тяло. — Твърде щастлив съм, че те виждам. — Наведе се към лицето ѝ и с още по-голяма изненада откри, че очите ѝ бяха все още пълни със сълзи. — Какво е това, Левърти? Значи наистина се радваш, че се върнах!

— Не! — Тя го блъсна силно в гърдите, очите ѝ се изпълниха с внезапна паника. Ноа с нежелание я освободи от прегръдката си.

— Какво има? — попита той. Нещо се стегна в гърдите му, когато тя му обърна гръб. — Нещо случило ли се е?

Ани изсумтя пренебрежително и сви рамене.

— Нищо не се е случило. Всичко си е чудесно — точно както го остави. А сега ми кажи какво правят моите неща тук, преди да съм те цапардосала.

Ноа се усмихна на предизвикателния ѝ тон. Значи наистина се мусеше, защото той бе изчезнал без никакво обяснение — точно както Джери бе предположил. Трябваше да ѝ се обади, а и толкова му се искаше да го направи. Но какво по дяволите щеше да ѝ каже? Колкото ѝ да не му се искаше, трябваше да изчака момента, в който би могъл да говори с нея на четири очи. Усмивката му моментално изчезна, когато очите му се спряха върху отворената кутия. Не беше предвидил такъв вариант. Ани се бе оказала дяволски любопитна.

— Може би се сърдиш, че заминах така, но...

— Изобщо не ме е грижа къде ходиш — прекъсна го тя, като се обърна към него. Кичур златна коса бе паднал предизвикателно на лицето ѝ. — Искам само да знам какво правят моите неща тук! Тези касети значат много за мен, Ноа. Те са...

Думите ѝ внезапно секнаха и тя покри лицето си с ръце. Сърцето му се сви от болка. Отчаяно искаше да ѝ каже защо бе заминал, какво бе открил и какво трябваше да се направи оттук нататък. Нямаше търпение да ѝ разкаже за невероятното разкритие, което бе направил.

— Няма значение — промълви тя, и тръгна към вратата. Трябва да вървя.

— Ще ти кажа за касетите — каза Ноа внимателно, като понечи да я спре. — Но има нещо друго...

Тя блъсна ръката му, като прескочи някаква камара листи на пода.

— Почакай — извика той, като изруга ядосано наум, защото се подхлъзна на някакви листи на пода. — Трябва да ти кажа нещо!

Тя се измъкна навън, без да каже нито дума и затвори безшумно вратата зад себе си.

— По дяволите — смънка Ноа под носа си, и прокара ръка през косата си. Погледна към затворената врата. — Обичам те. — Срита най-близката кутия и внезапно трепна.

Вратата бавно се откря и Ноа я погледна с надежда, но в следващия миг въздъхна разочарован. Беше Мартин, който изглеждаше толкова мъничък и несигурен.

— Ноа?

— Хей, Мартин! — викна той, като се опита да се усмихне непринудено: — Влизай, приятел. Как си?

Мартин също се усмихна. В очите му се четеше огромната му радост, че го вижда.

— Ти се върна.

— А ти какво си беше помислил? — Ноа започна да премества кутиите, и да бута купчините хартия, за да поразчисти пътя от бюрото към вратата. — Нямам представа как се е получила тази бъркотия тук!

— Ани се опитваше да изчисти.

„По дяволите“ — изруга Ноа наум. Никак не му харесваше тревожният и неспокоен поглед на малчугана. Знаеше, че той бе виновен за това и мисълта му подейства като нож в сърцето.

— Всичко е наред, Мартин.

— Не — произнесе момчето бавно, като поклати глава. — Не е. Аз те харесвам, Ноа. Много.

— Аз също те харесвам, Мартин — усмихна му се той нежно. — Страшно много.

Момчето стисна малките си юмручета и ги сложи на хълбоците си.

— Но харесвам и Ани. Не по-малко.

— Е, значи ставаме двама.

— Ти замина, без да й кажеш къде отиваш, нали?

— Тя ли ти каза това?

— Не — призна той, и погледна встрани. — Не беше трудно да се сетя. Тя се преструваше, че това няма значение, но ние знаехме, че не е така.

— Имах основателна причина, Мартин — каза Ноа внимателно. Нямах никакво намерение да го споделя с момчето. Беше твърде сложно — и опасно. — Но ще оправя нещата.

— Тя плака.

— Аз... аз... — Беше смешно. Почувства думите на момчето като обвинение. Обвинение! От това малко хлапе, което мислеше, че светът започва с него и което сега го гледаше сърдито и укорително. — Не съм искал да я нараня.

— Тогава защо го направи?

Ноа погледна Мартин, който продължаваше да се взира в него изпитателно и очакваше отговор на въпроса. А всичко бе толкова объркано, че обяснението му се струваше почти непосилно.

„Защото съм мижитурка — му се искаше да каже. — Защото винаги, когато става въпрос за чувства, нещо в главата ми превърта. Защото не съм срещал друга като нея и самият факт ме плаши до смърт“.

Беше плакала. Заради него. Ани бе единствената жена, която някога бе обичал — и единствената, която би могъл да обича. И той я бе наранил, когато всичко, което искаше, бе да я направи щастлива.

— Ще оправя нещата, Мартин — обеща той на момчето, и на себе си. — Наистина.

— Надявам се — отвърна Мартин сериозно. — Защото тя се учи да готви и ми се струва, че го прави заради теб, не заради нас.

Ноа с мъка сдържа смеха си.

— Сериозно?

— Мъ-хъ. Снощи Ед я учи да приготвя спагети и сосът беше... доста добър.

Усмивката увехна на устните му.

— Е, тогава... не трябва да я огорчаваме, нали така?

— Не — съгласи се момчето навъсено. — Довечера ще прави сладки и аз наистина искам да ги опитам. Останалите също искат.

— Не се съмнявам. — Ноа погледна към отворената кутия с касетите в краката си, която моментално му напомни, че проблемите

— неговите и на Ани — бяха далеч от успешното си разрешение.

В известен смисъл те едва сега започваха.

— Мартин, вярвай ми, ще оправя нещата. Но можеш ли да ми направиш една услуга?

— Добре.

— Така и така ще се навърташ около Ани днес, ще можеш ли да ми съобщиш, ако тя реши да иде в своята къща?

Мартин го погледна неспокойно.

— Да я шпионирам?

„Точно“ — помисли си Ноа, но на глас отговори:

— Не, не да я шпионираш. Аз... аз я харесвам толкова, колкото и ти и просто искам да бъда сигурен, че всичко с нея е наред.

Мартин ококори очи.

— Наистина ли има нещо, което я заплашва? Джери ми каза, че мисли така, но аз не му повярвах.

Ноа въздъхна. Джери беше дяволски хитро хлапе и той изобщо не беше сигурен дали това е за добро.

— Не съм сигурен — отвърна честно. — Но не искам да й се случи нещо лошо.

— Аз също.

— Значи ще ми кажеш?

— Обещавам! Но какво смяташ да правиш?

— Първо трябва да свърша някои неща тук, преди да оправя работата с Ани.

— Пак ли заминаваш? — попита Мартин. В очите му се четеше разочарование.

— Не — отвърна Ноа. — Не заминавам. Изобщо никъде няма да ходя вече, окей?

Момчето се усмихна.

— Окей. Значи ще си тук.

— Да — потвърди тенисистът, и включи компютъра. — Няма да мърдам.

„И с малко повече късмет след около час цялата тази бъркотия ще се оправи“ — помисли си той, и пусна на принтера един от документите, който щеше да му трябва.

Мечтаеше си в този момент да усеща Ани до себе си, но очевидно това трябваше да почака. Беше премълчавал истината твърде

дълго и сега не можеше да гарантира сигурност на никого. В сърцето му се прокрадна мъка и съжаление — Ани му липсваше.

„Ако не беше такъв инат, сега щеше да е тук“ — помисли си той. Беше наранена, защото бе изчезнал, без да каже нито дума, но в същото време явно не осъзнаваше, че просто така се бе наложило. Трябваше да ѝ обясни. Тя е здравомислещ човек, ще разбере.

В нощта след карнавала, когато бе отишъл в нейното жилище и се бяха любили, Ноа бе осъзнал ужасяващия факт — беше влюбен в нея.

Докато тъмната нощ се превръщаше в светло утро, той я притискаше в прегръдките си и когато погледна спокойното ѝ, спящо лице, истината проблесна в съзнанието му — той я обичаше.

Изплашен ужасно от тази мисъл, той не можа да заспи повече и на сутринта се измъкна, за да се разходи по плажа. Но дори това не му помогна да се успокои. Върна се в кабинета си, за да се опита да поработи върху програмата на общината и... тогава се натъкна на шокиращите факти. Попадна на нещо, което го накара да се замисли наистина сериозно, и което обещавахе с едно малко усилие да се превърне в отговор на кошмарните въпроси, които го преследваха след всичките тези пожари.

Само няколко минути по-късно отговорът се бе оказал ужасяващ.

Остана зашеметен, загледан в неумолимия екран. Разумната част от съзнанието му крещеше против нелепите заключения, но нещо по-силно, някъде дълбоко в него повтаряше с отчайваща убеденост, че всичко това бе самата истина.

И така, без да каже нито дума, потресен от жестокостта на откритието, той напусна града, за да намери доказателството, от което се нуждаеше.

Сега то бе в ръцете му. Заедно с нещата, които в този миг излизаха от принтера, Ноа бе на път да обезвреди най-изобретателния и ужасен подпалвач, който се бе подвизавал някога в този щат... и да разбие сърцето на жената, която обичаше.

Вече почти всичко бе готово, когато Мартин влетя в стаята, задъхан.

— Ноа — едва произнесе момчето, като с мъка си поемаше въздух. — Тя изчезна.

— Какво? Кой изчезна? — Първата му мисъл бе за Розмари, и колко лесно старата жена можеше да се отдалечи, без изобщо да разбере, и да се изгуби.

— Ани. Измъкна се. Просто се качи в едно такси.

Ноа погледна безпомощно момчето. Дълбоко в стомаха му се надигна някаква твърда и бързорастяща буца.

— Всичко е наред, Мартин — произнесе той тихо. — Всичко ще се оправи. — Напъха нещата, от които имаше нужда, в една кутия и с бързи крачки се запъти към вратата. — Връщам се след малко.

— Тръгваш след нея, нали? — попита момчето разтревожено. — Преди да ѝ се е случило нещо?

— Да — отвърна Ноа, като се надяваше, че няма да е твърде късно. — И след това никога няма да ѝ позволя да ми се губи от погледа!

Мартин го погледна замислено.

— Ани не обича някой да ѝ нарежда.

— Нямам никакво намерение да ѝ нареждам при условие, че е съгласна каквото прави, да го прави заедно с мен.

Ноа забърза още повече, когато сърцето му се сви при мисълта как ли се бе чувствала Ани през тези дни.

Изхвърча навън и скочи в колата, като междувременно хвърли кутията на задната седалка. Припряно запали двигателя и със свистене на гумите отпраши по пътя, молейки се да не закъснее прекалено много.

Ани барабанеше нетърпеливо с пръсти по целия кратък път до офиса на Рос в града.

Ноа се бе върнал. И — о, ужас — тя се бе разтопила в момента, в който го бе видяла. Ако беше останала само минута още в кабинета му, вероятно щеше да се намери в прегръдките му разплакана. Щеше да му разкрие самотата си и да го накара да се чувства виновен, че не бе съумял да ѝ даде онова, от което тя имаше нужда.

Беше твърде рано, но Рос щеше да я разбере. Трябваше да се срещнат за вечеря, което бе станало нещо като ритуал, откакто Ани се бе върнала в града. Притесняваше се за него. Напоследък изглеждаше

отпаднал и изморен — много повече, отколкото бе нормално за човек на неговата възраст.

Може би беше болен? Може би бе безнадеждно болен и не можеше да намери начин да ѝ го съобщи? Ако нещо се случеше с него, тя щеше да остане напълно сама. Вярно, че десет години бе живяла сама, но това бе нейният избор. А и винаги я бе крепяла мъничката надежда, че би могла да се върне тук, при него. Ако Рос си отидеше, тя щеше да е единствената Левърти и нямаше да бъде ничия дъщеря.

Секретарката в офиса искрено се изненада, когато видя Ани.

— Той не е идвал днес — каза тя, и прегледа програмата за деня. — Доколкото знам, е в къщата и работи. Възможно е да сте се разминали?

— Вероятно — съгласи се тя, но знаеше, че всъщност беше почти невъзможно.

Всъщност беше подранила с цял час. Може би Рос щеше да се появи тук в уреченото време. Така или иначе, щеше да го изненада — в къщата.

Трябваше да прави нещо. Каквото и да е, само да е по-далеч от Тейлър Хаус и нейният неустоим собственик.

В кабинета бяха Ноа и шефът на полицията. Тук също бе началникът на общинския отдел по пожарите. Тримата мълчаливо гледаха една от ваканционните касети на семейство Левърти. Ноа спря видеото, двамата мъже впериха поглед в него, с очи, пълни с ужас и неверие. Един след друг двамата се вгледаха в разпечатките пред себе си.

— Гласът, който разказва тук, е същият от касетата, която бе унищожена при пожара в моята къща — произнесе той уверено.

— Това е гласът на Рос — съгласи се комисарят по пожарите. — Но всъщност имаш ли представа какво се опитваш да ни кажеш? Та ти поставяш обвинения?

Разбира се, че поставяше обвинения! Беше се разболял от тази мисъл последните няколко дни.

— Осемдесет процента от неразкритите палежи в щата са извършени, докато Рос Левърти не е бил на работа — продължи спокойно тенисистът. — Още отпреди двадесет години, когато той се е

присъединил към отдела тук. — Той посочи към листите, които другите двама държаха в ръце. — А останалите двадесет процента са малки, смешни пожарчета, причинили незначителни или практически никакви щети.

— Господи! — прошепна шефът на полицията, като все още стискаше доказателството. По лицето му бе изписан истински ужас.

— Рос Левърти всъщност не е истинското му име — продължи Ноа тихо. — Преди е бил Бъд Хънсън. Живеел е в Тексас и е бил пожарникар.

— Бил?

Ноа погледна началника на пожарния отдел със съжаление. Знаеше колко сериозно възприема работата си и колко сериозно гледа на всеки свой подчинен, а всичко, което Ноа твърдеше, разрушаваше основната клетва на пожарникарите. Те трябваше да спасяват живот, а не да го отнемат.

— Бил е разследван за това, че предизвикал пожар в някакво поле и го гледал, без да направи нищо. Три деца, които си играели на криеница, загинали.

— Исусе — прошепна някой.

— Още по-преди е бил Джак Халстон, в Южна Дакота. Бил е лесничей, уволнен поради това, че не успял да спре местните хлапета да палят гората.

— Но — промълви дрезгаво шефът на пожарния отдел, — нали не са били децата?

— Не — отвърна Ноа. Чувстваше, че ще полудее. — Не са били децата. Но те били обвинени. Дори след като цял горски лагер бил опожарен до основи и тридесет души били изгорени, като на клада, между които и девет деца.

Шефът на полицията изглеждаше така, сякаш всеки миг ще повърне. Той и Рос бяха много близки приятели вече двадесет години.

— Но инспекторът не е достатъчно стар. Не може да е имал цели три живота преди този. Аз имам чувството, че той винаги си е бил тук.

Точно в това бе проблемът. Всички познаваха Рос, всички го харесваха и на всички им беше ужасно трудно да повярват.

— Той е на шестдесет и една — подхвана внимателно Ноа. — Не на петдесет. И за това е излъгал. Имал е две семейства преди госпожа Левърти, Ани и Джес. Всички изчезват в загадъчни пожари.

Всички в стаята се замислиха върху неразгаданата мистерия около смъртта на госпожа Левърти и Джес, и у никого не остана и капчица съмнение какво всъщност се бе случило.

Ани се шумгна през задната врата в къщата и повика Рос.

Наоколо бе зловещо тихо и тя потръпна, внезапно изплашена.

Но в следващия миг се засмя на себе си. Това бе къщата, в която бе изживяла детството си и тук всичко бе част от щастливи спомени. Нямаше никаква причина да се страхува.

— Рос?

Тя премина от кухнята в дневната и видя инструментите, разхвърляни по пода наоколо. Погледът ѝ се спря върху тънко лятно яке. Той бе тук.

Изтича нагоре по стълбите, като решително потисна безпокойството си.

„Ноа ще ме убие, че дойдох тук сама“ — помисли си тя и направи гримаса. Какво я интересуваеше мнението на Ноа? Той си бе проправил път към сърцето ѝ, след това към леглото ѝ и накрая я бе зарязал в нощта след карнавала, без изобщо да се замисли за това как би се чувствала тя. Все още ѝ бе неприятно да си спомня как лесно се бе предала пред сексапилните му очи, дрезгавия му глас и чувствени пръсти.

Е, да, той се нуждаеше от нея, но не това бе начинът, който тя си бе представяла. Искаше само тялото ѝ и изобщо не го бе грижа за мислите ѝ, за чувствата и духа ѝ. А щом нещата стояха така, тя си бе обещала да направи всичко възможно да се освободи от магията му. Нямаше никакво намерение да изгубва здравия си разсъдък.

Мислите ѝ бяха наистина доста крайни, но това бе жестоката истина — просто не можеше да стои настрана.

Все още го обичаше.

— Рос? — повика тя, вече на площадката на горния етаж и се усмихна, когато си спомни, как бе разбила огледалото, когато се защитаваеше срещу мъглата и собствения си панически страх. Ноа бе направил всичко възможно да не ѝ се смее онази нощ, но ситуацията бе наистина страшно забавна.

Какво правеха видеокасетите от семейните почивки в кабинета му? Мисълта я измъчваше, докато бродеше из празния коридор, проклинайки настъпващия здрач и липсата на електричество.

Всички видеокасети на Ноа бяха унищожени при пожара в жилището му, заедно със записа на подпалвача.

Ани спря рязко, когато сърцето ѝ трепна. Нейните собствени кошмари и капризи бяха обсебили Ноа и той бе тръгнал да търси доказателства, че пожарите бяха свързани. Може би дори се бе опитал да открие подпалвача. Сърцето ѝ се сгръ — всичко това показваше неговата искрена загриженост. Но в същото време Ани подсъзнателно усети, че всъщност не иска да знае нищо за тези пожари.

Семейните ленти от ваканциите бяха свързани по някакъв начин, а освен нея, имаше само още един Левърти, който можеше да бъде замесен в това.

— Рос — извика тя отново. По гърба ѝ полазиха тръпки, когато отговора, който получи, бе само тишина.

Изненада я странныят звук, който долетя някъде отгоре и изведнъж осъзна, че Рос вероятно бе на тавана. Ани се спря колебливо в началото на тясното стълбище.

— Рос?

Бавно и внимателно изкачи стълбите. Защо не бе взела фенерче? Поклати глава, за да се успокои. Беше направо нелепо — да се страхува в къщата, в която бе израснала. Пълна безсмислица.

До момента, в който стигна върха на стълбището.

Ноа звънна от кабинета в Тейлър Хаус. Когато му съобщиха, че от Ани все още няма и следа, той поклати глава.

— Притеснявам се — каза той на двамата мъже. — Ами ако е отишла при него?

— Той не се досеща, че ние знаем — отбеляза шефът на пожарния отдел.

При мисълта колко близко бе бил подпалвачът до Ани през всичкото това време, Ноа потръпна. Ако я изгубеше сега... Не! Не трябваше да мисли за това. Просто нямаше да се случи! Щеше лично да се погрижи.

— Трябва да я открием.

— Тя не е в по-голяма опасност, отколкото е била досега. Поне до този момент.

Стомахът му се сви на топка.

— Нещо не е наред. Чувствам го. — Погледна към шефа на полицията, и двамата се взираха замислено един в друг цяла дълга минута.

Накрая мъжът кимна.

— Разрешил съм по предчувствие повече случаи, отколкото бих искал да си призная. Щом чувстваш, че е в опасност, значи наистина е в опасност.

Това изобщо не успокои Ноа.

— Трябва да ги намерим. Ани е в опасност повече, отколкото подозираме. Той успя да разбере за видеокасетата, без да се издаде, следователно има голяма вероятност да знае, че сме по петите му. Щом го заловим, трябва да успеем да не го изпускате. Ще можеш ли да го арестуваш?

— Имаме достатъчно, за да го тикнем зад решетките до живот — отвърна шефът на полицията. — Но това май е доста по-малко, отколкото ми се иска. — Той погледна отново разтърсващите доказателства. Те бяха резултат от тридневното разследване на Ноа. — По дяволите! Просто не мога да повярвам. През всичките тези години... — Мъжът потри челото си с длан. — През всичките тези години съм си мислел, че сме от една и съща страна на закона, че сме приятели.

На Ноа изобщо не му се искаше да мисли за това, как се чувстваше шефът на полицията. Или за това, как щеше да се почувства Ани. Сърцето му се свиваше при мисълта колко болка щеше да й причини всичко това.

— Цялата тази безсмислена смърт — произнесе началникът на пожарната ядосано. — Колко пъти съм излагал на опасност живота на хората си, заради пожари, които биха могли и да не се случат! Това е лудост, пълна лудост. Лудост.

— Да вървим — нареди шефът на полицията. — Ще започнем от къщата. Вероятно е там и да се надяваме, че не подозира нищо.

Ноа не беше религиозен, но през целия път се молеше на всички богове, за които се сети. Молеше се Ани да е в безопасност.

Лъчът светлина, който се заби в лицето ѝ изгасна, но за секунда Ани остана заслепена от него. Една груба ръка я хвана за рамото и я издърпа безцеремонно в помещението. Вратата се затвори с трясък.

— Ани — извика гневно Рос. — По дяволите! Какви ги търсиш тук?

Тя все още не виждаше нищо, но усещаше бунта на кръвта във вените си. Имаше чувството, че може да чуе лудо биещото си сърце.

— Изплаши ме до смърт, Рос! Защо не се обади, когато те виках? Той не отговори.

Ани усети напрежението във въздуха.

— Светни лампата.

— Не мога — простена той. — Ани, защо дойде тук? Нали трябваше да се срещнем в офиса, не тук?

— И каква е разликата? — попита тя. Почувства се малко по-добре. Пое дълбоко въздух, за да успокои бесния ритъм на сърцето си и се взря в тъмното. — Какво все пак правиш тук?

Тягостно мълчание. След това гласът му произнесе дрезгаво:

— Трябва да се махнеш от тук, Ани. Изчезни и забрави, че изобщо си идвала!

— За какво говориш?

— Моля те! — Тонът му бе измъчен. — Просто си върви.

Сърцето ѝ отново започна да бие припряно.

— Плашиш ме, Рос. Кажи ми, какво става?

Отново мълчание.

Потърси го слепешком в тъмното, но той бе сменил мястото си. И изведнъж в стаята, в която винаги се бе чувствала щастлива и в безопасност, откакто се бе родила, Ани усети ужас в сърцето си. Не можеше дори да си спомни накъде е изходът.

— Рос? Светни лампата. Нищо не виждам.

— Върви, Ани. Ако побързаш, може да се спасиш.

Тя протегна ръце по посока на гласа. Идваше някъде откъм далечния ляв ъгъл на стаята. Внезапно проблесна огнено езиче, което я накара да изпищи и да отскочи назад.

— Рос! — Сви се на топка, с длани пред очите си, за да се скрие от яркия пламък. Само след секунда в средата на стаята гореше огромен огън.

— Побързай, Ани — заповяда той с твърд глас. Не откъсваше очи от пламъците. — Бягай! Спаси се! Моля те! — изкрещя Рос, когато тя не помръдна от мястото си.

С усилие на волята си наложи да погледне към огъня. Очите ѝ се изпълниха със сълзи, но тя успя да го види. Беше се надвесил над огромната клада и усилено хвърляше в нея дърва, които вземаше от купа, струпан около него.

„Господи! Мили боже!“ — почти извика тя. Рос се опитваше да се самоубие. Не трябваше да му позволи да го стори. Като се опитваше да не мисли за нищо, тя изтича към него, загледана право в огъня, това, което я ужасяваше повече от всичко на света.

— Рос — изкрещя тя, като го хвана за ръкава и се опита да го измъкне от огромните пламъци. — Какви ги вършиш?!

Той продължаваше да сезира като омагьосан в огъня.

— Не мога, Ани. Господи! Колко е красиво! Красиво е, нали? — Ръцете му я сграбчиха грубо за раменете, и я обърнаха с лице към кладата. — Нали? — попита той отново, като повиши тон.

— Не — изхлипа тя, като се опита да се отскубне, за да избяга от непоносимата жега и оглушителния пукот на горящите дърва. — Не!

— Да-а-а! — простена той, без да отпуска хватката си. Бяха толкова близо, че Ани усещаше, как кожата по ръцете ѝ започва да прогаря. — Майка ти не успя да го разбере. Никой не може да го разбере, освен мен!

Тя замига отчаяно. Ужасът бе сковал мислите ѝ. Все пак се опита да фокусира поглед върху измъченото му лице. Потта се стичаше от челото ѝ и тя подскачаше всеки път, когато огънят шумно приемаше поредната суха цепеница. И изведнъж тя съзря в ослепителните пламъци горящата кола, майка си и Джес, къщата и изгореното до основи жилище на Ноа.

— О, не-е! — проплака тя. — Ти си бил. Ти! Ти! Ти си предизвикал всичките тези пожари! Всичките!

Дишането му се бе ускорило, а ръцете бяха поотпуснали хватката си. Но това нямаше никакво значение. Тя бе като закована на мястото си от бързо завладяващото я прозрение, че мъжът до нея всъщност ѝ бе напълно непознат. Ани забеляза с отвращение, че той се задъхва от удоволствие. Не можеше да откъсне очи от пламъците и в същото

време изглеждаше така, сякаш изобщо не усеща непоносимата горещина, която Ани болезнено чувстваше върху кожата си.

— Ти си убил мама и Джес — проплака тя. Не ѝ отговори и тя го хвана за яката, като го дръпна към себе си, за да го накара да я погледне. Стъклените очи, които срещнаха нейните, бяха пълни с тревога.

— Да-а-а — простена той отново. — Направих го. Майка ти разкри истината и ме заплаши, че ще ме издаде. Аз така или иначе бях заложил бомбата в колата, ей така, за шоуто. Не съм искал някой да пострада. Но майка ти се изплаши и се опита да избяга, за да повика помощ. Аз се опитах да я спра, но нещата се развиха зле. Беше случайност, Ани. Никога не съм искал да... За това откраднах обещата. — Рос измъкна малкия предмет от джоба си и се вгледа в него. Очите му бяха пълни със скръб. — И аз исках частица от нея, точно както и ти. Никога не съм искал тя да... ни напусне. Сега я няма. Не мога да спра — прошепна той. — Аз живея, за да гледам пламъците. А всички тези хора само се пречкат. По дяволите! Аз не съм виновен! Те просто ми се изпречват на пътя.

— О, господи! — промълви Ани и го пусна. Всичко около нея се завъртя.

Рос я грабна за раменете и я разтърси.

— Дори ти Ани. И ти все ми се пречкаш. Аз приготвих пожара в тази къща онази нощ, но изобщо нямах представа, че ти си вътре. Никога преди това не се бе връщала. Как бих могъл да предполагам? Кълна се, не знаех, че си тук. Никога не бих те наранил нарочно. Вярваш ли ми?

Гледаше го ужасена. Жегата бе непоносима и тя едва дишаше.

Той я разтърси силно.

— Вярвай ми! — заповяда той. — Искам да го кажеш!

— Рос — изкрещя, като се опита да се отскубне от ръцете му. — Боли ме!

— Изтървах камерата, когато чух твоя писък. Онази нощ чух твоя писък и... О, господи, за малко не те убих! Изгубих я. Тогава изгубих камерата.

— Не — промълви тя и поклати глава, като се взираше в обезумялото му лице. Това не можеше да бъде. Не, не можеше да се

случва с нея. Горещината наоколо бе непоносима, а гъстият дим изяждаше последните капчици кислород във въздуха.

Ръцете на Рос я поотпуснаха.

— За това къщата на тенисиста трябваше да изчезне. Трябваше да унищожа касетата. Само как я унищожих, а? Онзи пожар беше прекрасен. Господи! Какъв пожар. Бърз и опустошителен — той подсвирна, възбуден от спомена. Лицето му се изкриви в дяволска усмивка. Очите му блестяха трескаво, като на луд. Ани не можеше да го познае.

По тялото ѝ полазиха тръпки. Шокът от непоносимата жегата я завладяваше. От липсата на кислород пред очите ѝ започнаха да танцуват зловещи черни петна. Ани се бореше с всички сили да не припадне, защото знаеше, че това би бил нейният край.

— Защо Тейлър Хаус? — успя да промълви тя. — Защо, Рос? Можеше да убиеш децата.

— Не — отвърна той бързо. — Никога. Кълна се. Аз внимавах. Никога не бих позволил да пострадаш!

— Защо — прошепна тя. Гърлото ѝ бе пресъхнало и думите ѝ бяха по-скоро дрезгави хрипове. — Защо го направи?

За миг погледът му се проясни и той отново стана онзи Рос, който тя познаваше.

— Ти бе много близо, Ани. Колкото и да не ми се искаше, трябваше да предотвратя оставането ти тук. Трябваше да те изплаша по някакъв начин. — Лицето му се изкриви в гримаса и той отново я раздруса силно за раменете. — Защо не замина? Защо? Не исках да пострадаш.

Ани не можеше да издържа повече жегата, нито изгарящите пламъци, които лакомо близваха голите ѝ крака. Трябваше да се измъкнат оттук, преди да е станало твърде късно. Огънят вече бе обхванал половината помещение и жадно поглъщаше всичко по пътя си. Почти нищо не се виждаше през гъстия дим.

Рос я бе стиснал в неумолима хватка, която далеч не подхождаше на годините му. Сега, когато очите му не бяха взрени в ярките пламъци, той изглеждаше съвсем на себе си.

— Трябва да ми повярваш, Ани. Това не е убийство. Уговорих се с теб да се срещнем в офиса, за да съм сигурен, че ще си в безопасност. Бягай. Сега, докато още можеш.

— Ами ти? — попита тя, обхваната от все по-засилваща се паника. Не искаше да мисли за това, което щеше да се случи с него, ако останеше.

— Върви! — изкрещя Рос, като я избута настрани. — Преди да е станало твърде късно.

Но вече бе твърде късно. Внезапно тънкият гредоред, който служеше за под на таванското помещение поддаде под всепоглъщащата сила на пламъците и средата на стаята се срути на долния етаж.

Ани изпищя, когато огънят заподскача наоколо, обхвана подпорните греди и се изкачи към покрива. Заобиколена отвсякъде от ярки, изгарящи пламъци, тя падна на пода, крещейки името на Рос. Вече не го виждаше заради дима.

„Не, не така. Не може всичко да свърши така!“ — помисли си тя обезумяла. Плачът се надигна в гърлото ѝ, щом си помисли за Ноа, за майка си и за Джес.

Свита на топка, Ани усети, как подът край нея поддава. И в следващия миг всичко се срути надолу — към лакомите, опустошителни пламъци, към втория, а след това и към първия етаж — повече от шест метра кошмарно падане.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

На около пет километра от мястото те чуха тревогата по радиостанцията и шефът на полицията включи сигналната лампа и сирената. На около километър от къщата Ноа бе сигурен, че вече е твърде късно. В далечината се виждаше гъстият дим, открояващ се ярко на светлото небе. И когато пристигнаха на улицата, сърцето му като че ли спря да бие. Две пожарни коли ги бяха изпреварили и с всички сили се опитваха да се справят с най-високите пламъци. Но всъщност цялата къща бе погълната от огъня.

И с абсолютна сигурност Ноа можеше да се закълне, че Рос и Ани са вътре.

По средата на алеята към къщата го спряха двама пожарникаря.

— Не можеш да влезеш — извика единият. — Връщай се!

— Вътре има двама души — отвърна той, като се опита да заобиколи двамата мъже, но те бяха силни и бяха свикнали да държат изплашените, обезумели хора далеч от опасността. — Пуснете ме!

— Няма начин, човече — отвърна пожарникарят, като го избута назад. — Двама от нашите са на покрива и когато успеят да поуспокоят пламъците — влизаме.

Оставиха го сам и се втурнаха да пресекат пътя на огъня, който заплашваше да прескочи и в съседните къщи. Ноа сложи ръка на сърцето си, сякаш се опитваше да облекчи тъпата болка и забързания му ритъм. Знаеше, че не би могъл. Нищо не би могло. Ани бе там вътре — знаеше го. И ако нещо се случеше, той никога не би могъл да си прости.

Тя бе вътре, може би умираше и все още не знаеше нищо за чувствата му към нея. И ако Ани умреше сега, никога нямаше да узнае, защото той бе твърде глупав и себичен, за да не ѝ каже. Не можеше всичко да свърши така, просто не можеше. Нямаше да бъде честно. Замига отчаяно. Опитваше се да види нещо през ярките пламъци и гъстия дим, но просто не можеше. Болката като отвратителна зараза се разля по цялото му тяло. Ани нямаше представа, че той я обичаше, че

самото ѝ съществуване придаваше смисъл на живота му, и че без нея той щеше да умре.

Вниманието му бе привлечено от пронизителен вик някъде отгоре и той напрегна очи, за да преодолее с поглед димната пелена. Видя пожарникарите на покрива, но пламъците бяха толкова огромни и горещи, че изобщо не можеше да си представи как биха могли двамата мъже да останат невредими.

Въпреки че нощта бе хладна, Ноа бе заобиколен от гъст дим, който правеше дишането почти невъзможно и от непоносима горещина, която затрудняваше всяко движение. Крачка по крачка, той се приближаваше все повече към къщата, без сам да осъзнава какво прави. Очите му отчаяно търсеха някакъв знак, че пожарникарите са открили Ани.

Внезапно покривът се срути и двамата мъже бяха погълнати от ярките пламъци. В същия миг от улицата се разнесе всеобщ вик на ужас. Сърцето му се сви от мъка и болка. Без да мисли, той се затича към горящата сграда. Но внезапно една непреодолима стена от адска горещина го спря рязко. Той сложи ръце пред очите си, за да се предпази от огнения дъжд от искри и въглени и се свлече на колене с див вик. Не можеше да гледа повече как огънят поглъща и руши къщата.

Знаеше много добре, че никой не би могъл да се спаси в този пламнал ад.

Ани простена, но остана неподвижна. Беше тъмно, но постепенно очите ѝ свикнаха с мрака. Намираше се в градината зад къщата и знаеше, че ако се опита, би могла да си спомни как се бе озовала тук. Не искаше. Лежеше по гръб и усещаше влажната, мека трева под себе си. Бавно и мъчително тя се обърна и се изправи на крака, като с усилие на волята се застави да погледне към къщата.

По-точно към това, което някога бе нейната къща. Сега тя представляваше плътна стена от пламъци.

Внезапно всички шумове наоколо нахлуха в съзнанието ѝ — пукотът на горящото дърво, резки, далечни викове на хора, някаква сирена. Смътно си спомни, че допреди малко бе в огъня, но тази мисъл доведе със себе си вълна от паника и страх и Ани лесно я отхвърли.

Не искаше да си спомня как се бе измъкнала.

Ноцта бе много тъмна. Гъстият дим бе покрил като с пелена небето, скривайки луната и звездите. Може би за това никой не забеляза самотната, приведена сянка, която бе застанала близо до задната врата на горящата сграда.

Някъде дълбоко в себе си Ани усещаше, че трябва да разбере какво става. Като се движеше на безопасно разстояние от пламъците, заобиколи къщата. Мислите ѝ бяха объркани и накъсани.

Спря внезапно и запремига от изненада. Наоколо цареше пълен хаос. Три полицейски коли, две пожарни и две линейки бяха спрени безразборно на улицата. По алеята — пред къщата течеше вода, а в двора безумно се кръстосваха маркучи. Съседите се бяха струпали наоколо и ужасени наблюдаваха кошмара, който всъщност вече веднъж бяха преживели. Полицаи, пожарникари и санитарии тичаха напред-назад, забързани всеки по своите задачи. Чуваха се откъслечни нареждания, от радиостанциите по колите постоянно течаха кратки сводки.

Търсеха нея. Ани погледна назад към ослепителните пламъци и трепна. Дори на такова разстояние се усещаше невероятната горещина. В съзнанието ѝ бавно започнаха да се подреждат събитията от деня. Обърна се настрана и стисна очи, докато мислите ѝ отново се разпиляха и беше в състояние да продължи напред.

Цялата трепереща, Ани направи несигурна крачка напред, но внезапно спря. Само на няколко метра пред нея се разкри потресаваща гледка.

Ноа бе паднал на колене с наведена глава. Тялото му потръпваше конвулсивно. Видът на човека, когото обичаше повече от всичко на света, я потресе. Позата, в която беше застанал, бе красноречива — беше си помислил, че тя е загинала в пожара. Пред очите ѝ причерня. Болката, която бе успяла да сдържи до този момент, отново започна да я завладява, но младата жена напрегна волята си, за да остане в съзнание поне още малко.

Падна на колене пред него, докосна с пръсти неговите влажни и зачервени бузи и с треперещи ръце повдигна клюмналата му глава. Очите му бяха подпухнали и пълни със сълзи.

— Ноа — опита се да каже тя, но от гърлото ѝ се изтръгна само вопъл.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— О, боже, Ани! — възкликна Ноа, и я притисна към себе си, сякаш искаше да останат така завинаги. — Помислих си, че съм те изгубил.

Следващите думи замряха в гърлото му, щом усети, че изящното тяло в ръцете му се отпусна безпомощно.

— Господи, не! — прошепна той. Скоси на крака с Ани в ръце и се затича към най-близката линейка.

„Господи! — молеше се той наум. — Дано не е твърде късно, моля те, Господи, не я оставяй да умре!“

Но дори когато ѝ сложиха кислородна маска, поставиха я на носилката и се погрижиха за изгарянията, сърцето на Ноа се късаше от болка. Лицата на санитарите бяха мрачни и безизразни, а Ани бе все така неподвижна и бледа.

Той настоя да остане с нея в линейката и те се съгласиха, защото нямаше никакво време да спорят с него. Но той не можеше да я докосне, защото я бяха напъхали в някакъв специален костюм против изгаряния.

Така че той седеше до нея и я наблюдаваше с пуст и безрадостен поглед. А така му се искаше да я държи за ръката. Искане му се и много други неща...

Ноа крачеше напред-назад в чакалнята на болницата. Беше сам с тежките, тягостни мисли. Шефът на пожарната си бе тръгнал преди малко.

Двамата пожарникари, които паднаха от покрива, се бяха отървали с леки наранявания и обгаряния и вероятно вече си бяха вкъщи. Бяха извадили голям късмет.

Късметът обаче бе изневерил на Рос — той не оцеля. И единствената мистерия, която оставаше неразгадана, бе невероятното спасяване на Ани.

Само тя би могла да знае истината. Но младата жена бе все още в безсъзнание и не можеше да им каже нищо. Какво ли се бе случило в онези последни минути между нея и Рос? Стомахът на Ноа се сви от страх, но той положи усилие да се отпусне. Трябваше да вярва с цялото си съзнание, че всичко щеше да се оправи.

Но имаше хиляди въпроси, които го измъчваха до смърт. Какво щеше да стане, ако той бе изтичал след нея, когато тя избяга от кабинета му и я бе накарал да изслуша обясненията му. Фактът, че не го бе направил, доказваше отново какъв страхливец бе той. Какво би станало, ако ѝ се бе доверил от самото начало? Тя просто нямаше да избяга от него, ако бе разбрала истинските му чувства. Ами ако бе отишъл в къщата малко по-рано? Щеше ли да успее да я измъкне невредима? Отчаяно му се искаше да вярва, че всичко ще бъде наред.

През двойната врата в чакалнята влезе висок, слаб мъж в бяла престилка.

— Вие ли чакате Ани Левърти?

— Да. Казвам се Ноа Тейлър. Аз съм неин... неин...

— Приятел? — Мъжът се усмихна леко. — Знам кой сте. Аз съм доктор Мелю.

— Ани? — попита Ноа с дрезгав глас. Нервите му бяха болезнено опънати. — В съзнание ли е?

— Не. Все още не. — Докторът пое дълбоко въздух. — Нараняванията ѝ са тежки, но мисля, че ще се оправи.

Ноа стисна очи и с мъка си пое дъх.

— Кажете.

— Вдишала е твърде много дим и това представлява сериозна опасност. Има изгаряния по врата и по дясното рамо и ръка. Тези наранявания могат да ѝ причинят доста болка и значителни проблеми, но се надявам, че няма да се наложи пластична операция.

Ноа усещаше болезнено напрежението във всеки свой мускул. Не би могъл да понесе това! Просто не беше честно — Ани да изпитва болка. Трябваше да се случи на него, по дяволите, не на нея!

Докторът го докосна по рамото и той вдигна очи към него.

— Има и още?

— Да. — Усмивката на доктор Мелю изглеждаше тъжна. — Колкото и невероятно да ви звучи, Ани е късметлийка. Голяма късметлийка. Изглежда е паднала доста отвисоко. Пожарникарите

казаха, че може би е пропаднала цял етаж, може би дори два. Има сътресение на мозъка, счупена ключица, две спукани ребра и изкълчен глезен.

— Господи! — Ноа разтърка слепоочията си. — Какво, за бога, е ставало в онази къща? И колко ли много рани има Ани, които никой не може да види?

Една сестра махна припряно на доктора през стъклото и той стисна леко рамото на Ноа.

— Ще се върна, когато тя се събуди. Трябва да вървя.

Ноа потъна в най-близкото кресло и отпусна глава в дланите си. Ани бе наистина зле, но... Всъщност колко лошо бе сътресението. И каква степен бяха изгарянията. Той трябваше да научи!

Скочи бързо на крака и се хвърли през двойната врата, но една сестра го спря твърдо.

— Трябва да задам още един въпрос на доктора — запротестира той нервно.

— Съжалявам — отвърна спокойно сестрата, като упорито препречваше пътя му. — Той е зает в момента.

— Но аз току-що говорих с него — опита да я заобиколи. — Става въпрос за Ани Левърти.

Изражението на сестрата се смекчи, но тя остана все така непоколебима. Очевидно беше специалистка по оправяне с изнервени от чакане хора.

— Може би аз бих могла да ви помогна.

— Искам да я видя.

— Все още не може. Тя е все още в безсъзнание и се намира в отделението по изгаряния.

По челото му избиха капчици студена пот.

— Колко лоши са изгарянията? — Беше чел някъде, че раната от изгаряне е по-болезнена от всички други наранявания. Искаше му се да закрещи, да заплаче.

— Съжалявам — каза сестрата отново. Все още бе напълно спокойна. — Нищо не мога да ви кажа.

Беше готов на всичко, за да се добере до информация.

— Ами сътресението? Колко лошо е то? Била ли е в кома?

Проклетата сестра го погледна съчувствено.

— Защо не поседнете? Ще кажа на доктора, че искате да говорите с него. Той ще дойде, когато има възможност.

— Онази жена там — каза Ноа с дрезгав глас — означава всичко за мен. Разбирате ли? Тя лежи там в безсъзнание, сама. А аз искам да я видя. Трябва да ѝ кажа... — Определено си беше изгубил ума. Беше готов да каже на тази напълно непозната жена нещото, което трудно признаваше дори сам пред себе си. Но гордостта нямаше никакво място тук, в слепеното отделение. Абсолютно никакво. — Трябва да ѝ кажа, че я обичам и че искам да се омъжи за мен.

— Разбирам — отвърна сестрата търпеливо. — Знам, че ви е много трудно...

— Няма как да знаете!

— Има, но това е съвсем отделен въпрос. Сега ще ида при доктора и ще видим какво ще каже той. Има си правила — забранени са посещенията в отделението за изгаряния, освен ако не става въпрос за много близки роднини.

Е, май щеше да се наложи да използва сила. Не беше ли ѝ казал току-що, че той е бъдещият съпруг на Ани?

— Вижте... — започна той настъпателно.

— Ноа.

Обърна се и видя Розмари зад себе си. Очите ѝ, слава богу, изглеждаха съвсем разумни и бяха изпълнени с тревога. — Какво става?

Сестрата побърза да изчезне нанякъде.

— Нищо не знам — отвърна той и раменете му се отпуснаха безпомощно. — Съвсем нищичко.

Старата жена пристъпи към него и вдигна глава, за да срещне очите му. По лицето ѝ бе изписана толкова мъка и състрадание.

— О, Ноа. Толкова съжалявам.

Не можеше да понесе това и се обърна настрана, но ръцете ѝ го сграбчиха с неподозирана сила и го върнаха на мястото му.

— Добре ли си? — попита тя, като се опитваше да разгадае изражението на лицето му.

— Всичко с мен е наред — отвърна той троснато, и се обърна отново. — Единственото нещо, което ме тревожи сега, е състоянието на Ани.

Старата жена направи крачка напред, за да застане пред него и стисна ръката му така, че той бе принуден да я погледне в очите.

— Съжалявам за Ани, Ноа. Но съжалявам и за толкова много други неща.

— За какво има да съжаляваш, Розмари? — попита той вяло. Умът и душата му в този момент бяха изцяло заети с мисли и предчувствия за Ани.

— Всъщност за много неща. — Погледът ѝ внезапно бе озарен от някаква светлина, и изражението на лицето ѝ бе нежно, майчинско, и по дяволите, любящо. Ноа почувства остра болка в очите си и побърза да ги затвори. Усещаше, че не може да издържи повече.

— Зная, че не обичаш да говорим за това, но трябва да ме изслушаш, Ноа.

— Розмари...

— Ноа, моля те! — прекъсна го тя. Поривът ѝ бе отчаян. — Аз... аз не съм добре и ти го знаеш. Може би това е последният ми шанс, така че ти трябва да ме изслушаш, моля те!

Той пое дълбоко въздух.

— Слушам те.

Тя го погледна. Очите ѝ бяха пълни с емоции. След това го дръпна към канапето, накара го да седне и се отпусна до него. Взе внимателно ръката му и Ноа забеляза колко крехка бе китката ѝ. Пръстите му нежно стиснаха нейните.

— Съжалявам, Ноа. Съжалявам за много неща. Съжалявам, че не съумях да бъда нещо повече за теб, докато растеше — започна тя тихо. — Съжалявам, че никога не ти дадох обичта, която ти заслужаваше. Съжалявам, че не бях... по-мила, че не успях да стана твоя истинска майка. — Тя спря и сви безпомощно рамене. — Тогава просто не можех...

Гласът ѝ замря и Ноа скочи на крака. Откакто се бе разболяла, нищо друго, освен гняв не би могло да накара гласа ѝ да се пречупи така внезапно. И сега на Ноа му бе трудно да различи мъката и съжалението в него.

— Недей, Розмари — каза той, като с огромни усилия сдържаше емоциите, които заплашваха да избухнат всеки миг. — Знам, че си ми дала всичко, което си имала... и това е, което има значение.

— Не — възрази тя, и отчаяно заклати глава. — Не е. Не разбираш ли, Ноа? Не е било достатъчно. Ти имаше нужда от много повече, а аз те предадох.

Точно както той бе предал Ани. По устните му заигра слаба, горчива усмивка.

— Е, сега си тук — произнесе той. Разбираше всичко прекрасно.

— Да, тук съм — прошепна тя. Очите ѝ бяха пълни с нежност и облекчение. — Значи можеш да ми простиш?

— След всичко, което си ми дала, този въпрос е направо излишен. Няма за какво да ти прощавам.

— Искам да си щастлив, Ноа, а никога не съм те учила да бъдеш щастлив.

Той се спря на място и се загледа през стъклото, където хора в сини и бели престилки се разминаваха и блъскаха един друг. В спешното отделение беше истинска лудница.

— Моето щастие зависи от това, което става там вътре.

Розмари се изправи и с несигурни стъпки се приближи към него. След миг колебание, тя обви ръце около кръста му и го притисна към себе си.

— Всичко ще се оправи, Ноа. Трябва да се оправи. Ти го заслужаваш.

Това му дойде малко много и той за малко не изпусна чувствата си. За един кратък миг отговори на прегръдката, но след това внимателно отдели старата жена от себе си и като ѝ обърна гръб, се запъти към вратата. Розмари го проследи с поглед. В очите ѝ блестяха сълзи.

Осем дни по-късно Ани беше изписана от болницата. Ужасно раздражителна, изтощена до смърт, страшно слаба и с болки по цялото тяло, тя бе предадена в ръцете на Ноа от една сестра, която подозрително не сваляше блесналите си очи от Ноа и изглеждаше безумно влюбена в него.

Беше отвратително. Ужасния начин, по който той приемаше прекомерното ѝ внимание, караше Ани да ругае наум съществата от мъжки пол като цяло. Струваше ѝ се, че всичките са безмозъчни животни без всякаква надежда за каквато и да било еволюция!

— Трябва да ѝ осигурите пълен покой — чуруликаше сладко сестрата, докато двамата с Ноа бутаха количката на Ани към изхода. — Ще се наложи за известно време да пази леглото.

— Ще се погрижа за това — отвърна Ноа със загрижен глас.

— Обзалагам се, че ще го направите — изчурулика сестрата и се изкикоти, като му хвърли дяволит поглед.

Ноа се засмя леко и на Ани ѝ се прииска да скочи и да удуши единия от двамата. Наложил ѝ се да стисне здраво зъби, за да запази самообладание.

— И не забравяйте — много нежни грижи — продължи сестрата с лигав, тънък глас, който вероятно трябваше да бъде съблазняващ, а не непоносимо дразнещ.

— Мога да се справя с това — увери я Ноа.

— О, не се съмнявам, че сте истински добър в това.

Слава на бога! Изходът беше съвсем близо, защото Ани бе сигурна, че ако чуе още само една думичка и ще повърне.

— Не забравяйте — тя ще има нужда от помощ, при смяната на превръзките на ръката и рамото. Махнахме всички останали.

Това беше последната капка!

— Аз съм тук — процеди Ани през зъби. — Спрете да говорите за мен, сякаш ме няма. Освен това мога сама да си сменям превръзките!

Сестрата се нацупи кокетно.

— Е, скъпа, не се засягай. Повечето хора в твоето положение имат проблеми с приспособяването в началото. Не забравяй да се обадиш на телефона, който ти даде доктор Мелоу, ако имаш някакви затруднения, нали?

Ноа погледна неспокойно първо сестрата, а после Ани.

— Слушай, Ани...

— Не ми трябва бавачка! — прекъсна го тя, като повиши глас. Чувстваше, че е ужасно подла и своенравна, но не можеше да се съдържи. — И какво искаш да кажеш — хората в моето положение?

— Ами... — поколеба се сестрата, и спря точно пред изхода. — Деветдесет процента от пациентите на отделениято по изгаряния, които са оцелели след пожар като теб, се нуждаят от помощ, за да се справят с проблемите си, когато излязат от болницата. Доктор Мелоу

обясни всичко подробно на Ноа и госпожа Тейлър и смятам, че всички са готови да ти помогнат. Е, добре, сладурче. Готова ли си?

Сега, когато стоеше пред вратата, която щеше да я изведе отново в реалния свят, от който бе откъсната повече от седмица, Ани почувства непреодолим страх някъде дълбоко в себе си. И след страха дойде паниката — смразяваща, по-силна отколкото би могла да си я представи, тя буквално скова съзнанието ѝ.

„Не мога да го направя“ — помисли си тя. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели, защото ръцете ѝ отчаяно стискаха дръжките на количката.

Сестрата бутна стола към вратата и Ани почти изпищя.

— Не — извика тя, и отчаяно стисна очи.

Не осъзнаваше, че цялата се тресе до момента, в който Ноа се наведе над нея, внимателно отдели ръцете ѝ от дръжките на инвалидната количка и ги пое в дланите си.

— Ани — произнесе той с твърд, но нежен глас. — Погледни ме.

Тя прехапа устни и направи това, което ѝ бе наредил, като с мъка се бореше с напирещите сълзи. Той не ѝ се смееше, не се подиграваше на страха ѝ. Просто я наблюдаваше. Дълбоките му кафяви очи бяха пълни с разбиране.

— Всичко ще бъде наред — каза той спокойно. Погледът му галеше лицето ѝ. — Обещавам ти. Можеш ли да се опиташ да ми повярваш?

— Не — прошепна тя и с ужас установи, че сълзите се стичат надолу по бузите ѝ. Не искаше да плаче пред него. Не искаше да се показва толкова слаба. Но се чувстваше толкова дяволски изморена. И изплашена. И сама. — Не — повтори, и изхлипа. — Не искам да изляза. Не ме карай.

— О, Ани — промълви той. В очите му се четеше болка. Не можеше да понесе мисълта, че тя страда. — Моля те, мила, не плачи. Най-лошото свърши, повярвай ми. Сега всичко ще се оправи. И аз ще бъда с теб, кълна се. Няма да бягам. Никога вече!

Колко много ѝ се искаше да му повярва.

— Нормално е да си изплашена. Всеки би бил — продължи той, без да откъсва очи от нея. Силните му, но нежни ръце обгръщаха нейните. — Но аз ще бъда с теб и заедно ще се справим.

Колко чудесно би било да може да се отдаде изцяло на този дълбок, загрижен глас! Колко лесно би било да се предаде в ръцете му. Но дори в сегашното си смешно и глупаво състояние, тя помнеше. Помнеше, че той бе задържал част от себе си далеч от нея — най-важната част. Помнеше, че той събираше около себе си само хора, които имаха нужда от неговите грижи. И тя не можеше да бъде такъв човек, само за да получи любовта му.

Тя погледна навън и всичките тежки и непоколебими мисли, които изпълваха съзнанието ѝ, се изпариха в миг, когато страхът я завладя отново.

— Хайде, скъпа — прозвуча отвратителният, досаден глас на сестрата и я изтръгна от черния страх, който бе смразил душата ѝ. — Можеш да го направиш.

„Абсолютно си права“ — помисли си Ани, подсмърчайки и се отскубна рязко от ръцете на Ноа. Какви ги вършеше!? Беше започнала да се самосъжалява като някое хлапе! Трябваше да бъде по-силна от това.

— Готова съм — каза тя тихо и въпреки че окуражителната усмивка, която се появи върху лицето на Ноа, я накара да се почувства сигурна в себе си, Ани знаеше, че все пак трябва да погледне реалността в очите.

Къщата ѝ бе изгоряла. На нейно място бе останала купчина обгорели отломки. Нищо повече. Нямаше никакви спомени, никакви снимки. Нищо, освен онова, което бе в главата ѝ. Вторият ѝ баща едва не я бе убил. А след това я бе спасил. Защото тя знаеше със сигурност, макар че някой от подробностите ѝ се губеха, че той я бе измъкнал от горящата сграда. Но мъжът, когото тя бе възприемала като свой баща, се бе оказал откачен подпалвач и убиец, и беше издирван от властите в още три щата.

„Но има нещо много по-лошо — мислеше си горчиво тя, докато Ноа внимателно я настаняваше в автомобила, като се суетеше около нея, сякаш беше безпомощен инвалид. — Няма никакво бъдеще за нас — за мен и за единствения мъж, когото някога съм обичала.“

Дните, които последваха, бяха истинско мъчение за Ноа. Ани настоя да остане сама в малката къщичка. Не му позволяваше да

остава с нея, макар че той знаеше, че тя има проблеми със съня. Прекрасните ѝ очи бяха заобиколени от кошмарни морави кръгове. Тя отказа също да се пренесе в голямата къща, където всеки с радост бе готов да ѝ помага. И всеки път, когато той се опитваше да я накара да се премести, Ани заплашвайки, че ще се пренесе в апартамента си в Ню Йорк. Мисълта, че тя би могла да го напусне, смразяваше съзнанието му и той просто трябваше да се научи да държи устата си затворена. Кое не беше никак лесно.

Но най-трудно му бе да гледа отчаяната ѝ борба с болката, предизвикана от изгарянията и непрестанните кошмари, които изпълваха нощите ѝ.

Следобедът, в който я изписаха, Ноа я настани внимателно в леглото ѝ. Сърцето му биеше лудо. Трябваше да ѝ каже толкова много неща. Но един поглед върху напрегнатото ѝ лице и изопнато тяло беше достатъчен, за да разбере, че не беше дошъл подходящият момент. Вероятно би могъл да опита все пак, но имаше нещо, което го възпря.

Все още си спомняше съвсем ясно разговора, когато тя го бе обвинила, че се заобикаля само с хора, които изпитват нужда от него. И въпреки че мразеше това, в този миг тя се нуждаеше от него. Ако ѝ разкриеше любовта си сега, щеше да успокои мислите си, но също така щеше да подсили вярата ѝ във факта, че би могъл да обича само някой, който има нужда от неговите грижи.

Това всъщност беше направо смешно. Защото ужасяващата истина бе, че самият той отчаяно се нуждаеше от нея. Повече, от когото и да било.

Така че Ноа трябваше да изчака момента, в който тя щеше да се чувства по-малко безпомощна. Може би когато станеше отново на крака...

Няколко дни по-късно той я намери в леглото, потънала сред толкова много цветя, че едва успя да я открие. Всички ѝ бяха изпратили цветя — децата, Розмари, шефът на полицията, шефът на пожарната, редакторката в списанието. Въпреки че беше глупаво, това го подразни. Дори не можеше да поговори с нея, без да бъде прекъснат от някой посетител или от поредната пратка с цветя.

А всичко, което искаше, бе един дълъг разговор с нея. Трябваше да ѝ обясни. Трябваше да ѝ разкрие чувствата си. Искеше да заличи измореното, вяло изражение, което бе сякаш издълбано на лицето ѝ и

караше сърцето му да се къса от болка. Искаше да я притисне в обятията си и да накара страха в очите ѝ да изчезне.

— Искаш ли да ти донеса нещо? — попита я той, когато тя се изправи в леглото. Ноа моментално грабна възглавницата, за да я подложи зад гърба ѝ, но тя блъсна ръката му.

— Недей — промълви тя отпаднало, и се отпусна назад, като притвори очи. — Престани да се държиш с мен, сякаш съм безпомощна. Не съм. Мога да се грижа за себе си.

— Не ми се сърди, не мога да направя нищо друго — призна той. Това, което се бе случило с нея, беше ужасно несправедливо и самата мисъл за това го довеждаше до бяс. Но по-лошото бе, че все още не знаеше всичко, тъй като тя бе отказала да говори за пожара с него или с когото и да било друг. Знаеше, че споменът за случилото се я потиска и беше готов да направи всичко, за да я освободи от кошмарите. Искаше му се Рос да бе останал жив, за да може да му размаже физиономията или да направи нещо друго, също толкова безсмислено и диво, макар че беше сигурен, че Ани би се отвратила от това и би го сметнала за още една мъжка глупост.

— Хайде, изчезвай — заповяда му тя. — Боли ме главата.

— Това е, защото не си яла — напомни ѝ той, без да обръща внимание на тона ѝ и се запъти към малката кухничка, която лично бе снабдил с всевъзможни вкуснотии. — Ще ти направя нещо за обяд.

— Не е необходимо да го правиш — промълви тя тихо.

— Знам.

Ноа се вмъкна в тясното помещение и се зае да приготвя храната, като се надяваше с това да я върне по някакъв начин към живота, да я зареди с енергия.

„Смешно е“ — помисли си. Усещаше, че се държи като някоя изнервена майка. Това, от което се нуждаеше Ани, бе време. Въпреки това, той сложи върху подноса купичка с топла, домашно приготвена пилешка супа, препечени филийки, портокали и кутия „Севън ап“. Това бяха нещата, които Розмари му приготвяше винаги, когато бе болен, въпреки че единственият човек, който се чувстваше по-добре след това, бе самата тя. Чувстваше иронията във всичко това.

С таблата в ръце Ноа влезе обратно в спалнята, но спря веднага. Ани бе заспала, увита плътно в одеялото, с което той я бе завил преди малко. Дори заспала, лицето ѝ оставаше напрегнато от болка и страх.

Той внесе подноса обратно в кухнята и се върна при нея. Седна на стола до леглото, за да може да я наблюдава и за да я пази. Имаше чувството, че е готов да скочи срещу всеки, който би се осмелил да почука на вратата или да звънне по телефона.

„Лятото е почти към края си“ — помисли си той, докато гледаше как лекият, хладен бриз кара завесите на отворения прозорец да се полюшват елегантно. Ани обичаше лятото, винаги го бе обичала. Какво щеше да се случи, когато с края на лятото завършеше и работата ѝ? Щеше ли да си замине? Дали изобщо бе мислила за това?

Щеше да намери начин да я накара да остане. Трябваше да измисли нещо!

И когато, след два часа, тя най-накрая се събуди, Ноа моментално скочи на крака. Беше взел няколко важни решения.

Ани потри счупената си ключица. Изглеждаше малко притеснена, но и облекчена, че го вижда.

— Извинявай, май бях малко изморена.

— Има защо, сигурен съм — отвърна той. Знаеше, че тя не може да спи нощем, но беше такъв инат и толкова горда, че никога не би си признала, че я е страх или че би искала — боже опази — той да остане с нея.

— Защо си още тук?

Той въздъхна.

— Знаеш ли, май съм си сложил таралеж в гащите с теб!

В следващия миг Ноа бе вече до леглото и без да ѝ даде възможност да се съпротивлява, я сграбчи в прегръдките си и я изнесе навън.

— Какви ги вършиш? — запротестира тя, останала без дъх.

Той изобщо не си направи труда да ѝ отговори. От една страна, защото тя тежеше цял тон, с този гипс на рамото и на ръката и с вълненото одеяло, увито около нея, от друга, защото знаеше, че това ще я държи в напрежение. А той искаше да я изненада.

— Ноа! — вкопчи се в него със здравата си ръка. — Свали ме веднага долу!

Той я целуна по челото.

— Млъквай, Левърти.

Пренесе я покрай Тейлър Хаус. Прекоси моравата, мина покрай тенис кортовете и се запъти към скалите. За миг се спря на ръба, над

пропастта и се загледа в океана. Дишаше тежко. Ани изскимтя.

— Боли ли те рамото? — притеснено попита той. Не можеше да понесе мисълта, че ѝ е причинил болка.

— Не — отвърна тя, като отпусна глава на рамото му. — Така исках да видя океана. Струва ми се, че е минало толкова много време.

Той се усмихна леко на радостното изражение, което бе изписано по лицето ѝ. Беше смешно, но се чувстваше горд, че бе успял да я разсее малко.

— Защо не каза?

Постави я внимателно на земята и седна до нея. Двамата се настаняха един до друг на покритите с трева скали, като провесиха крака през ръба.

Ноа пое дълбоко въздух. Беше твърдо решил този път да бъде напълно честен с нея, независимо от всичко.

— Ани, ти направо ме убиваш.

Тя го погледна изненадано.

— Убивам те? — повтори тя, сякаш не бе схванала значението на думите.

— Когато виждам колко много болка понасяш ми се иска да размажа нечия физиономия. Когато те виждам как се бориш с кошмарните видения от бог знае кой пожар, ми се иска да закрепя от безсилие, защото ти просто не искаш да говориш с мен за това. Виждам те да се бориш с чувствата си, за които всъщност мога само да предполагам, и това направо ме убива. Искам да ти помогна. — Произнесе последните думи съвсем тихо и се завъртя към нея. Лекият бриз ги обгръщаше нежно. Ноа взе ръцете ѝ и се вгледа в изморените черти на лицето ѝ, след това премести поглед към несръчно залепените превръзки, които тя очевидно си бе сложила сама. Изражението ѝ изведнъж бе станало съвсем безразлично. — Моля те, Ани. Хайде да поговорим.

Измина цяла безкрайна минута, а тя все така бе впила очи в ръцете му, които държаха нейните.

— Извинявай — тихо произнесе тя. — Аз... аз бях изпаднала в едно такова състояние. Бях започнала да се самосъжалявам. И си го изкарвах на теб. — Тя вдигна глава и го погледна с ясните си сиви очи. — Знам, че ще бъде твърде много да се надявам, че сега от чиста

любезност ще кажеш, че бях идеалният болен и че през цялото време се държах наистина прекрасно.

— Никога не съм претендирал, че съм любезен — напомни ѝ той с лека усмивка. — Освен това вече ти казах, че си истински таралеж в гащите, така че въпросът е спорен.

— Така е.

В очите ѝ проблесна пламъче и смях, а Ноа направи изненадана физиономия.

— Какво?

— Ти си нещо много повече от търпелив, Ноа Тейлър. Търпя ме по-дълго, отколкото някога съм си мислила, че е възможно.

— Защо?

— Защото те обичам!

— Защото свикнах да си наоколо — отвърна той равнодушно. — Хайде сега, кажи ми, Левърти. Разкажи ми какво е в главата ти или ще накарам ей тази ужасна мида да те глътне.

Ани се разсмя и това бе най-прекрасният звук, който той някога бе чувал.

— О, не това — успя да каже тя. — Всичко друго, само не това.

— Говоря сериозно.

От устните ѝ се отрони въздишка.

— Страх ме е, Ноа.

Нейното тихо, искрено признание, накара сърцето му да се свие от болка.

— От Рос ли?

— Не. Той не е вече тук. Вече не би могъл да нарани или изплаши никого. — Тя вдигна очи към него. — Той ме спаси, нали знаеш?

— Не, не знам — отвърна той. — Защо не ми разкажеш?

— Страшно се ядосах заради онези касети.

— Ани, аз...

— Спокойно, Ноа. Сега аз разказвам. Отдавна вече ти простих, задето не ми каза. Сигурно изобщо не е лесно да кажеш на някого, че баща му е заподозрян в извършването на серия ужасни палежи? Освен това, когато изхвърчах от кабинета ти в Тейлър Хаус, което си беше голяма глупост, всичко някак си започна да се подрежда в главата ми. Реших, че вероятно си имал основателна причина да вземеш касетите,

а единствената причина, за която се сетих изобщо не ми хареса. Предположих, че вероятно си разпознал гласа от касетата, която беше унищожена в онзи пожар и си се сетил, че Рос е записан на всички ленти от ваканциите. Така че реших да потърся Рос. Кое то изобщо не беше умна постъпка.

Ноа понечи да възрази, но тя не му обърна внимание.

— Намерих го. Опитваше се да се самоубие. На тавана. Предполагам, че не е можел да понася манията си повече. Може би се е досещал, че ти си го разкрил. Не знам. Когато ме видя... направо откачи. Огънят вече бе станал доста голям и той осъзнаваше, че аз не бих могла да се измъкна. Така че ме притисна към себе си и се опита да ме предпази, доколкото може. Но паднахме по долното стълбище. Спомням си само, че нещо твърдо се заби в главата ми. Когато се събудих, него го нямаше, а аз лежах сама в задния двор. Това си е било негово решение.

— Господи! — Ноа бе ужасно благодарен, че в края на краищата Рос бе поставил дъщеря си над любовта си към огъня. — Значи не се страхуваш от него.

— Не.

Ноа изчака мълчаливо и когато Ани не продума, той я докосна леко с ръка.

— Разкажи ми останалото.

— Страхувам се, че никога няма да се оправя. Мразя това — тя посочи превръзките.

Той взе ръката ѝ в своята и докосна пръстите ѝ с устни. С възлнение забеляза как прекрасните ѝ сиви очи потъмняват при допира.

— Ани, ще се справиш. Обещавам ти! — Отново нежно целуна пръстите ѝ. — Най-лошото е вече зад гърба ни.

— Но... Чувствам се толкова слаба и... — Гласът ѝ замря и тя рязко издърпа ръката си от неговата, като затвори очи.

— И имаш нужда от подкрепа — довърши той тихо, като отново взе ръката ѝ. Надяваше се, че тя няма да се отдръпне от него точно сега. Сърцето му се сви от болка.

Ноа дръпна ръката ѝ и я накара да се обърне към него. Изчака така, докато накрая тя отвори очи. — Нормално е понякога да имаш нужда от подкрепа, Ани. Не можеш да си винаги силна.

— Това, казано от теб — Кралят на нуждаещите се — май не ме топли много. Благодаря, все пак.

Изведнъж всичкото състрадание в душата му бе заменено от гняв.

— По дяволите! Стига вече! Помогнал съм на няколко души и какво от това? Какво, никога ли не си помагала на някого? — Погледът му я пронизваше.

— Не и като теб.

— Хубаво. — Той се изправи. — Отдай се изцяло на самосъжалението! Удави се в глупавата си гордост! — Протегна ръце към нея, за да я вдигне от земята, с намерение да я занесе обратно в къщата, но тя се дръпна назад. Той изруга, изправи се и се отдалечи на няколко крачки. — Но запомни едно — само самотните и себични хора вършат такива неща, които не позволяват на никого да се доближи до тях, дори на хората... които ги обичат...

— Какво? — попита тя дрезгаво, като едва не подскочи. Очите ѝ се бяха разширили от изненада. — Какво каза току-що?

По дяволите. Как можа да му се изплъзне от езика. И то точно сега, когато тя бе в такова ужасно настроение. Страхотно попадение, Тейлър!

— Нищо. Нищо не съм казвал.

— О, не. Направи го. — Наблюдаваше го с леко присвити очи, и погледът ѝ го накара да потръпне. — Ела веднага тук.

— Не.

— Моля те, Ноа. — Когато той не помръдна от мястото си, Ани въздъхна. — Изобщо не се опитвах да ти се подигравам заради това, че помагаш на хората. Грешно си ме разбрал. Аз ти се възхищавам за това, Ноа. Мисля, че си най-състрадателният и чувствителен мъж, когото някога съм срещала. Възхищавам ти се за това, как си понесъл своето невероятно тежко детство и то ти е послужило за пример. Така ти можеш да разбираш и да помагаш на хора в подобна ситуация. Всички деца тук имат шанс да заживеят нормален живот благодарение на теб и това ме кара да се чувствам... нищожна. Искам да бъда част от това. Обичам тези деца, Ноа, и искам да им помагам.

Тя сложи ръка върху гърдите си.

— И въпреки че раните ме болят ужасно, не за такава болка ти говорех преди. Говорех ти за болката в сърцето ми, болката,

предизвикана от това, че те обичам така силно, че... — Гласът ѝ се пречупи. Ноа пристъпи напред и коленичи до нея. — Не издържам вече — прошепна тя. Развълнуваните ѝ очи се бяха впили в неговите. — Знам, че ме обичаш, Ноа. Но толкова силно искам и ти да го осъзнаеш.

Много внимателно той я взе на ръце и я настани в скута си. Усецаше тялото си преизпълнено с безкрайна любов към тази жена — жената, която го обичаше, независимо от това какъв бе той и какво бе направил.

— Но аз го осъзнавам, Ани — произнесе той. Гласът му потреперваше от вълнение. — Осъзнах го преди известно време. Когато си помислих, че съм те изгубил... животът ми изведнъж изгуби смисъла си. Знам, че мислиш, че аз искам хората да имат нужда от мен и това вероятно е вярно. Но това бе преди да срещна теб. Истината сега е, че аз имам нужда от теб. Имам нужда от твоята сила, от твоята жизнерадост. Имам нужда да си до мен. Нуждая се от теб повече от всеки друг на света.

Очите ѝ бяха пълни с толкова много обич, радост и нежност. И за пръв път от седмици насам болката в сърцето му изчезна и тежките предчувствия се изгубиха някъде далеч.

— Моят живот все още не би имал смисъл, ако ти не останеш с мен. Трябва да ми обещаеш, че ще останеш, защото иначе децата ще ме линчуват. Те те обичат толкова много и също искат да останеш.

— Да остана?

— Да. — Целуна влажните ѝ очи, целуна нежната кожа на лицето ѝ, мека и солена от морския въздух. И накрая устните му се сляха с нейните. След минута, Ноа отново вдигна глава. — Остани — повтори той. — И се омъжи за мен.

Прекрасните ѝ устни се изкривиха в изненадана усмивка.

— Да се омъжа за теб?

— Започваш да звучиш като папагал — подразни я той, въпреки че сърцето му биеше лудо в очакване на нейния отговор. Притисна я по-силно към себе си. — Какво ще кажеш?

— До сега не си ми казвал, че ме обичаш — каза тя, останала без дъх.

— Не съм ли? Какъв пропуск. Сега ще наваксаме пропуснатото. — Устните му отново докоснаха нейните. Когато и двамата бяха

замаяни от страстната целувка, Ноа се взря в очите ѝ. — Обичам те, Ани, и ще те обичам завинаги!

— Защо трябваше да чакаш толкова дълго?

Погледът му се зарея в безкрая на океана.

— Имах някакви странни схващания, че не бих могъл да изпитвам нещо подобно към теб, защото сме израснали заедно. Притесняваше ме Джес и това, какво би казал той за отношенията ни. Но преди всичко — бях изплашен.

— Джес би се зарадвал — отвърна тя тихо. — Страшно съм щастлива, че вече не те е страх.

Той я целуна нежно и по този начин чувството в сърцето му укрепна още повече.

— Толкова те обичам, Ани.

— Добре тогава... — Тя се усмихна закачливо. — Остава един проблем.

— Работата ти.

— Не-е. — Ани сви рамене. — За Сю няма никакво значение къде ще живея.

— Тогава, какво?

Тя го гледаше толкова сериозно, че Ноа бе готов да ѝ обещае Земята, Звездите, Луната и Вселената, ако ги пожелаеше.

— Обещай ми, че ти ще переш.

Смехът му отекна над поляната.

— Децата вече отдавна са ти простили за това, че смени цвета на спортните им екипи. Пък и розовото е хубав цвят. Но, все пак, обещавам. По дяволите! Ако трябва и ще готвя! — Целуна я отново. — Е, какъв е отговорът. Обичаш ли ме достатъчно, за да се омъжиш за мен?

— О, да — промълви тя. — Обичам те с цялото си сърце. И повече от всичко на света искам да стана Ани Тейлър.

— Страхотно — отвърна, и отново докосна устните ѝ с устни.

— Освен — произнесе тя — може би това... — И зашепна точни обяснения за това, което искаше от него и за това, което тя щеше да направи в отговор.

Тялото му реагира яростно на нейното предложение и той измърмори съгласието си, докато я целуваше отново. Любовта му към нея изпълваше душата му. И за пръв път откакто се помнеше,

почувства, че животът му е придобил някакъв величествен, вълнуващ смисъл. От гърлото му се отрони радостен стон.

— Какво има? — прошепна тя. Вече беше свикнала с резките промени в настроението му. — Вече май съжаляваш, че ми даде името си и част от живота си?

Ноа се усмихна и я притисна към себе си.

— Ти си моят живот. Ти си всичко, от което някога съм имал нужда.

ЕПИЛОГ

Ани стоеше на скалите, загледана в океана. Залязващото слънце като че ли бе запалило хоризонта. Развълнуваната водна стихия бе сякаш отражение на бъркотията в душата ѝ. Огън.

Тя затвори очи за миг.

И когато ги отвори отново, мъничката, изгаряща болка беше изчезнала. В края на краищата, вече цели две лета бяха дошли и си бяха отишли от ужасния пожар, в който тя едва не изгуби живота си. Кошмарите също си бяха отишли.

И се беше омъжила за Ноа.

Сведе поглед и се усмихна на прекрасния диамант, който блещукаше на пръста ѝ. Ноа я обичаше. Имаше чувството, че този факт никога няма да престане да я удивлява и да бъде нейната най-голяма радост.

Животът с него бе всичко друго, но не и предсказуем.

Но бяха щастливи. Дори повече от щастливи. Да, животът беше хубав. И току-що бе станал още по-хубав. Но това не беше в състояние да успокои нервите ѝ. Все още не бе казала на Ноа и въпреки че бе сигурна, че той ще се зарадва, се чувстваше ужасно напрегната. По устните ѝ заигра загадъчна усмивка и младата жена се спусна надолу по стълбите към плажа. Спря за миг някъде по средата, защото внезапно главата ѝ се замая леко.

Едва-що бе стъпила на пясъка, когато две силни ръце я обгърнаха в прегръдка.

— Ани — прошепна Ноа. — Липсваше ми.

— Няма ме едва от десет минути — засмя се тя, и обви ръце около него. — Радвам се, че си тук. Трябва да ти кажа нещо. — Тя се озърна наоколо, към красивите скали и прекрасния плаж. — И исках да е точно тук.

— Трябва да ми кажеш нещо?

Тя се усмихна.

— Да.

Ноа я погледна изплашен.

— О, не-е. Да не би да си прала пак?

— Ах, зло такава! Разбира се, че не съм. Това е твоя работа. — Поколеба се за миг, защото ѝ се зави свят и прокара ръка по челото си.

— Ани! — Притесненият му глас достигна до нея, през мъглата, която сякаш се бе спуснала пред сетивата ѝ. — Скъпа, какво има?

Мина ѝ съвсем бързо.

— Нищо — усмихна се весело. Беше готова да му каже.

Той се намръщи и обви ръка около нея, за да я подкрепя.

— Да не би пак нещо с ребрата?

Дори сега, цели две години след онзи кошмарен пожар, ребрата, които бе счупила тогава, я наболяваха от време на време.

— Не. Искан да ти кажа...

— Главата?

— Не, Ноа...

— Господи! Ани, скъпа, просто ми кажи!

Тя се засмя отново. Чувстваше се толкова щастлива.

— Ами нали това се опитвам да направя. Седни.

— Защо? — попита той. — Вие ли ти се свят? Хайде, ще повикаме лекар.

— Вече бях на лекар.

Ноа замръзна на мястото си.

— Какво?

Тя го дръпна на пясъка до себе си. Почти беше успял да я извади извън кожата ѝ. Но Ани си обеща, че няма да позволи на ината на мъжа, когото обичаше, да провали прекрасния момент. Тя бавно взе ръката му и я постави върху корема си. Гласът ѝ потрепери леко.

— Аз...

— О, боже! — Ноа сведе поглед към мястото, където лежеше ръката му. След това изведнъж грабна Ани и я настани в скута си, като впи поглед в очите ѝ. — Ти си... бременна?

От прекрасните му, кафяви очи струяха толкова много чувства и Ани почувства, как спокойствието завладява мислите ѝ.

— Да, бременна съм.

Той продължаваше да я гледа така, с полуотворена уста. След това сведе поглед и с едно внимателно движение нежно докосна

корема ѝ. Благоговейното изражение на лицето му накара очите ѝ да се изпълнят със сълзи.

— О, Ани. Бебе!

Тя се засмя нервно.

— Две.

Погледът му я стрелна недоверчиво.

— Две?

Ани преглътна и сълзите, които досега съумяваше да сдържа, се стекоха по бузите ѝ. Опита се да се усмихне отново и кимна.

— Докторът смята, че бебетата са две, Ноа. Нали знаеш, сега може да се предвиди по-рано. Така... става ли?

— О, разбира се! — прошепна той. Очите му не се откъсваха от нейните. — Но искам да са момичета. Искам да приличат на теб.

Тя поклати глава.

— Искам момче и момиче. Розмари и Джес.

Ноа се усмихна. Очите му се бяха изпълнили със сълзи и той кимна сериозно.

— Господи, Ани, обичам те. И бебетата също — прегърна я нежно. — Знам, че понякога съм невъзможен, но ти винаги ме разбираш, винаги ми прощаваш. Искам да знаеш — ти си моята сила, моята надежда, моят живот. Никога преди не съм разбирал какво означава истинско семейство, но сега знам. Ти си всичко, от което имам нужда. Твоята любов ме прави силен.

Тя го целуна. Почувства влагата на сълзите и силата на любовта, която струеше от него. Чувството бе толкова съвършено и силно и тя бе сигурна, че ще бъде живо завинаги. Нежните ѝ пръсти погалиха лицето му.

— Когато ме гледаш така — каза той тихо, — чувствам, че ме обичаш.

— Обичам те.

Той се усмихна — тази красива, сексапилна усмивка.

— Ще го запомня. — Изправи се и я взе на ръце.

— Къде отиваме? — попита тя, останала без дъх.

— Вкъщи. Нямам търпение да съобщя на момчетата.

— Не е нужно да ме носиш.

Той я притисна към себе си и се спря за една дълга, нежна целувка.

— Напротив. Никога вече няма да те пусна. Никога. Ани Тейлър,
ти си моя, сега и завинаги.

Издание:

Джил Шелдън. Лятото на огъня
ИК „Слово“, Велико Търново, 1999

Английска. Първо издание

Редактор: Татяна Вишовградска

ISBN: 954-439-577-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.